

Πολέμαρχου Μπονάτσου

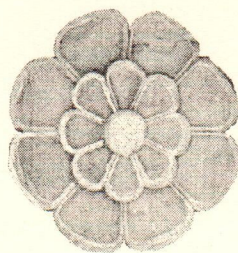

Στέλιος Βασιλάκης

Δημοσιογράφος, λογοτέχνης, ποιητής
(4 Φεβρουαρίου 1937 – 21 Αυγούστου 1985)

Ελευσίνα 2007

ΕΡΕΥΝΑ ΕΛΕΥΣΙΝΙΑΚΗΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΣ

Οικογένεια Καλομενίδη

(Γιάννης, Αλεξάνδρα, Θεόδωρος, Μαρία, Σοφία, Ευάγγελος)

✉ Στ. Τζαφέρη 12, 192 00 Ελευσίνα

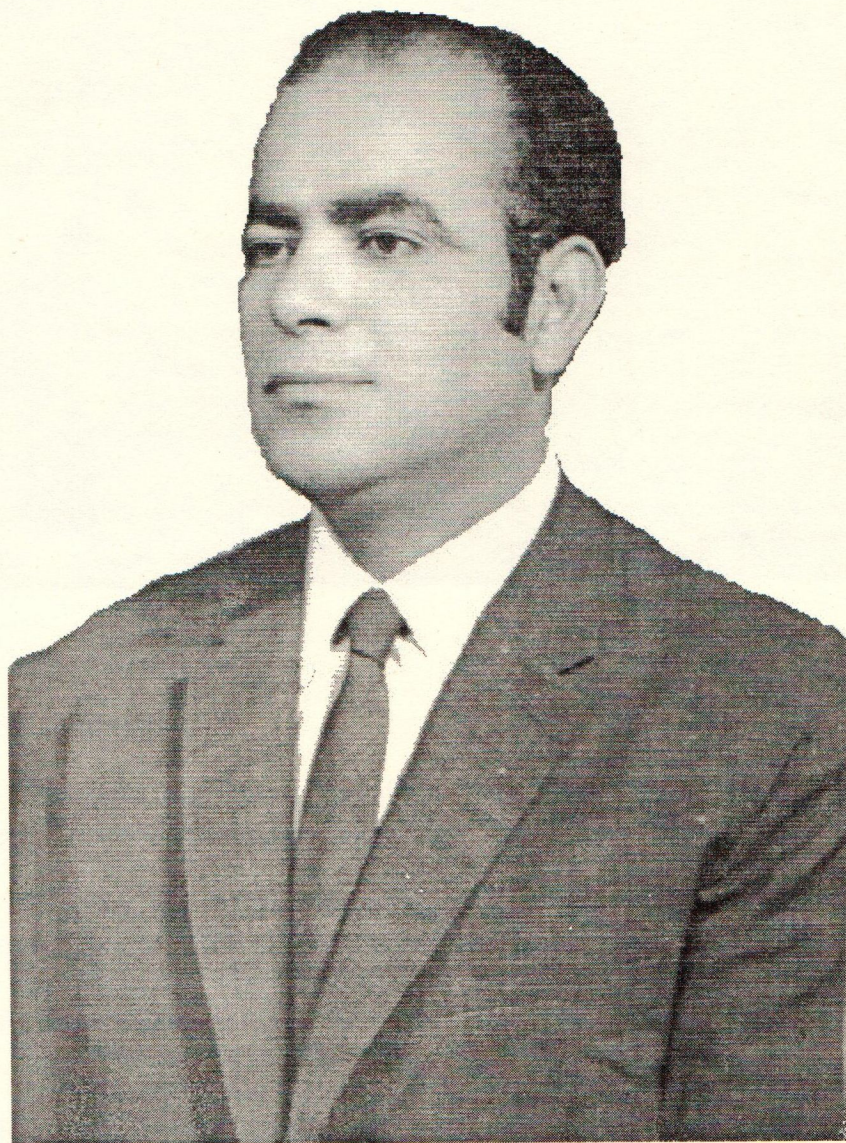
☎ 210 5547 689 📞 694 5547 689

💻 Kalomenidis@otenet.gr

**Η παρούσα έκδοση είναι ευγενική χορηγία
του Εκδοτικού Οίκου
Ι. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ Α.Ε.**

ISBN 978-960-8147-13-3

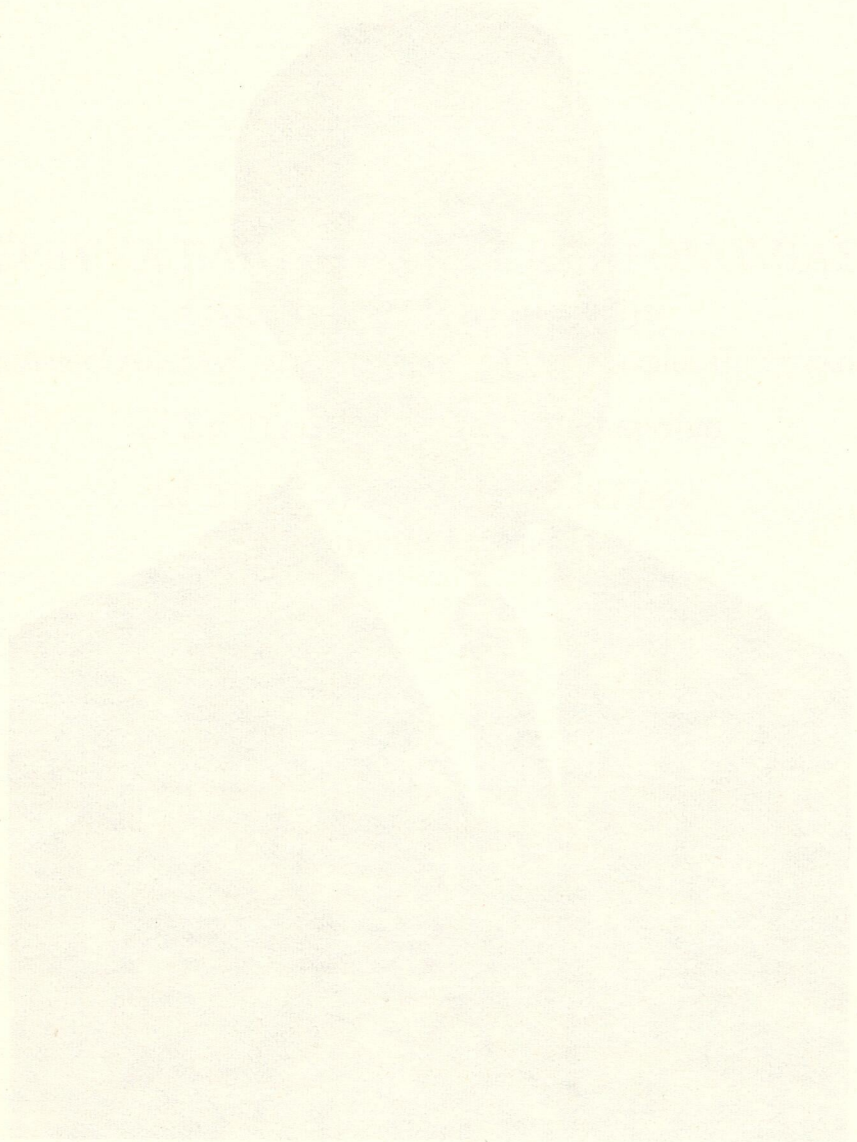
Πολέμαρχου Μπονάτσου

Στέλιος Βασιλάκης

Δημοσιογράφος, λογοτέχνης, ποιητής
(4 Φεβρουαρίου 1937 – 21 Αυγούστου 1985)

Ελευσίνα 2007

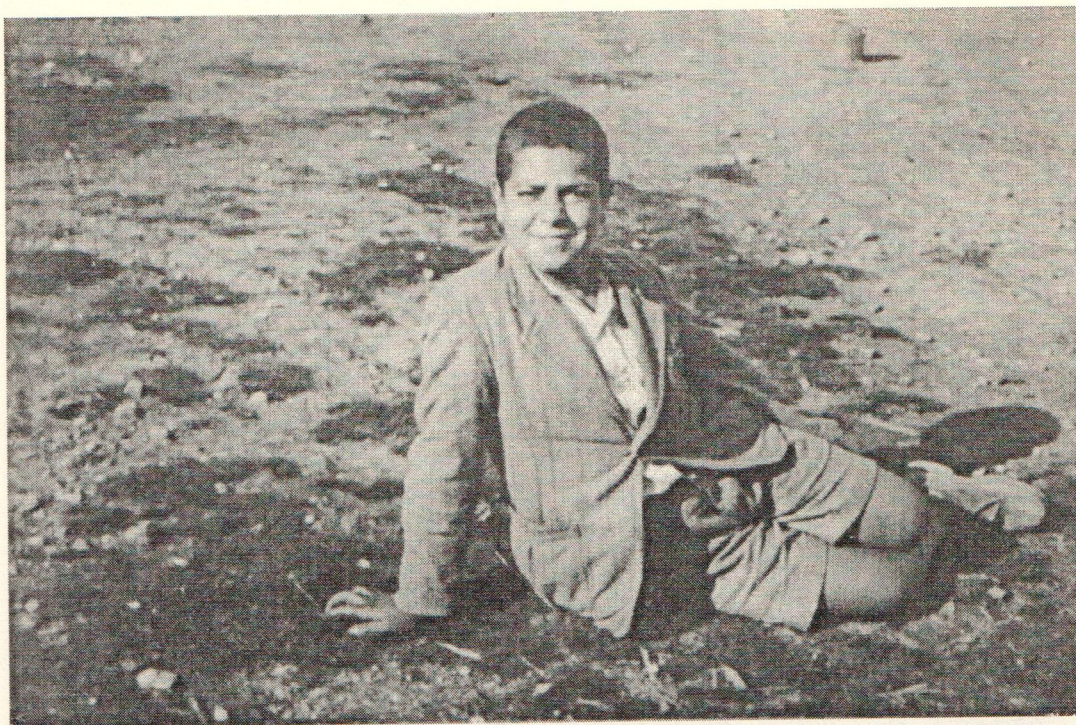

Στέλιος Βογιατζής

Απόφοιτος Σχολής Νομικών
Πανεπιστημίου Αθηνών 1951 - 21 Αυγούστου 1993

Εκδόσεις 1993

Εκδόσεις 1993

Σύντομο βιογραφικό

Ο Στέλιος Βασιλάκης γεννήθηκε στην Ελευσίνα στις 4 Φεβρουαρίου 1937 και έφυγε για τον κόσμο των πνευμάτων στις 21 Αυγούστου 1985 σε ηλικία 48 ετών.

Οι γονείς του ήταν ο Μιχαήλ Βασιλάκης του Δημητρίου και της Στυλιανής, που γεννήθηκε το 1901 στη Σύμη Δωδεκανήσου, και η Ελευθερία Βασιλάκη το γένος Μιχαήλου, που γεννήθηκε το 1907 στη Μικρά Ασία. Και οι δυο τους ήλθαν και στέρησαν στην Ελευσίνα, όπου το 1923 έγινε ο γάμος τους.

Τα παιδιά που απέκτησαν είναι:

Ο Δημήτρης (1924 – 1981), έγγαμος. Η σύζυγός του Τριανταφυλλιά, το γένος Μουσικού, παιδιά τους ο Μιχάλης, η Φιλιώ, η Ειρήνη και η Βαρβάρα.

Ο Κυριάκος (1926 – 2006), έγγαμος. Η σύζυγος του Γεωργία, το γένος Νικολακοπούλου, παιδιά τους ο Μιχάλης και η Ελευθερία.

Ο Γιώργος (1928 – 2003), άγαμος.

Ο Χρήστος (1929 –), έγγαμος. Η σύζυγος του Δήμητρα, το γένος Κοτσομούρα, έχουν ένα παιδί, τον Μιχάλη.

Η Παρασκευή (1933 – 1999), σύζυγος του Γεωργίου Μεγαλούδη, με τον οποίο απέκτησαν τρία παιδιά: τον Γαβρίλη και τα δίδυμα Μιχάλη και Βασίλη.

Ο Στέλιος (1937 – 1985), άγαμος.

Η οικογένεια Βασιλάκη

Ο Στέλιος γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Ελευσίνα, στη γειτονιά "Τα Συμιακά", κάτω από τις τσιμινιέρες του TITAN.

Τελείωσε το δημοτικό σχολείο και το γυμνάσιο της Ελευσίνας (οκτατάξιο) και συνέχισε τις σπουδές του στην τότε ΠΑΝΤΕΙΟ ΣΧΟΛΗ.

Όμως οι ανάγκες της ζωής τον υποχρέωσαν για ένα χρονικό διάστημα να εργαστεί εδώ κι εκεί όχι για τα όνειρά του, αλλά για τις ανάγκες της ζωής: Εργάστηκε στο Εκτελωνιστικό Γραφείο του Χρήστου Μελετίου, αργότερα σε μια εφημερίδα στον Πειραιά. Στην ημερήσια αυτή εφημερίδα, που είχε τίτλο "Χρονογράφος", ασχολήθηκε με το ελεύθερο ρεπορτάζ, το χρονογράφημα και άλλα θέματα πνευματικού ενδιαφέροντος. Με αυτές τις εργασίες έλυνε το οικονομικό του πρόβλημα.

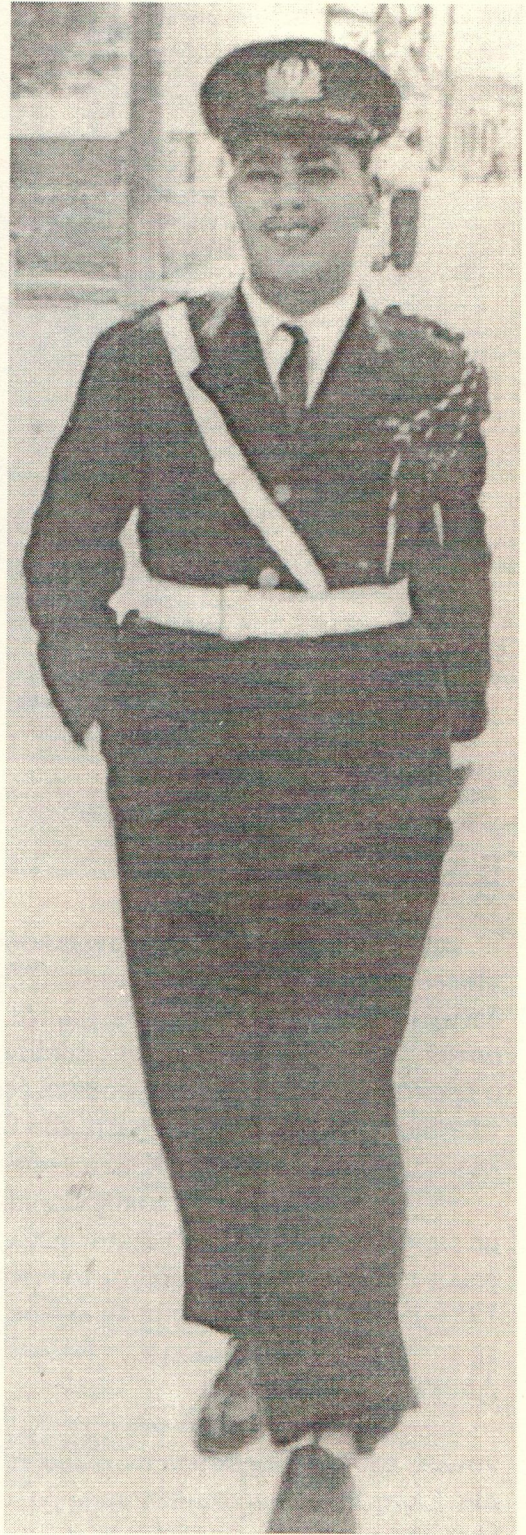
Οι γνώσεις που απέκτησε του έδωσαν την ευκαιρία να ασχοληθεί με την τυπογραφική τέχνη και να στήσει δικό του τυπογραφείο, που ήταν ο προάγγελος της έκδοσης της εφημερίδας.

Με τη μητέρα του Ελευθερία

Με την αδελφή του Βούλα

Στη Φιλαρμονική το 1952

Στρατιώτης κάπου στην Μακεδονία

Η πρώτη εκδοτική περίοδος

Τον Στέλιο δεν τον ικανοποιούσε η έξω εργασία, ο μισθός, το μεροκάματο. Ήθελε να πραγματοποιήσει την επιθυμία του, τον στόχο του, το όνειρό του, που δεν ήταν άλλο από τη δημοσιογραφία, την έκδοση εφημερίδας στον τόπο του. Και αυτόν τον αγώνα τον ξεκίνησε, εικοσάρης στην ηλικία, με μεράκι, με αγάπη. Ήταν ο έρωτάς του στη ζωή. Του δόθηκε έτσι η ευκαιρία να ασχοληθεί για την πραγματοποίηση του ονείρου του, κάτι που δεν ήταν εύκολο στην πρώτη εκείνη μεταπολεμική περίοδο. Ήταν όμως το πρώτο του τόλμημα.

Οι μεγάλες οικονομικές απαιτήσεις της έκδοσης του φύλλου σε συνδυασμό με τις αδύνατες δικές του οικονομικές συνθήκες, το στρατιωτικό του και άλλα γεγονότα, περιόρισαν την πρώτη του εκδοτική προσπάθεια, που κάλυψε την περίοδο 1957-1963. Στην περίοδο αυτή εκδίδει με πολύ θάρρος την εβδομαδιαία ανεξάρτητη τοπική εφημερίδα με τίτλο "ΝΕΑ ΕΛΕΥΣΙΣ". Τα γραφεία της ήταν στην οδό Β. Λάσκου και Παγκάλου.

Στην προσπάθειά του αυτή βρήκε δυο καλούς φίλους: τον Ιωάννη Παπαδόπουλο, που τον βοηθούσε στην όλη εργασία της έκδοσης του φύλλου, και την κυρία Έλλη Σακελλαρίου-Μπουκουβάλα, που παράλληλα με τη μαθητική και αργότερα τη φοιτητική της ιδιότητα κάλυπτε το φύλλο με ύλη πνευματική, πολιτιστική και αθλητική.

Τον τίτλο της εφημερίδας της πρώτης αυτής περιόδου τον παίρνουμε από την ιδιαίτερη ταυτότητα της κυρίας Έλλης Σακελλαρίου-Μπουκουβάλα, την οποία είχε ως συντάκτρια της εφημερίδας με τη άδεια της αστυνομίας της εποχής εκείνης.

"ΝΕΑ ΕΛΕΥΣΙΣ"
 ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΤΟΠΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
 Β. ΛΑΣΚΟΥ & ΠΑΓΚΑΛΟΥ ΤΗΛ. 075-566 - ΕΛΕΥΣΙΣ

Η κ. Έλλη Σακελλαρίου
 είναι συντάκτρια της εφημερίδος μας.

Παρακαλούνται αι πολιτικά, άστυνομικά
 και άθλητικά άρχαι όπως παρέχουν εις
 αυτόν πάσαν διευκόλυνσιν διά τήν άσκησιν
 των καθηκόντων του.

Εν Έλευσίνι τή 29-10-1954
 Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ισχύει μέχρι 30-9-58

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΑΡΧΗ

Έδωρήθη διά τήν έλευθέραν κυκλοφορίαν
 του κατόχου του παρόντος κατά τας έπίσημους
 τελετάς, τας άθλητικάς συγκεντρώσεις και τας
 λοιπάς δημοσίας συναδροίσεις.

Εν Έλευσίνι τή 29-10-1954
 Ο ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
 ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗΣ
 ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ - ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

ΑΠΟ ΤΟΝ Κ. Χ. ΜΕΛΕΤΙΟΥ

Ξαναχτύπησε η καμπάνα του Αϊ-Κωνσταντίνου, εδώ στον τόπο μας. Πάντα κατά πως είναι το έθιμο, αργά-αργά πέντε, έξι, φορές, για κάποιον συμπολίτη μας, γέροντα ή νέο, άνδρα ή γυναίκα, πλούσιο ή φτωχό, δίκαιο ή αμαρτωλό. Μα σαν μ' αυτόν που έφυγε είχες κάποια φιλική σχέση μαζί του, δέχεσαι την είδηση πραγματικά σαν κεραυνό, αν μάλιστα αυτός ο κάποιος ήταν νέος και αγαπητός σε όλους. Ναι, έτσι συμβαίνει πάντα. Έτσι έγινε και με το θλιβερό μαντάτο για το φίλο μας Στέλιο Βασιλάκη.

Υπάρχουν ασθένειες στη ζωή «διανθισμένες» με γλυκύτατη ονομασία. ΖΑΧΑΡΟ, λέει. Τώρα θα αναρωτηθήτε. Ζάχαρο είναι αυτό ή πικρό δηλητήριο. Όμως αυτό έγινε αιτία στα 45 χρόνια σου, καλέ μας φίλε, να στερηθείς απ' ό,τι πολυτιμότερο είχες. Το φως σου. Σκληρό το κτύπημα. Δεν περνιέται έτσι η ζωή. Ακούς, γεύεσαι, νιώθεις, κι όμως είσαι ζωντανός νεκρός.

Με στωικότητα δέχτηρες καλέ μας φίλε, το βαρύ κτύπημα. Γνώριζες πια τους φίλους από το «Καλημέρα Στέλιο». Γνώριζες μόνο τις φωνές των διαδόν σου και των φίλων. Δεν τους έβλεπες, μόνο άπλωνες το χέρι για να νιώσεις λίγη φιλική ζεστασιά απ' αυτή τη χειραφία. Την άλλη στιγμή, όλες τις άλλες στιγμές, μοναξιά. Κλεισμένος μέσα στον εαυτό σου, στην άδυστη αυτή ψυχική απομόνωση, στο ζοφερό σκοτάδι, τράβαγες το δρόμο σου με πόνο αγόγγυστα, για τρία χρόνια, μ' αυτή την ψυχική αποθάρση σου ο εμπνευστής του «ΘΑΡΡΟΣ».

Χρόνια αγωνιστηρες, καλέ μας φίλε, δίχως οικονομικά ερείσματα, ιδεαλιστής στο δρόμο που χάραξες. Πόνεσες τούτον τον τόπο μα και σε πόνεσε τούτος ο τόπος, κι απ' την καλή κι απ' την κακή πλευρά.

Αγωνιστηρες σκληρά, μέσα σε χίλιες δυο αντιξοότητες, για να στεργιώσεις επί τόσα χρόνια με θάρρος το «ΘΑΡΡΟΣ», τη μόνη τοπική Εφημερίδα στον Τόπο μας. Αντικειμενικός, ανεπηρέαστος όσο μπορούσες, πάντοτε απλός, σεμνός, δίχως μποφόρ, ξεστρατίζοντας μόνο για να αντιπαρέλθεις τις κακότητες ενέργειες, πράος, αθόρυβα, δίχως εριστικές τάσεις, με σοβαρή κοινωνική προσφορά.

Κι ήρθε η μοιραία Ημέρα. Για να ακριβολογούμε, η μοιραία νύχτα, γιατί και νύχτα ήταν μα κι εσύ δεν έβλεπες εδώ και τόσα χρόνια καλέ μας φίλε,

ημέρα, μα πάντοτε νύχτα, δίχως το φως που πλημμυρίζει την ψυχή του ανθρώπου με τόση χαρά, με τόση συγκίνηση, το μεγαλούργημα, την ομορφιά της φύσης. Κι έφυγες τόσο νωρίς για το κοινό δραμολόγιο όλων των ζωντανών υπάρξεων πάνω στον Πλανήτη μας, δίχως επιστροφή. Στυγνή πραγματικότητα, που δυστυχώς δεν έχουμε συνειδητοποιήσει. Γιατί, αν είχαμε συνειδητοποιήσει την πρόσκαιρη πορεία μας, ο τρόπος της ζωής μας θα ήταν άλλος, που τελικά δεν θα απευθύνανε ΤΣΤΑΤΟ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟ, εις τους απερχόμενους, αλλά «ΚΑΛΗ ΑΝΤΑΜΩΣΗ». Μακάβρια η σκέψη, μα αδιάφευστο το τέλος μας. Και στη ζωή μας, δεν έχουμε την ψυχική δύναμη να εκτιμήσουμε, σαν «ΛΟΓΙΚΑ» όντα, ότι αυτό που μετράει θα πρέπει πάντα νάναι η προσφορά και όχι ο σκοπός του πόσα θα κερδίσουμε απ' την προσφορά μας, αν υπάρχει τέτοια. Κι εσύ ο αδύναμος, ο φτωχός, πρόσφερες, πρόσφερες δίχως υπολογισμό κέρδους. Κι έμεινες φτωχός. Φτωχός στα θυλάκιά σου, πλούσιος όμως στη σκέψη και στη συνειδητή μας, όλων, φίλων και συντοπιτών σου και, δυστυχώς, «Κορβίδος» στον τρόπο σκέψης των «ΘΗΣΑΥΡΙΣΤΩΝ» του τόπου μας.

Όμως έμεινες αμόλυντος από τέτοιους χρωματισμούς. Κι αυτό το προνόμιο για σένα και για όλους αυτούς που μ' ένα ποτιστήρι ποτίζουν, ποτίζουν φυτόρια, λουλουδία, αφανείς «ποτιστές» και όχι «εμπρηστές» ούτε «αργυριολάτρες». Ποτίζουν και φεύγουν «απερόβλητοι». Χάος η διαφορά. Δύο κατηγορίες ανθρώπων. Η πρώτη κατηγορία, αυτοί που προσφέρουν δίχως υπολογισμό και καλύπτονται για να αποφύγουν κατά το δυνατόν την τυχόν προβολή. Η δεύτερη, αυτοί που καλύπτονται με κάθε μέσον για να αποφύγουν την συνανθρώπινη κρίση και καταδίκη. Κι εσύ κατάφερες καλέ μας φίλες, να φύγεις αμόλυντος, ανεπηρέαστος απ' αυτές τις ανθρώπινες αδυναμίες.

Αυτό είναι το παράσημο που σου απονέμουμε σήμερα εμείς οι «προσωρινά» επιζώντες φίλοι σου, πάντοτε άλλωστε μετά θάνατον.

Ο Στέλιος στον στίβο του πνεύματος και την κοινωνική ζωή

Ο Στέλιος Βασιλάκης θα μείνει στην Ελευσινιακή πνευματική ιστορία ως ο ακέραιος άνθρωπος, ο πιστός στη δημοσιογραφία μέχρι το τέλος. Το πέρασμά του από τη ζωή αναδεικνύουν οι αρετές του: το ήθος του, η ελεύθερη φωνή, η σύνεση, η ανιδιοτέλεια. Ήταν σεμνός, αλλά και μαχητής. Ήταν στοχαστής, οραματιστής και ευαίσθητος.

Το πνευματικό και κοινωνικό του έργο ήταν πολύπλευρο. Εκτός από την εφημερίδα, ασχολήθηκε με τη λογοτεχνία και την ποίηση, ένας άνθρωπος που αφουγκραζόταν τις αδυναμίες του τόπου του και προσπαθούσε να συμμετέχει ενεργά σε όλα τα πολιτιστικά, πνευματικά και κοινωνικά δρώμενα στην Ελευσίνα.

Ο Στέλιος ήταν ένα από τα τρία βασικά πρόσωπα που συνέβαλαν και έφτιαξαν το 1973 στο Γυμνάσιο Ελευσίνας βιβλιοθήκη με δύο χιλιάδες βιβλία, καθιέρωσαν τις υποτροφίες για τους νέους που σπούδαζαν, καθιέρωσαν το ετήσιο φεστιβάλ ελληνικών χωρών κάθε Μάιο μήνα, τις εκθέσεις ζωγραφικής για ερασιτέχνες και επαγγελματίες, τις γιορτές για τον Ελευσίνιο Αισχύλο με την ευκαιρία των 2.500 χρόνων από τη γέννησή του, πνευματικούς διαγωνισμούς και βραβεύσεις μαθητών του Γυμνασίου της πόλης μας.

Πρέπει εδώ να αναφέρω και τα άλλα δύο πρόσωπα, που ήταν ο Μύρων Μαραγκάκης και ο Πολέμαρχος Μπονάτσος. Αυτοί οι τρεις, οι οποίοι μετά έγιναν πέντε με τον Χρήστο Μητσίου και τον Κυριάκο Ζαχαρίου, έφτιαξαν αργότερα Σύλλογο με την επωνυμία "Ομάς των πέντε", και με την βοήθεια της εφημερίδας "ΘΑΡΡΟΣ", το οποίο πρόβαλλε το έργο της για μια περίπου δεκαπενταετία, συνέβαλαν στην πνευματική ανάταση του τόπου.

Το 1975 ο Ελευσίνιος ποιητής Αισχύλος συμπλήρωνε 2.500 χρόνια από την γέννησή του. Ο Στέλιος Βασιλάκης ήταν αυτός που το θύμισε στους Ελευσινιώτες, και σε συνεργασία με την "Ομάδα των πέντε", το Κέντρο Επιμόρφωσης Ενηλίκων Ελευσίνας και άλλους συμπολίτες του διοργάνωσαν την πρώτη εκδήλωση για τον Αισχύλο στις αρχαιότητες. Εκεί μίλησαν για τον ποιητή, με την ευκαιρία των 2.500 χρόνων από τη γέννησή του στην Ελευσίνα γη, ο τότε διευθυντής του πρώτου Δημοτικού Σχολείου κ. Ανδρέας Σεμάσης και ο Πολέμαρχος Μπονάτσος ως πρόεδρος του Κέντρου Επιμόρφωσης Ενηλίκων και πρόεδρος της "Ομάδος των πέντε".

Τότε είναι που η εφημερίδα του Στέλιου "ΘΑΡΡΟΣ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ" μαζί με την "Ομάδα των πέντε" προκήρυξαν διεθνή διαγωνισμό με θέμα τον Αισχύλο.

Τότε είναι που μια μεγαλύτερη ομάδα από δώδεκα συμπολίτες, "Τα δώδεκα άλογα", όπως τα αποκαλούσαν, με σχολικό αυτοκίνητο του Γιώργου Σολιδάκη πήγαμε στο Ηρώδειο και παρακολούθησαμε το έργο του Αισχύλου "ΠΕΡΣΕΣ" με τον Λίνο Καρζή και τον παρακαλέσαμε να έρθει και στην Ελευσίνα, για να παρουσιάσει την τραγωδία.

Τότε ήταν που ο Λεωνίδας Γεράρδης με τον Πολέμαρχο Μπονάτσο πήγαν στον ΕΟΤ, σε μια προσπάθεια να ενταχθούν οι γιορτές για τον Αισχύλο στο πρόγραμμα του επόμενου έτους.

Τότε ήταν που η τότε Δημοτική Αρχή "είδε ότι καλόν εστί" και με τη βοήθεια μερικών από τους δώδεκα άρπαξε την υπόθεση από αυτούς και την ενέταξε στα δικά της πολιτιστικά προγράμματα, τα οποία μέχρι σήμερα παρακολουθούμε.

Τότε ήταν που πιο θλιμμένο δεν είχα δει τον Στέλιο, γιατί έβλεπε άλλες σκοπιμότητες να του γκρεμίζουν τα πολιτιστικά όνειρα, και στο κάλεσμα του Δήμου για συνεργασία μου είπε:

-Δεν το αντέχω! Δεν το μπορώ να παρευρεθώ. Γιατί το έκαναν; Υπάρχει κανένας που μπορεί να δώσει απάντηση;

Τότε ήταν που υποσχέθηκα ότι θα πάω εγώ στην συνάντηση, αφού επίσης

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΕΣ ΣΤΟ ΕΓΑΣΤΗΡΙ

Γενομένων αρχαιρεισιών στο
Πρότυπο Πολιτιστικό Κέντρο
Ελευσίνων ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ, εξελέ-
γησαν οι εξής:

Όλγα Κουφασίμη Πρόεδρος,
Σοφία Σκλητή, Αντιπρόεδρος,
Μαρία Μιχαηλίδη, γεν. Γραμ-
ματέας, Λένα Παπαδέδα κοσμή-
τωρ, Γιάντα Μπέχλη Ταμίας,
Γιάννης Φράγκος, Λεωνίδας Βι-
δάλης, μέλη.

Εξελεγκτική Επιτροπή:

Γιάννης Γιωτόπουλος, Βασι-
λειος Τζούκας, Βασιλείος Τσου-
ράκης.

Τιμητική συμβουλευτική επι-
τροπή:

Κατόπιν αποφάσεως του Δ.Σ.
οι Γιώργος Π. Πέππας και Στέ-
λιος Μ. Βασιλάκης εξελέγησαν
ως συμβουλευτική επιτροπή.

ήμουν καλεσμένος, και να τους μιλήσω. Είπα μόνο τούτα τα λόγια στον Δήμαρχο, τον Πρόεδρο του Δημοτικού Συμβουλίου, τον Πρόεδρο του Εργατικού Κέντρου, τον παπα-Πυρουνάκη και άλλους:

-Γιατί σας αρέσει να θερίζετε ό,τι άλλοι σπέρνουν;

Το είπα και γύρισα στο γραφείο του Στέλιου. Εκεί, για αρκετή ώρα μείναμε βουβοί. Όμως τα πάντα είχαν τελειώσει με το θέμα αυτό για τον Στέλιο, την "Ομάδα των πέντε" και την εφημερίδα "ΘΑΡΡΟΣ".

Ανήσυχος όπως ήταν, ακούραστος εργάτης του πολιτισμού, δημιούργησε ακόμη μια πολιτιστική πηγή. Συνέστησε σωματείο με την επωνυμία: "ΠΡΟΤΥΠΟ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ". Με ομιλίες, διαλέξεις, εκθέσεις ζωγραφικής, και για τη νεολαία χορευτικό ελευσινιακό συγκρότημα. Πρώτη πρόεδρος, η Όλγα Κουφασίμη ("Θάρρος" 628/1982).

Λίγα λόγια για τα "ΑΙΣΧΥΛΕΙΑ" από τον Γιώργο Σολιδάκη

Μακρινό το όνειρο, ασύλληπτο το όραμα, ακούραστοι όμως και δυνατοί σμιλευτές ο νους και η καρδιά του ανθρώπου.

Χέρσο το χωράφι περίμενε τον σπορέα του, να κρύψει στα σπλάχνα του το σπόρο της δημιουργίας και της ανάστασης. Πέτρες βουβές και θεϊκά κτίσματα που έκρυβαν μέσα τους θεούς, βασιλεία, πολιτισμούς.

Μυστήρια που ακόμη δεν άνοιξαν διάπλατα τα σπλάχνα τους να φανερώσουν στο φως τον κόσμο τους, τα μυστικά της δημιουργίας τους και το κρυφό μονοπάτι που οδηγούσε από τον έναν στον άλλο κόσμο.

Βαθιά σιωπή στο πέρασμα αιώνων. Ο αδηφάγος κάτω κόσμος ρουφούσε αχόρταγα τον πανδαμάτορα χρόνο και άφηγε πίσω του φόβο και ερωτηματικά.

Υπέρλαμπρο το μεγαλείο, δυνατό το φως, ακοίμητοι φρουροί του μεγάλου μυστικού. Κανείς δεν τολμούσε να εισχωρήσει στα σπλάχνα ενός ανεξερεύνητου κόσμου, ενός σπάνιου και μοναδικού πολιτισμού, που έκρυβε μέσα του τόσα μυστήρια στην ιερή πόλη.

Κάποιοι πρωτοπόροι, όπως συμβαίνει παντού και πάντοτε, ένιωθαν την ανάγκη να κάνουν σπονδή στον μεγαλύτερο φωτοδότη και δημιουργό, τον μεγάλο τραγωδό της αρχαιότητας, γέννημα και θρέμμα αυτής της πόλης που προστάτευε η θεά Δήμητρα. Το ταξίδι μακρινό, μα αναγκαίο. Ο Στέλιος Βασιλάκης, ο Μύρων Μαραγκάκης και ο Πολέμαρχος Μπονάτσος κάνουν την επιθυμία τους γοργοτάξιδο καράβι σ' ένα πολύ μακρινό ταξίδι.

Έπρεπε να ταξιδέψουν στον βαθύ ωκεανό του χθες, δυόμισι χιλιάδες χρόνια πριν. Το κατάφεραν. Έφτασαν σ' εκείνες τις λαμπρές ημέρες δόξας και πολιτισμού. Συναντήθηκαν με τον πατέρα της τραγωδίας, τον Ελευσίνιο τραγωδό Αισχύλο, κουβέντιασαν μαζί του και του υποσχέθηκαν ότι η πόλη του όχι μόνον δεν θα τον ξεχάσει ποτέ πια, αλλά θα τον τιμά κάθε χρόνο με τις τιμές που του αξίζουν.

Έτσι ξεκίνησαν τα ΑΙΣΧΥΛΕΙΑ.

Μετά, ήλθαν και προστέθηκαν στη συντροφιά ο Χρήστος Μητσίου και ο Κυριάκος Ζαχαρίου, που έφτιαξαν την "Ομάδα των πέντε", ένα πνευματικό και πολιτιστικό Σωματείο, το οποίο είχε στόχο την ανάπτυξη του πολιτισμού, τη διατήρηση της παράδοσης και της προβολής της μεγάλης πολιτιστικής κληρονομιάς του τόπου.

Το Κέντρο Επιμόρφωσης Ενηλίκων, πρόεδρος του οποίου ήταν ο Πολέμαρχος Μπονάτσος, και μία ομάδα Ελευσινίων που αποκαλούνταν "Οι δώδεκα Ελευσίνιοι" ή "Τα δώδεκα άλογα", προστέθηκαν στην ομάδα.

Σήμερα δεν φωτίζονται μόνο τα ιερά απομεινάρια ενός ξεχωριστού πολιτισμού, αλλά οι καρδιές των ανθρώπων που ζουν κάθε χρόνο αυτή τη μεγάλη ανασταση και όλο και περισσότερο θέλουν να ακουμπούν την ιερότητα και τα ιερά των προγόνων τους.

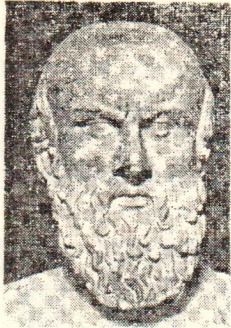
Γεώργιος Σολιδάκης

ΕΠΙΤΡΟΠΑΙ: ΚΕΝΤΡΟΥ ΕΠΙΜΟΡΦΩΣΕΩΣ
ΚΑΙ ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΩΝ
ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ ΜΝΗΜΗΣ ΑΙΣΧΥΛΟΥ

Πρόεδρος

Πρόεδρος

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

1975 : 2.500 ΧΡΟΝΙΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΕΝΝΗΣΙ ΤΟΥ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΣΙΝΑ

ΑΙ ΕΠΙΤΡΟΠΑΙ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ:

ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΕΠΙΜΟΡΦΩΣΕΩΣ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ ΔΙΑ ΤΟΝ ΑΙΣΧΥΛΟΝ

Σᾶς προσκαλοῦν νά τιμήσητε μέ τήν παρουσία
σας τήν διάλεξι, πού δίδουν τήν ΠΕΜΠΤΗΝ
26 ΙΟΥΝΙΟΥ 1975 καί ὥρα 7.45 μ. μ., εἰς τόν
Ἀρχαιολογικόν χώρον τῆς πόλεώς μας.

Μ Ε Θ Ε Μ Α :

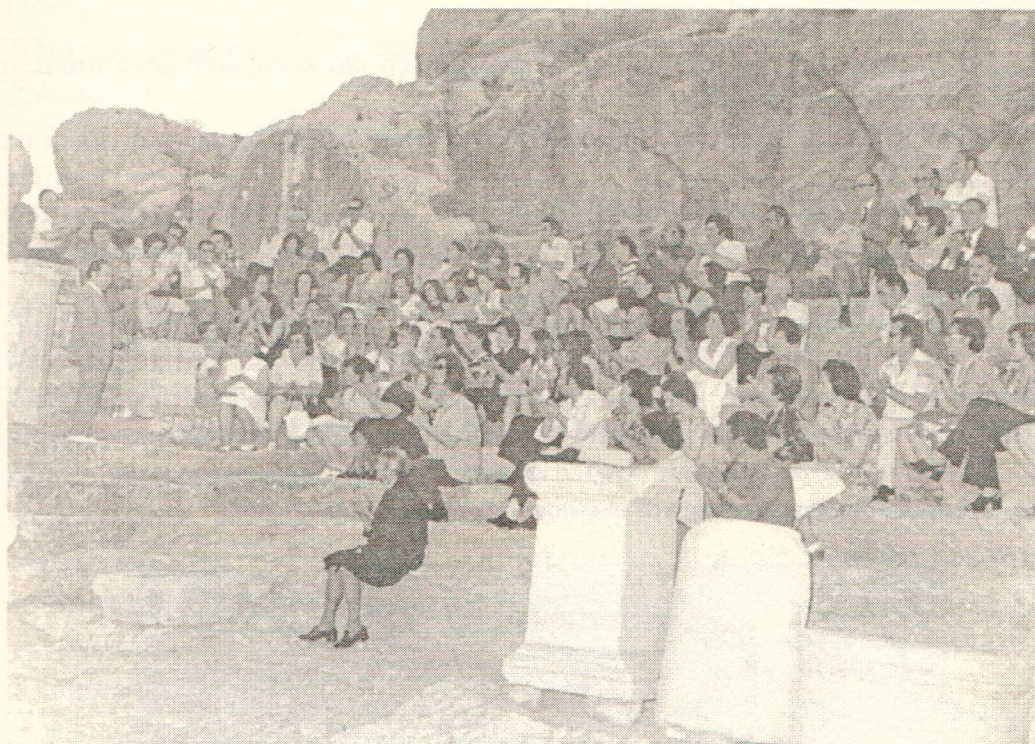
«Ο ΑΙΣΧΥΛΟΣ ΚΟΥΡΥΦΑΙΟΣ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ»

Μέ ὀμιλητήν τόν Διευθυντήν τοῦ Κέντρου Ἐπι-
μορφώσεως Λογοτέχνην κ. ΑΝΔΡΕΑ ΣΕΜΑΣΗ

Ἡ πρόσκληση γιά τήν παρακολούθηση τῆς πρώτης εκδήλωσης γιά τόν Ἐλευσίτιο Αἰσχύλο μέ τήν ευκαιρία τῶν 2.500 χρόνων ἀπό τή γέννησή του.

Ὁ πρόεδρος τοῦ Κέντρου Ἐπιμόρφωσης ἐνηλίκων Ἐλευσίνας κ. Πολέμαρχος Μπανάτσος σton χώρο τῶν ἀρχαιοτήτων παρουσιάζει στους παρισταμένους τόν ὀμιλητή, εκπαιδευτικό καί λογοτέχνη κ. Ανδρέα Σεμάση, σtην πρώτη εκδήλωση γιά τόν Αἰσχύλο.

Ο εκπαιδευτικός κ. Ανδρέας Σεμάσης και διευθυντής του Κέντρου Επιμόρφωσης Ενηλίκων Ελευσίνας ομιλεί στον χώρο των αρχαιοτήτων με θέμα τον Ελευσίνιο Αισχύλο.

Ο εκδότης της Εφημερίδας "ΘΑΡΡΟΣ" Στέλιος Βασιλάκης και ιδρυτικό μέλος του Συλλόγου "Ομάς των πέντε" απονέμει υποτροφία σε φοιτητή σε εκδήλωση της "Ομάδος των πέντε".

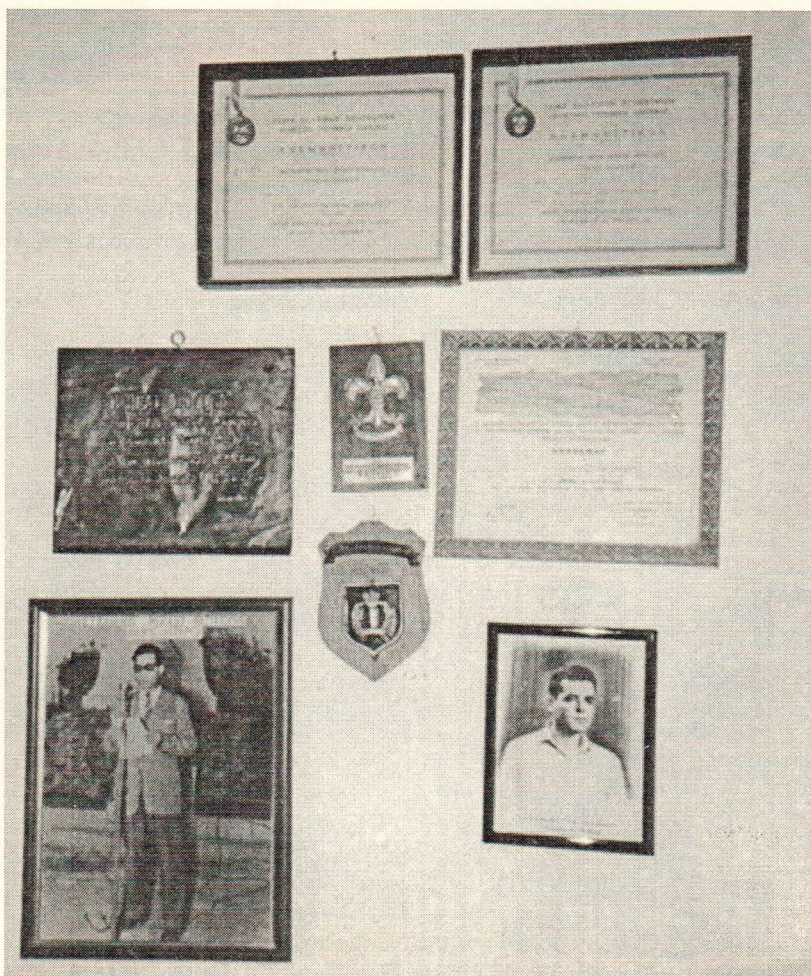
Τιμητικές διακρίσεις

Ο Στέλιος τιμήθηκε εν ζωή για το πνευματικό και κοινωνικό έργο του από πολλούς πνευματικούς φορείς:

Από το Σώμα Ελλήνων Προσκόπων, για το δημοσιογραφικό του έργο, με χρυσό μετάλλιο.

Από τον Σύλλογο Ελευσίνος "Ομάς των πέντε", με δίπλωμα εξαίρετων πράξεων για τη συμβολή του στην ίδρυση του Συλλόγου και την πνευματική ανάπτυξη του τόπου μας.

Από τον Σύλλογο Ελλήνων Λογοτεχνών, με ανάγλυφη περγαμηνή "τιμής ένεκεν", ως επιβράβευση των εξαίρετων προσπαθειών του και επιτεύξεων στον πολιτισμό και την κοινωνία. Της τιμής αυτής έχουν τύχει προσωπικότητες της επιστήμης, των τεχνών και των γραμμάτων, όπως ακαδημαϊκοί, πατριάρχες, συγγραφείς, ζωγράφοι και γλύπτες, καθηγητές πανεπιστημίου, μουσικοί, ηθοποιοί, πρόεδροι και πρόεδροι σωματείων και ευαγών ιδρυμάτων.

Τα αποδεικτικά των διακρίσεων του Στέλιου Βασιλάκη.

Προς

Ἀξιότιμον κύριον Στυλ. Βασιλάκην Δημοσιογράφον

Ἐλευσίνα

Κύριε,

Ὁ "Σύλλογος Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν" ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ του ὅπως ἐπιτελέσῃ ὑψιστον ἠθικὸν καὶ πνευματικὸν καθῆκον ἔναντι τῶν ἀνθρώπων τοῦ Πνεύματος, τῆς Ἐπιστήμης, τῆς Τέχνης καὶ τῆς Κοινωνικῆς Ἀρετῆς, ἀπεφάσισεν διὰ σχετικοῦ ψηφίσματος τῆς Διοικήσεως του, ὅπως κατὰ τὴν διάρκειαν διοργανωθησομένης ὑπ' αὐτοῦ ἑορταστικῆς ἐσπερίδος, ἀπονεύμῃ, πρὸς Ὑμᾶς καὶ πρὸς ἄλλας διακεκριμένας προσωπικότητας, αἵτινες διὰ τοῦ ἀξιολόγου ἔργου των συμβάλλουν ουσιαστικὰ εἰς τὴν ἀνύψωσιν καὶ καλιέργειαν τοῦ συγχρόνου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ἀναγλύφους Περγαμνὰς "Τιμῆς Ἐνεκεν" τιμῶντας οὕτω τὴν ὑψηλὴν καὶ ἀξιόλογον συμβολὴν Σας εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν τοῦ τόπου μας, ὡς καὶ τὴν ἐν γένῃ ἀρίστην πολιτείαν Σας.

Ἐξ ἄλλου, ὑπὸ τοῦ "Συλλόγου Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν" ἔχουν τιμηθῆ κατὰ τὸ παρελθὸν παριστάμενοι αὐτοπροσώπως καὶ οἱ ἀκαδημαϊκοὶ κ. κ. Ἰω. Θεοδωρακόπουλος, Α. Σῶχος, Ἐπ. Θωμόπουλος, Μιχ. Τόμπρος, ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Νικόλαος, οἱ ποιηταὶ καὶ συγγραφεῖς Ἀθηνά Ταρσοῦλη, Μυρτιώτισσα, Μελισάνθη, Ἄγγελος Δόξας, Φῶτος Γιοφύλλης, Δίπλα -Μαλάμου, Κλεαρέτη, Κ. Ἀλέπης, Ι. Μπουκουβάλα -Ἀναγνώστου, Τάκης Δόξας, Ν. Κρανιδιώτης, Εὐφρ. Λόντου Δημητρακοπούλου, Κ. Ι. Δεδόπουλος, Γ. Τζαβέλλας, Ἄλ. Σακελλάριος, Μ. Τραϊφόρος, Γ. Καρακαντᾶς, οἱ δημοσιογράφοι Χρ. Πασαλλάρης, Σπ. Καρατζαφέρης, Ἄνδρ. Χατζηγεωργίου, Τ. Ψαρράκης, ὁ Πρόεδρος καὶ τὰ μέλη τοῦ Δ. Σ. τῆς Ἐνώσεως Ἰδιοκτητῶν Περιοδικοῦ Τύπου, οἱ ζωγράφοι καὶ γλύπται Ν. Περαντινὸς, Ν. Νικολάου, Τζένη -Ἀργυροῦ, Ν. Σῶχος, Ἡλ. Φέρτης, Νικόλαος Κ. Γεωργαλᾶς, Κ. Κανακάκης, Κ. Γιαννακὸς, Γ. Γκειβέλης, Χρ. Νάτσιος, Γ. Ματαράγκας, Λ. Γεωργαντῆ, Θ. Λαζαρή, Κ. Βαλσάμης, Κ. Καραχάλιος, Λ. Παπαδόπουλος, Γ. Καστριώτης, Δανιὴλ Δανιὴλ, οἱ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. κ. Δημ. Χριστοδούλου, Α. Σκιαδᾶς, Εὐάγγ. Μουτσόπουλος, Ἐμμ. Πρωτοψάλης, Ἀθ. Κομίνης κ. ἄ., ὁ Πρύτανις τῆς Παντείου Σχολῆς κ. Παν. Δημάκης καὶ ὁ ἀντιπρύτανις κ. Γ. Παπαχατζῆς, οἱ ἠθοποιοὶ, χορευταὶ καὶ τραγουδισταὶ Μιράντα Μυράτ, Ἰλία Λιβικοῦ, Γιάν. Μέτσης, Μαρίνα Μιχαλοπούλου, Ἄγγ. Χατζῆς, Καστρινὸς -Ζιώκα, Ἄγγελος Γρυμᾶ-

νης, Άννα Καλουτά, Κλειώ Δενάρδου, Κάκια Μένδρη, Τώννης Μαρού-
δας, Νινά Ζαχά, Τέρης Χρυσός, Μπελίντα, Ίω. Άλβα, Νίτσα Μάλη, Σά-
κης Παπανικολάου, Νάντια Κωνσταντοπούλου, Μαρίκα Νέζετ, Σώτος
Παναγιωτόπουλος, Ντίνος Ήλιοπουλος, Κ. Χατζηχρῆστος, Χρήστος
Τσαγανέας, Πέτρος Κυριαός, Σμαρούλα Γιύλη, Τάκης Μηλιάδης, οί μα-
έστροι καὶ συνθέται Γ. Καζάσογλου, Μαρ. Χαιρογιώργου, - Σιγάρα, Τά-
κης Μωράκης, Γ. Μουζάκης, Άν. Χατζηπαποστόλου, Λ. Μαρκές, Ζακ. Ία-
κωβίδη, Γ. Σπανός, Μ. Λοΐζος, Γ. Γεωργιάδης, Μ. Θεοφανίδης, Γ. Θεο-
δοσιάδης, Γιάν. Καστρινός κ. ἄ.

Ἐπίσης Πρόσβεις διαφόρων Κρατῶν, Πρόεδροι καὶ Διοικήσεις
ἀναγνωρισμένων Σωματείων, Εὐαγῶν Ἰδρυμάτων, ὡς καὶ πολλοὶ νέοι
φερέλπιδες καλλιτέχναι καὶ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν συμβάλλει σὲ ἔργα
Κοινωνικῆς ἀρετῆς καὶ προόδου.

Ἐξ ἄλλου, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐορτῆς, ὁ Πρόεδρος τοῦ "Συλ-
λόγου Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν" κ. Γ. Ν. Κομίνης, θὰ ἀναπτύξη τοῦς στό-
χους καὶ τις προοπτικὲς τοῦ νεοϊδρυθέντος πνευματικοῦ καὶ πολιτιστι-
κοῦ Σωματείου μὲ τίτλο "Πανελλήνιος Ἐταιρεία Πολιτισμοῦ", ποὺ ἤδη
ἀριθμεῖ ἰδρυτικὰ μέλη διακόσιες ὀκτῶ προσωπικότητες τῆς Ἐπιστήμης,
τῶν Τεχνῶν καὶ τῶν Γραμμάτων, ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὴν Ἐπαρχία, καὶ
θὰ ζητήσῃ τὴν ἐγγραφὴν ὄλων τῶν τιμηθησομένων ὑπὸ τοῦ Συλόγου.

Σὰς χαιρετοῦμε ἐγκαρδίως καὶ Σὰς περιμένουμε.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Ἰανουαρίου 1979

Ὁ Πρόεδρος

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΚΟΜΙΝΗΣ

Ἡ Γεν. Γραμματεὺς

ΔΕΣ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Λογοτεχνία καὶ ποίηση τοῦ Στέλιου

Στο σημεῖο αὐτό θα αναφέρουμε κομμάτια ἀπὸ το δημοσιογραφικὸ καὶ λο-
γοτεχνικὸ του ἔργο. Εἶναι χαρακτηριστικὰ γιὰ τις ιδέες του, τις "απλὲς σκέψεις" γιὰ
τὴν Ἐλευσίνα του τοὺς κατοίκους τῆς, γιὰ τα πνευματικὰ καὶ κοινωνικὰ θέματα,
γιὰ τὴν ἴδια τὴ Ζωὴ καὶ τοὺς ἀνθρώπους τῆς.

ΑΘΛΗΤΙΚΗ

ΦΩΝΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧΜΑΙ 2

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 36.555

ΕΤΟΣ Η' — ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 403

ΔΕΥΤΕΡΑ 21 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1959

Η ΔΗΜΟΦΙΛΗΣ ΟΜΑΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ ΗΡΧΙΣΕ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΑ

Η ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ ΕΧΑΣΕ 1-0 ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΝΕΛΕΥΣΙΝΙΑΚΟ

ΟΙ ΠΑΙΚΤΑΙ ΤΗΣ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ ΑΝΕΛΑΒΟΝ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΝ ΑΠΟ ΤΟΥ 20'.— ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ ΣΗΜΕΙΟΥ ΕΚΕΙΝΟΥ ΥΠΕΡΕΙΧΟΝ ΟΙ ΑΝΤΙΠΑΛΟΙ ΤΩΝ

ΔΥΟ ΣΟΥΤ ΤΗΣ ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗΣ ΕΙΣ ΤΑ ΔΟΚΑΡΙΑ

Η νίκη την οποίαν επέτυχε χθες ο Πανελευσινιακός επί της Προοδευτικής με 1-0 θα αποτελέσει άσφαλώς άφρητριαν νέων επιτυχιών δια την ομάδα της Ήλευσίνος, ενώ αντίθετως δια την ήττηθείσαν Προοδευτική θα γινή η χθεσινή ήττα μία εποχή προσπαθειών ώστε να επανεύρη η ομάδα τον πραγματικόν εαυτόν της.

Οι χιλιάδες των φιλάθλων, οι οποίοι παρηκολούθησαν τον πρώτον αγώνα, εις το γήπεδον Καραϊσκάκη, απήλασαν ένα εξαιρετικόν παιχνιδί, καλόν σε φάσεις, τεχνικόν, δυναμικόν και δουητικόν. Φυσικά δεν έλλειψαν οι κατά διαστήματα διαπληκτισμοί μεταξύ των αντιπάλων, οι οποίοι όμως, εύτυχώς, δεν επηρέασαν την εξέλιξιν του αγώνος.

Τα δύο σουτ της Προοδευτικής, τα οποία προσέκρουσαν εις τα δοκάρια του Πανελευσινιακού, τα εξαπολύθηνα πολυάριθμα σουτ «βολίδες» των Ήλευσινιωτών, και η έλπίδα των αγωνιζομένων δια την νικην, έδωσαν εις το παιχνιδί εξαιρετική μορφή, ούτως ώστε οι φιλάθλοι να φύγουν Ικανοποιημένοι από το γήπεδο ανεξαρτήτως του αποτελέσματος.

Εις τα πρώτα 20' η Προοδευτική είχε την υπεροχή την οποίαν όμως δεν έξεμεταλλεύθη. Κάθε προσπάθεια της προσέκρουσεν εις την σθεναρά και μαχητική άμυνα των Ήλευσινίων η κατεδικαστο από την ίδιαν την ναυρότητα και τις άτυχίες των παικτών της επιθέσεως της. Εις τα τελευταία λεπτά του α' ήμιγρόνου η Προοδευτική πέρασε δύσκολες στιγμές από τον Πανελευσινιακόν, ο οποίος υπήρξε χθες καταπληκτικός. Με τους ώραιους συνδυασμούς και την τεχνική ανωτερότητα των παικτών του ένεβουσίασε τους φιλάθλους.

Εις την επανάληψιν και μέχρι το 60' η Προοδευτική υπε-

ρείχε. Ακολουσως όμως η ομάδα της Ήλευσίνος πήρε και πάλι την υπεροχή την οποίαν και διετήρησε μέχρι το 85' δια να αναλάβη τελείως όμως άγώφελα εις το έναπομείναν διάστημα την υπεροχή η Προοδευτική.

ΛΙΓΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ

Με διαιτητή τον κ. Παπαβασιλείου και έπόπτας Παπαδάκον και Δεμίστριας οι αντίπαλοι παρετάχθησαν ως εξής:

ΠΑΝΕΛΕΥΣΙΝΙΑΚΟΣ: Λογοθέτης, Μπακαλουμης, Κουρκουλάκος, Δούκας, Καρποδίνης, Σαριμπεγιόγλου, Μουράτης, Καρμπάνης, Μουρίκης, Μαυρίδης.

ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ: Πετροπούλος, Βεργίδης Ι, Γεωμενής, Βεργίδης ΙΙ, Σουρούνης, Φίλιος, Μπένσης, Βαραμέντης, Δαούτης, Μεσολογγίτης, Μυτώσης.

Την σέντρα έχει ο Πανελευσινιακός. Μετά από μίαν ώραιότητα πάσσα του Μουρίκη, τροφοδοτείται ο Σαριμπεγιόγλου ο οποίος όμως έξουδετερώνεται από την άμυνα της Προοδευτικής. Ο Γεωμενής τροφοδοτεί τον Βαραμέντη (8'). Αυτός με μίαν ατομικην του προσπάθεια εξαπολύει ένα ισχυρόν σουτ. Η μπάλλα προσκρούει εις την οριζόντια δοκά και αποκρούεται σε κόρνερ από τον αίλουρο Λογοθέτη. Εις το 14' η Προοδευτική κερδίζει φάουλ, κτυπιέται, και ενώ η μπάλλα κατευθύνεται προς την δεξιάν γωνίαν του Λογοθέτη, ο Κουρκουλάτος αποσοβεί με κεραλιά ένα βέβαιον τέσμα. Μίαν κρίσιμη ακόμη στιγμή θα περάσουν οι Ήλευσινιοί λίγο αργότερα, όταν νέο σουτ του Μεσολογγίτη αποκρούεται σε κόρνερ από τον Λογοθέτη, αφού η μπάλλα προσκρούει έλαφρά εις τα δοκάρια.

Μέχρι το τέλος του ήμιγρόνου ο Πανελευσινιακός ήτο πολύ ανώτερος της αντιπάλου. Πλήν όμως δεν κατώρθωσε να έξεμεταλλεύη την υπεροχή του. Έτσι το ήμιγρονον λήγει 0-0. Άνευ αποτελέσματος μέχρι το 59' η Προοδευ-

τική πολιορκεί την εστίαν του Πανελευσινιακού. Στο 60' ακοιβάς ο Μουράτης του Πανελευσινιακού με ένα ισχυρό σουτ σημειώνει το μοναδικόν τέσμα του αγώνος και υπέρ της ομάδος του φυσικά. Στο 75' ο Μουράτης τροφοδοτεί τον Μουρίκη και αυτός του Σαριμπεγιόγλου. Αυτός με μία υψηλή, υπαλλία ξεπερνά τον τερματοφύλακα, η έστια του οποίου μένει κενή. Η μπάλλα όμως βγαίνει άουτ. Οι Ήλευσινιοί υπερέγουν. Πλήν όμως δεχόμενοι την αντιμεπίθεσιν των αντιπάλων (80') υποπίπτουν σε φάουλ. Ο Μεσολογγίτης γίνεταί κάτοχος της μπάλλας και μ' ένα στριφτό σουτ στέλνει την υπαλλα δια την έστια του Λογοθέτη. Τελικώς όμως καταλήγει άουτ. Μέχρι το 85' ο Πανελευσινιακός πιέζει την Προοδευτική η οποία και αντιμεπιθεται και υπερέχει μέχρι την λήξιν άνευ όμως αποτελέσματος.

Έτσι έληξε ο χθεσινός αγών με την νικην του Πανελευσινιακού. Οι Ήλευσινιοί δικαιοιογημένα πανηγυρίζουν τον θρίαμβόν των ατόων.

Ο Πανελευσινιακός έκανε χθες μίαν εξαιρετικην εμφάνισιν ενθουσιασας τους φιλάθλους. Η ομάδα συνήλθε από τις τελευταίες ασήμαντες αποτυχίες της και προικωρεί πάλι έμπρός. Όλοι οι παίκται του έπαιξαν με κόφι, τέχνη και όρη.

Η Προοδευτική, δυστυχώς χθες υπήρξε άτυχη. Πρό της τεχνικής ανωτερότητος του αντιπάλου της έκάμθη. Η κατά διαστήματα υπεροφή των δυι αποτελεσματική.)

Ο διαιτητής κ. Παπαβασιλείου μέτριος.

Η Β' Πανελευσινιακού ένίκησε με 2-1 την αντίστοιχον της Προοδευτικής.

ΣΤ. ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ

**ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΤΟΠΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΤΩΝ ΔΗΜΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ ΠΕΡΙΟΧΗΣ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ**

26 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1972 ΕΤΟΣ 9^ο (ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ Β' - ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 178 - 180 ΙΑΚΥΚΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΗΜΗΣ ΣΤΕΛ. ΒΑΣ. ΙΛΑΚΗΣ ΤΙΜΗ ΦΥΛ. 2.50
ΕΔΡΑ & ΓΡΑΦΕΙΑ: 28% ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 51 ΜΕΓΑΡΑ. ΤΗΛ. (0296)29710 - ΕΛΕΥΣΙΝ: ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ 88 ΤΗΛ. (0291) 42.600-46273-

ΣΤΙΓΜΕΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ

Ό Κυρηνάιος δέν θάρθει.
Μή τόν προσμένεις τόν Κυρηνάιο.
"Όχι πώς χάθηκαν οί Κυρηνάιοι
στην εποχή μας;
θάταν φριχτό σάν πιστευες
κάτι τέτοιο,
γιατί όμπρός ή και πίσω σου
δεξιά γιά ζερβά σου ό Κυρηνάιος,
—ό κάθε Κυρηνάιος—
βαδίζει... εύμορφα,
καρτερικά, μ' ιδρώτα κι' αγωνία
σηκώνοντας και κουδουνώντας
τό δικό του φορτίο...
Όμως μή στέκεσαι...
Προχώρει.
Ξεσχίζοντας τό σώμα τής ψυχής σου
πρότις μέ τό αίμα της
—τί άλλο πιά σου μένει—
τούς θρόνους, τά έμπόδια,
πού όλόθε όμπρός σου στέκουν
γιά τό γενούν (και θά γειοούν)
πηλός δημιουργίας!...
Προχώρει...
"Όμως μή προσμένεις βοήθεια
άπό πούθενά...
Αυτά πού εσύ τά λάτρευες
και τό λατρεύεις πάντα,
—Άλήθεια και Δικαιοσύνη
μαζί μέ κάποιο Θεό Φώς,
αυτόμα και ή Πίστη,
π' άχώριστα σέ μία ζωή
μέ κείνη τήν πλατεία
τήν Θεϊκή άγάπη
είσαι πού σέ βαρβαίνουν...
"Όμως, γιά πρόσεξε καλά,
στό κάτω δέν σέ απρώνουν.
Γιά κείτα... Τί μυστήριο!!
Τά θάρη ν' άλσφρώνουν,
ψυχή και σώμα και καρδιά
νά δίκουνε κουράγιο
νά άδηγούνε στό ψηλά,
σ' ούράνια πολιτεία!!
Γιά κείτα τί μυστήριο...
Και πρόσεξε τά θάρη
πού αντί νά σέρνουν στό χαμό
δίνουν φτερά σέ σένα!
Μή τά προδώσης τά φτερά...
...αυτό πού σέ βαρβαίνουν...
Κράτα τό θάρη πού σφισχτά,
είν' ό Θεός μαζί σου!
Είναι τό ΦΩΣ πού πιστευες,
αυτό πού σέ προσμένει
στό τέλος τής πορείας σου.
Ναί, φίλε μου, καλέ,
έκει στό τέλος μόναν...

ΣΤ. ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ

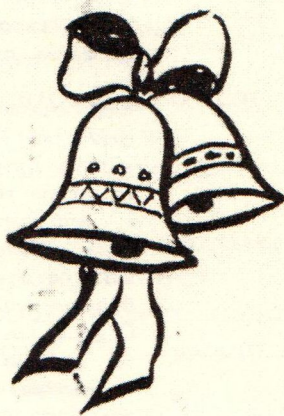

Αξιότιμοι Ομότιμοι
 κ. Γεώργιος ΠΑΥΛΟΣ
 " R E S E L I A E
 Ενλωύου

Ἐγκάρδιες εὐχές

.....
 «Θάρη ἡ πολιτεία
 τῶν ὀνείρων»
 «Θάρη τὸ γλυκοχάραμα
 τῆς Πανανθρώπινης ἡμέρας»
 — χτίζετε... χτίζετε...
 Ἡ πολιτεία χτίζεται.

Στοίχοι:
 ΣΤΕΛΙΟΥ ΜΙΧ. ΒΑΣΙΛΑΚΗ

«Ἐργαστήρι»

Θάρρος
ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
 ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΤΟΠΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
 ΤΩΝ ΔΗΜΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ ΠΕΡΙΟΧΗΣ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ
 17 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1972
 Έτος 9ον Περίοδος Β' —
 Από 198 Τμή 2ος 2,50
 ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ
 - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
 Στέδ. Μ. Βασιλάκης
 ΕΔΡΑ ΓΡΑΦΕΙΑ:
 28ος Οκτωβρίου 51
 Μέγαρα
 ΕΛΛΕΥΣΙΣ:
 Γεωργ. Νικολαΐδου 88
 ΤΗΛΑ (0291) 46273 —
 42600—0296 29710

Μετά τὸ Κάστρο

Νοιώσαμε
 τὴν παρουσία Σου
 στῶν Μαρτυρικών μπουμπουκιῶν
 τὴν ανατολή.
 Στὴν πανέμορφη θέα
 τῶν Μογιστικῶν λουλουδιῶν
 λουσαθήκαμε τ' ἄρωμα
 τῆς ὑπορφίας Σου!
 Ὅμως, βρώμικα χέρια τσάκισαν
 τοὺς ἀπέραντους ἀνθύμηνους
 Ἄπ' τὸν δόλομπερ εἴλιαν.
 φατιστήκαμε ἀπ' τὸ Φῶς Σου!
 Ὅμως, σίγησα μάυρα
 τὶς ἀχτίδες σκεπάσαν.
 Στ' ὀλοπόρφυρο γέγραμ
 τοῦ ἡλίου κάποιο θεῖο
 —πέρα ἐκεῖ στὸ μουσάγιο—
 χαιρετίσαμε τὸ Δημιουργημά Σου!
 Ὅμως, μπόρες καὶ νέφη
 τὸ ἄραϊο σκεπάσαν...

.....
 Κουρασμένοι βδοπῶροι
 χρόνια καὶ χρόνια φάχνουμε
 γιὰ νὰ βροῦμε
 τὸ σημεῖο τῆς μόνιμης
 κι' ἀπόρητης Σου κατοικίας.
 Στὴν κατακόμβη τῆς ψυχῆς
 καὶ τῆς συνείδησης
 βρήκαμε τὸ Εἶναι Σου!
 Πήραμε κουράγιο καὶ συνεχίσαμε
 νὰ χτίζουμε
 τὸ κάστρο τῆς Πίστης
 πῶς τόσο ἀνελέητα
 χτυπιέται στους καιροὺς μας.
 Ὅπως πιστέψαμε στ' ἀπόρητο
 καὶ χωρίς σκιῆς κάστρο
 ξεκινήσαμε γιὰ τὴν συνέχεια
 τῆς πορείας.
 Ντυμένοι τὸν μονῶνα
 καὶ τὸν ἰδανικῶν
 πέρα ἐκεῖ στὰ χαρακώματα
 δειλὰ ἐπιθυρήσαμε:
 —Μείνε κοντά μας
 Θεέ μας.

ΣΤ. ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ

Μεγάρδος

ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΤΟΠΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΤΩΝ ΔΗΜΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ ΠΕΡΙΟΧΗΣ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ
4 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1973
Έτος 10ον Περίοδος Β1—
Αρ. φ. 238 Τιμή φ. 2.50
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ
- ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Στέλ. Μ. Βασιλάκης
ΕΔΡΑ ΓΡΑΦΕΙΑ:
28ης Οκτωβρίου 51
Μέγαρα
ΕΛΕΥΣΙΣ:
Γεωργ. Νικολαΐδου 88
ΤΗΛ.: (0291) 46273 —
42600—0296 29710

Στὸ Μονοπάτι τῆς ζωῆς

Τοῦ Στέλιου Μ. Βασιλάκη

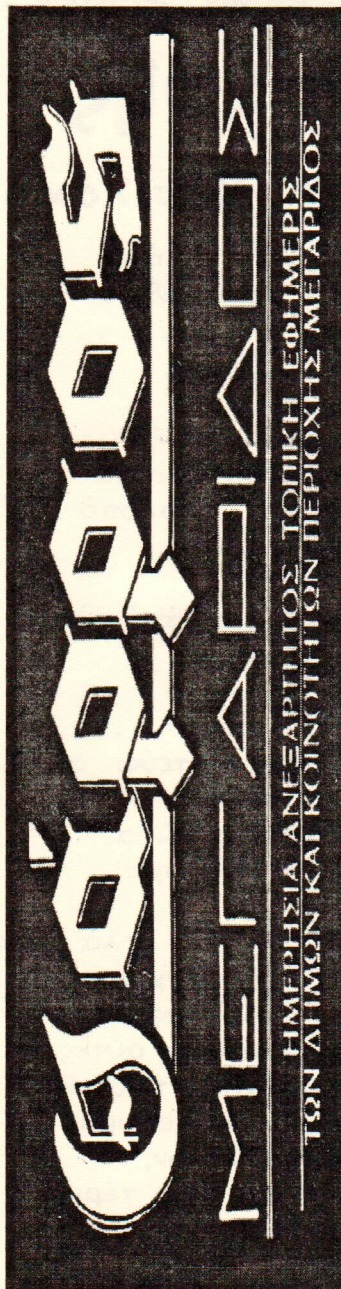
Στῆς ἀπέραντης ἔρημος
τὸ σῶμα,
κάποια μέρα,
κάποια νύχτα,
κάποιο γιόμα,
νοιώσαμε τὴν ἀνάγκη
ν' ἀκουμπήσουμε
τὸ δικό μας σῶμα.
Ν' ἀφήσουμε τὴν ἄμμο
νὰ μιλήσῃ μὲ τὸ χῶμα...
Στὸν ἐνάστρο οὐρανό
στείλαμε τὴν ψυχὴ
γιὰ νάβρῃ τὴν γαλήνη.
Καὶ εἶπαμε:
—Τελειώσαμε...
Νὰ ἡ ἀνυπαρξία.
"Ὁμως: ἢ ἀπ' τὸν "Ἡλιο,
ἢ ἀπ' τὰ ἀστέρια
ἢ τίς ἀνταύγειες
τῆς αἰώνιας Ἀνατολῆς,
φωτὲς σταθερὲς
καὶ κάπως γνωστὲς
μᾶς εἶπαν:
—Δυν εἶναι ἡ ἀνυπαρξία
τὸ «τέλος»
Πέρ' ἀπ' αὐτὴν
μέσα σ' αὐτὴν
καὶ πᾶν' ἀπ' αὐτὴν
ζῆ ἢ... Ὑπαρξι.

Ἐκεῖ ὑπάρχει ἡ γαλήνη
καὶ ἡ αἰώνια προσπάθεια.

.....
Πῆραμε τὸ χῶμα
ἀπ' τὴν ἄμμο
καὶ τὴν ψυχὴ
ἀπ' τὸν ἐνάστρο οὐρανὸ
καὶ ξεκινήσαμε μὲ σκοπὸ
γιὰ νὰ σπάσουμε
τὴν ἀνυπαρξία,
νὰ περάσουμε μέσ' ἀπ' αὐτὴν
καὶ νὰ φτάσουμε
σὲ κάποια "Ὄασι...

.....
Σταθεροὶ στὸ πιστεύω αὐτό,
ὁδοιπόροι ταπεινοὶ
βαδίζουμε χρόνια τώρα.
Διψάσαμε καὶ διψοῦμε
στὴν πορεία.
Λέμε, ὅμως, ὄχι στὰ θελὰ νερά
Στὶς ἐπάλξεις τοῦ χρέους
προσμένουμε τίς ἐφεδρεῖες.
"Ὁμως, ἔστω καὶ ἂν αὐτὲς
δὲν φαίγονται ἀπὸ πουθενὰ
λέμε ΟΧΙ στὰ πανίσχυρα
στίφη τῶν βαρβάρων,
πιστεύοντας σ' ἓνα τέρμα
εἰρηνικό, χωρὶς ντροπή,
ἀλλὰ γιομᾶτο ὀδύη....

ΚΥΡΙΑΚΗ
18 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1973
 Έτος 10ον Περίοδος Β΄:
 Α.Ρ. Φ. 250 Τηλ. Φ. 2.50
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Στέλ. Μ. Βασιλάκης
 ΕΔΡΑ ΓΡΑΦΕΙΑ:
 28ης Οκτωβρίου 51
 Μέγαρα
ΕΛΕΥΣΙΣ:
 Γεωργ. Νικολαΐδου 88
 ΤΗΛ.: (0291) 46273 —
 42640 — 0296 29710

13 του Φλεβάρη του '73

Άπόψε,
 13 του Φλεβάρη
 του '73,
 όντας ό έαυτός μας
 μάς κάλεσε
 να πλάγισαμε,
 ύστερ' απ' τόν πόθο
 και τά τέσσα
 φαρμάκια
 τής ημέρας,
 νοιώσαμε,
 έσύ κι' εγώ δυνατοί,
 γιατί,
 ανάμεσα μας
 πλάγισσε
 —έτσι πιστέψαμε—
 ζητώντας καταφύγιο,
 ή φυχή
 τής έργατοσύλης,
 τής Έλευσίνας.
 Άπόψε,
 13 του Φλεβάρη του '73
 νοιώσαμε
 πώς μέναμε
 πιστοί στο κράτος μας,
 αφού επαναλάβαμε
 σί κάποιους κείριους
 τό ε'Όχι δέν θέ γίνεται
 μπουρδ...
 στην Έλευσίνα
 Άπόψε,
 έσύ και εγώ
 άσπυρδήκαμε:
 —Γιατί τάχατες
 να ζήσαμε στέγη
 στο φτωχικό μας,
 ή Λευσινώτικη φυχή;
 Και κείνη μάς άπάληψε:
 —Γιατί κοντά σας
 νοιώθη
 Γαλήνη και ο γουρνά.
 Άπόψε,
 13 του Φλεβάρη
 του '73
 και κάθε... άπόψε
 ζάγρευται μέναμε,
 —όσο οι δυνάμεις μας
 συμπαραστέκουν—
 εννοριζοντας
 μέ τά πιο γλυκά
 τραγούδια τών άκείρων
 κάποιο έλπιδοφόρο ταύριον,
 τήν φυχή
 τής μάνας Έλευσίνας.
 Όμως άπόψε,
 τίς άδες τής άγρότητας,
 τίς άδες που πλάσσουμε
 τά τραγούδια
 τής πρσσοβικίας
 για τήν φάμπρικα
 Έλευσίνα
 μάταια αναζητούσαμε
 καποιες έφεδρείες,
 γιατί άπόψε
 13 του Φλεβάρη
 του '73
 είναι χειμώνας...
 ή είναι μεσάνυχτα άκόμα
 όπως θέλεγε
 κι' ό Σβάτσιν...
ΣΤΕΛΙΟΣ Μ. ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ

ΕΛΛΗΝΟΣ

ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ

ΤΕΤΑΡΤΗ 30 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1961 — ΕΤΟΣ 18ον ΑΡ. ΦΥΛ. 624

Γραφεία: Νικολαΐδου 88— ΕΛΕΥΣΙΣ Τηλ. 5546273

ΠΑΘΣ — ΚΑΤΕΡΓΑ — ΑΥΤΡΩΣΗ

● Υπό του Στέλιου Μ. Βασιλάκη

Όταν η ανασταίνεται η Ανθρωπότητα,
γεννιέται ο Χριστός!

Όταν ανασταίνεται ο Χριστός
γεννιέται η ανθρωπότητα!

Λίγο πριν ο Χριστός και τό Τετέλεισται

χάνεται και σβήνει η Ανθρωπιά,

όμως ξανάρχεται και ξαναλάμπει

καθώς ο σταυρωθείς με τον Χριστό ληστής

πάνω από τον δικό του τόν σταυρό κραυγάζει

σε πλήθος τών όντως παρανόμων:

— Ληστές, ληστές, αθώς ο Χριστός και προσπαθεί

νά σώσει: τά δικά του τά θεριά και τά καρφιά

γιά νά ριχτεί στην απεραντοσύνη τών άνισων αγώνων,

γιά Ψάς, γιά Δικαιοσύη, και ανθρωπιά,

Φάρος

ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΤΟΠΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΤΩΝ ΔΗΜΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ ΠΕΡΙΟΧΗΣ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ
4 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1973

Έτος 10ον Περίοδος Β'
Αρ. φ. 238 Τιμή φ. 2.50

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ
- ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Στέδ. Μ. Βασιδάκης

ΕΔΡΑ ΓΡΑΦΕΙΑ:
28ης Οκτωβρίου 51
Μέγαρα

ΕΛΕΥΣΙΣ:
Γεωργ. Νικολαΐδου 88

ΤΗΛ.: (0291) 46273 -
42600-0296 29710

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΧΗΣ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ

***Υπάρχουν τόσες χαραυγές
που δέν γλυκοχάραξαν ακόμη**

Ἄπευθυνόμενοι σήμερον πρὸς ὅλους τοὺς πνευματικούς, πρὸς ὅλους τοὺς διανοουμένους, πρὸς ὅλους γενικῶς τοὺς καλλιεργημένους ἀνθρώπους τῆς περιοχῆς Μεγαρίδος, ἤτοι τῶν πόλεων καὶ Κοινοτήτων Ἀσπροπύργου, Βιλλίων, Ἐλευσίνος, Ἐρυθρῶν, Μεγάρων, Μάδρας, Μαγούλας, Νέας Περάμου καὶ Οἰνός, ὑπάρχουν, ὅπως, ἀντιλαμβανόμενοι τὸ μέγεθος τῆς σημασίας τῆς κατωτέρω δημοσιευομένης καὶ πρὸς αὐτοὺς ἀπευθυνομένης ἐπιστολῆς, ἀναλογιζόμενοι τὸ μέγεθος τῶν εὐθυνῶν μας ἔναντι αὐτοῦ τούτου τοῦ τόπου μας, θελήσουν καὶ προσφέρουν προσφορὰν πνευματικὴν καὶ γόνιμον δι' ἓν εὐόωνον, δι' ἓν καλύτερον αὔριον τῆς Μεγαρίδος.

Σεβαστοὶ καὶ Ἀγαπητοὶ φίλοι,

Ἐγενήθημεν εἰς ἓνα τόπον

ὅπου ἔλαμψε τὸ αἰώνιον Φῶς τῶν πανανθρωπίνων Ἰδανικῶν καὶ ὀπασδήποτε τῆς ἀνθρωπίνης τελειώτητος.

Ἐγενήθημεν εἰς ἓνα τόπον ὅπου οἱ πρόγονοὶ μας ἐδίδαξαν γὴν σημασίαν καὶ τὴν ἀξίαν καὶ τὴν ἀποστολὴν καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς.

Ἐγενήθημεν εἰς ἓνα τόπον ὅπου ἓνας Αἰσχύλος καὶ ἓνας Ἀριστοφάνης συνέλαβαν καὶ ἀνεπτυξαν τὸ νόημα τῆς ζωῆς καὶ ἀπὸ τὰς δύο πλευρὰς τῆς.

Ἐγενήθημεν εἰς ἓνα τόπον ὅπου ἐμεγαλοῦργησαν ἡ μεγαλόπνοη λατρεία τῆς Δήμητρος καὶ τὸ θαυμάσιον προοδευτικὸν πνεῦμα τοῦ Βύζαντος καὶ τοῦ δημιουργοῦ τοῦ Βυζαντίου. Τοῦ γνωστοῦ ἐκείνου πνευματικοῦ Κέντρου καὶ Φάρου τοῦ φωτὸς τὸ ὅποῖον, ὡς γνωστόν, ἐπὶ σειρὰν αἰώνων, ἐφώτισεν τὰ σκότη τῶν ἀνθρωπίνων κοινωπιῶν καὶ ἐλάμπρυνεν τὴν Ἱστορίαν τοῦ ἔθνους μας..

Ἐγενήθημεν εἰς ἓν εὐλογημέ-
νον τόπον, πατρίδα Ἡρώων καὶ
Ἀγωνιστῶν τῆς Τιμῆς καὶ τῆς
Ἐλευθερίας.

Ἐγενήθημεν εἰς μία πατρι-
δα, τὴν Μεγαρίδα, ἢ ὁποῖα ὑ-
πῆρξε πηγὴ Φωτὸς, τόπος Διε-
θνοῦς ἀκτινοβολίας, τόπος λαμ-
πρᾶς Ἱστορίας καὶ Μεγαλείου.

Πατρίδα ἢ ὁποῖα καὶ σήμε-
ρον μας καλεῖ, μᾶς παρακαλεῖ
νὰ ἀσχοληθῶμεν ἔστω καὶ ἐπ' ἐ-
λάχιστον μαζί της. Δι' αὐτὴν,
διὰ τοὺς ἑαυτοὺς μας. Διότι ἡ-
μεῖς τὴν ἀποτελοῦμεν, ἡμεῖς τὴν
ἐκφράζομεν, ἡμεῖς γράφομεν τὴν
νεωτέραν Ἱστορίαν της.

Σεβαστοὶ καὶ ἀγαπητοὶ φί-
λοι,

Καθῆκον καὶ χρέος μας νὰ
σᾶς ἐκφράσωμεν καὶ ἀπὸ τῶν
στηλῶν τοῦ «ΘΑΡΡΟΥΣ» τὰ
πλέον θερμὰ συγχαρητήρια διό-
τι ἀγωνισθέντες ἐντίμως εἰς τὸν
στῆθον τῆς ζωῆς ἀποδίδετε κα-
τ' ἀπὸ τὴν κατέχοντες ἀξίως τὰς θέσεις
τοῦ ἐπαγγέλματός σας.

Γνωρίζομεν ἀκόμη ὅτι ὁ χρό-
νος πρὸς διάθεσιν διὰ τὰ Κοι-
νὰ εἶναι ἐλάχιστος. Ἄγχος ἢ
ζωὴ καὶ ἄγχος ἢ πορεία της.
Τὸ γνωρίζομεν διότι πολὺ καθη-
μερινῶς τὸ αἰσθανόμεθα.

Ἐρωτῶμεν, ὅμως, μήπως ἐν
μέρος τοῦ ἄγχους αὐτοῦ προέρ-
χεται ἀπὸ τὴν ἀπουσίαν μας—
τὴν ἔστω δικαιολογημένην ὡς
προελέχθη— ἀπὸ Κοινὰς Προ-
σπαθείας, ἀπὸ Κοινὰς Ἐπιδιώ-
ξεις, ἀπὸ Κοινούς Στόχους καὶ

Ὁραματισμοῦς.

Ἐρωτῶμεν, ἂν καὶ πιστεύομεν
ὅτι ἡ ἀπάντησις θὰ εἶναι κατα-
φατική:

Ποῖοι λόγοι σᾶς ἀπεμάκρυναν
ἀπὸ τὴν προσπάθειαν πνευμα-
τικῆς προσφορᾶς εἰς πλείστας
ὅσας ἐκδηλώσεις ἐκπολιτιστικὰς
αἱ ὁποῖαι κατὰ τὸ πολὺ μακρὸν
παραλθὸν ἐπραγματοποιούντο
εἰς Μεγαρίδα; Ὑπάρχουν ἄλλοι
λόγοι, σοβαροὶ ὥστε νὰ γίνεταί
αἰσθητὴ ἢ ἀπουσία σας ἀπὸ τὰς
τόσας πολλὰς κοινωνικοεκπολι-
στικὰς ἀνάγκας τοῦ τόπου μας;
Ἀνάγκαι αἱ ὁποῖαι διὰ νὰ θερα-
πευθοῦν χρειάζονται ὁπωσδήπο-
τε τὴν παρουσίαν πνευματικῶν
ἀτόμων, ἀνθρώπων τῆς διανοίας
καὶ τοῦ ἀνησύχου πνεύματος; Πι-
στεύομεν ἀπολύτως ὅτι θὰ ἔχετε
ἐλάχιστον χρόνον πρὸς διάθεσιν
εἰς τὰ Κοινὰ. Ἐλᾶτε, λοιπόν, ἀ-
γαπητοὶ μας, νὰ προσφέρωμε ἀ-
πὸ Κοινοῦ διὰ μία Ἀνάστασιν
τοῦ τόπου μας. Ἐλᾶτε νὰ προσ-
φέρωμε δι' ἓνα καλύτερον αὐριον
τῆς περιοχῆς μας.

Ἐλᾶτε νὰ «ἀναστήσωμεν» τὰς
ὠραίας ἐκδηλώσεις διὰ τὴν ἀνο-
δὸν τῆς πνευματικῆς στάθμης
τῆς Μεγαρίδος.

Ἐργασία ὑπάρχει δι' ὅλους.

Ἐλᾶτε διότι εἰς οὐδένα πρέ-
πει νὰ δίδωμε τὸ δικαίωμα νὰ
μᾶς κατηγορεῖ δι' ἀδιαφορίαν. Ὁ
χι. Καὶ τὸν τόπον μας λατρεύο-
μεν καὶ τὸ «παρῶν» θὰ εἴπω-
μεν εἰς τὸ προσκλητήριο αὐτό.

Ἀναμένομεν.

Θάρρος

ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΤΟΠΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Κυριακή 7 Ἀπριλίου 1974 - Ἔτος 11ον - Ἀρ. Φ 480 - Γραφεία: Νικολοῦδου 88 ΕΛΕΥΣΙΣ Τηλ. 5546.273 - 5542.600

ΑΠΛΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

2.500 χρόνια

ΤΟΥ ΣΤΕΛΙΟΥ Μ. ΒΑΣΙΛΑΚΗ

ΑΠΟ Ἐλευσίνα κυρία τὸ τη-
λεφώνημα. Δὲν εἶναι πλέον κά-
τοικος τῆς Ἐλευσίνας. Χρόνια
τώρα ἔχει ἐγκατασταθῆ στὴν Ἀ-
θήνα. Ἐδῶ, ὅμως, εἶναι οἱ σκέ-
ψεις τῆς. Ἐδῶ, στὸν τόπο ποῦ
γεννήθηκε καὶ μεγάλωσε. Ζῆ καὶ
αὐτὴ μὲ τὰ ὄνειρα νὰ τὴν δῆ —
τὴ μάνα Ἐλευσίνα— τρανή, πα-
νεύμορφη, στὸν δρόμο τῆς προό-
δου. Πόσο λανθασμένες —πάν-
τα κατὰ τὴν ταπεινὴ μου γνώ-
μη— εἶναι οἱ σκέψεις μερικῶν
συμπατριωτῶν ποῦ.. στήνουν
στά... «ὁ μέτρα» ὅλους ἐκείνους,
ποῦ γιὰ ἓνα ὁποιοδήποτε λόγον
φεύγουν ἀπὸ τὴν Ἐλευσίνα...

Εἶναι κάτι Ἐλευσίνιοι... Ἀ-
θηναῖοι, ποῦ ἐνδιαφέρονται γιὰ
τὴν Ἐλευσίνα μας πολὺ περισ-
σότερο ἀπ' ὅ,τι ἐμεῖς ποῦ δια-
μένουμε ἐδῶ. Ζητήστε ἀπὸ Ἐ-
λευσίνιο, ποῦ κατοικεῖ σὲ ὁποια-
δήποτε ἄλλη πόλι, τὴν συμπα-
ράστασί του γιὰ ἓνα Κοινὸ τοπι-

κὸ θέμα. Μὲ μεγάλη χαρὰ θὰ
διαπιστώσετε τὴν ἀγάπη του,
τὴν συμπαράστασί του, τὴν συμ-
μετοχὴ του γιὰ κάτι καλὸ, γιὰ
προκοπὴ καὶ πρόοδο τῆς ἐργα-
τουπόλεώς μας.

ΕΠΑΝΕΡΧΟΜΑΙ στὸ τηλε-
φώνημα τῆς κυρίας.

—Διαβάζοντας, μοῦ ἔλεγε ἀ-
πὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρμα-
τος, τὰ σχόλια τοῦ «Θάρρους»
γιὰ προτομὴ τοῦ γίγαντα τῆς
Τέχνης καὶ τοῦ Λόγου Ἐλευσι-
νίου Αἰσχύλου, ἀκόμη καὶ τὰ
κείμενα ποῦ κατὰ αἰρούς δη-
μοσιεύετε καὶ ἔχοντας ὑπ' ὄ-
ψιν μου πολὺ περισσότερα γιὰ
τὸν Ἐλευσίνιο συγγραφέα, σοῦ
κάλω μία πρότασι, μὲ τὴν ὑπό-
σχесί σου νὰ μείνω στὴν ἀφά-
νεια.... Θέλω νὰ κάνετε μία ἐπι-
τροπὴ ἀνεγέρσεως ἀνδριάντος
τοῦ Αἰσχύλου. Μὴ φοβηθῆς γιὰ
τὰ χρήματα.

Καί χρήματα υπάρχουν και διανοούμενοι υπάρχουν, και καλλιτέχνες υπάρχουν, και Μεγάλοι άνθρωποι υπάρχουν με τους οποίους θα σε φέρω σ' επαφή. Τίποτε άλλο δεν θέλω από έσένα παρά να σου άποσπάσω τὸ ναί τῆς υποσχέσεως πὼς θα δουλέψης και πὼς άργά ἢ γρήγορα θα φέρῃς σε καλὸ τέλος αὐτὴν τὴν άποστολή που σου άναθέτω. Ἔλα, βοήθησε για τὴν πραγματοποίηση αὐτοῦ τοῦ ονειρου, που εἶναι και ονειρο και προσδοκία ὄλων τῶν Ἑλευσινίων.

ΣΤΟ ΣΗΜΕΙΟ αὐτό, φίλε άναγνώστη, άφήνω τὸ τηλέφωνο. Τὰ ὅσα από δῶ και πέρα εἰπώθησαν εἶναι κάτι που δεν ενδιαφέρει....

ΝΑ, ὅμως, και ἄλλη συζήτηση, γύρω από τὸν Αἰσχύλο:

Φίλος συνδρομητής, τούτες τὶς μέρες, μου θύμιζε πὼς τὸν έπόμμενο χρόνο, τὸ 1975, κλείνουν 2500 χρόνια από τὴν γέννησι τοῦ Αἰσχύλου...

Μάλιστα, φίλε άναγνώστη, 2500 χρόνια!!! Καί, ὅμως, στὸ πέρασμα τῶσων αἰώνων, με τῶσα γεγονότα, με τὶς τῶσες άλλαγές στὴν πορεία τῆς ανθρώπι-

νης κοινωνίας, με τὶς λάμπει τῶσων και τῶσων άστέρων και γιγάντων τοῦ Λόγου και τῆς Τέχνης τὸ ὄνομα Αἰσχύλος και τὰ έργα τοῦ Αἰσχύλου δεν χάθηκαν. Οἱ σκέψεις του, οἱ ιδέες του, οἱ αρχές του τὸ Προμηθεϊκὸ του μήνυμα, τὸ τόσο έλπιδοφόρο μὰ και τόσο τραγικὸ για τοὺς λαμπαδοφόρους που ρίχνουν φῶς περισσότερο φῶς στὰ σκοτάδια, ζοῦν και δονοῦν τὶς ψυχές ὄλων τῶν διανοουμένων, ὄλων τῶν ανθρώπων τοῦ κόσμου. Τοῦ κόσμου που ζῆ και κινεῖται και προχωρεῖ έλπίζοντας και προσμένοντας ἕνα καλύτερο αύριο.

Διαβάζοντας και μελετώντας τὸν Αἰσχύλο μας κατάλαβα και έμαθα πολλὰ πράγματα. Ἐκεῖνο που δεν μπόρεσα να καταλάβω εἶναι τὸ γιατί, 2500 χρόνια τώρα, έδῶ στὴν Ἑλευσίνα, δεν έγινε κάτι από τοὺς έδῶ παράγοντες, από τοὺς έκάστοτε παράγοντες.

Κάτι που να δείχνει, κάτι που να μιλά για σεβασμὸ εκτίμησι και αγάπη πρὸς αὐτὸν που οἱ αἰῶνες έσεβάσθησαν και ἡ οἰκουμένη έχειροκρότησε.

Περιμένουμε...

Γάργος

ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΤΟΠΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Κυριακή 21 'Απριλίου 1974 - Έτος 11ον - 'Αρ. Φ 482 - Γραφεία: Νικολαΐδου 88 ΕΛΕΥΣΙΣ Τηλ. 5546.273 - 5542.600

ΑΠΛΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

Μάλιστα, πάρκα

ΤΟΥ ΣΤΕΛΙΟΥ Μ. ΒΑΣΙΛΑΚΗ

ΤΟΥΤΕΣ τις ημέρες που πέρασαν, σχεδόν όλοι μας, νομίζω, στείλαμε και λάβαοιμε εύχτήριες κάρτες με τὸ «Χριστὸς Ἀνέσιτη» καὶ τὰ χρόνια πολλά.

Μὲ τὸν γράφοντα, ὁμῶς, ἀγαπητοί μου φίλοι, συνέθη τὸ ἐξῆς παράξενο, ποὺ ἐκ τῶν υστέρων ἀπεδείχθη πὼς δὲν ἦταν καθόλου μυστήριον καὶ παράξενο. Καὶ σὰς ἐξηγοῦμαι ἀμέσως:

Ἡ πρώτη κάρτα ἔρχεται ἀπὸ τὸ Λονδίνο. Θέμα τῆς δὲν εἶναι οὔτε τ' ἀρνάκια μὲ τὸν Τάσο τὸν τσοπάνη οὔτε ἡ καμπάνα τῆς Ἀνοστάσεως οὔτε τέλος πάντων κάτι σχετικὸ μὲ τὸ γιορτορικὸ ἐπίκαιρον θέμα, ἀλλὰ μία ὠραία μεγάλη πλατεία. Φυσικὰ στὸ πίσω μέρος τῆς κάρτας ὁ

φίλος γράφει τὶς εὐχές του.

Ἡ δευτέρα κάρτα, ποὺ εἶναι καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὴν Ἀγγλία σὰν θέμα τῆς ἔχει πάλι μία ὠραία μαγευτικὴ, θάλεγα, πλατεία, μὲ πολλὰ λουλούδια καὶ ἄφθονα νερά ποῦ... γράφουν θαυμάσια σχήματα. Στὸ βάθος διακρίνονται κτίρια μεγαλοπρεπῆ καὶ μία βιομηχανία. Φυσικὰ στὸ πίσω μέρος τῆς κάρτας ὁ φίλος σημειώνει τὶς ἀγκάρδιες εὐχές.

Ἡ τρίτη κάρτα εἶναι ἀπὸ τὸ Παρίσι. Θέμα τοῦ τοπίου ἓνα θαυμάσιο πάρκο, ποὺ τὰ παιδιὰ καθαρὰ φαίνονται ν' ἀπολαμβάνουν τὰ ἄπλα τοῦ χώρου καὶ τὴν εὐλογία τοῦ πράσινου.

—Μπράβο, στὸν Δήμαρχου τοῦ Λονδίνου καὶ τοῦ Παρισιῦ

για τὰ ώραία πάρκα καὶ τὶς πλατείες. Αὐτὸς εἶναι πολιτισμός.

Τὸ εἶπα, φίλε ἀναγνώστη μὲ ἔλη μου τὴν καρδιά καὶ ἄς εἶμαι Ἑλληνας μέχρι τὰ... μπούνια.

Ἄλλὰ καὶ ἡ Ἑλβετία δὲν μὲ ξέχασε... Καὶ ἀπὸ ἐδῶ πλατείες καὶ ἀπὸ ἐδῶ πάρκα. Μπράβο ξαναλέω, στοὺς Δημάρχους, τοὺς προχθεσινούς, τοὺς χθεσινούς, τοὺς σημερινούς τῆς Ἑλβετίας ποὺ ἄλλη δουλειὰ δὲν ἔχουν νὰ κάνουν φαίνεται, καὶ κάθονται νὰ φτιάχνουν πάρκα καὶ πλατείες. Καὶ γιὰ νὰ μὴ σὰς τὰ πολυλογῶ, καλοὶ μου φίλοι, ἔλαβα τούτες τὶς μέρες πάνω ἀπὸ τριάντα κάρτες (εἶχα καὶ κάμποσες ἀπὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ) ποὺ σχεδὸν ὅλες εἶχαν τὸ ἴδιο θέμα: πάρκο καὶ πλατεία. Πάρκο πλατεία, πράσινο.

Γνωστός σ' ὅλους σας, γιὰ τὴν ἀφέλειά μου, δὲν εἶχα σκεφθῆ τὸν πονηρὸ βομβαρδισμό ποὺ γινόταν... ἀπὸ τοὺς ἄσπονδους φίλους. Ἔτσι, λοιπόν, πήρα τοὺς δρόμους τῆς Ἑλευσίνος καὶ ἔψαχνα στὰ καταστήματα γιὰ νὰ βρῶ καὶ ἐγὼ κάποια φωτογραφία μὲ κανένα τοπικὸ πάρκο. Καὶ ἐπειδὴ δὲν βρήκα σὲ κανένα κατάστημα τέτοια φωτογραφία (ἄς εἶναι... Πολὺ χάρηκα ποὺ ὅλες.. πουλήθηκαν ἀπὸ τοὺς ἐμπόρους) εἶπα νὰ «βγάλω» μερικές φωτογραφίες καὶ νὰ τὶς στείλω ἔξω. Ὅχι τίποτα ἄλλο, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ μοῦ ὑπερηφανεύονται οἱ Ἑλευσίνιοι φίλοι, ποὺ γιὰ ἕνα ὁποιοδήποτε λόγο βρέθηκαν τούτες τὶς ἡμέρες

στὰς... Εὐρώπας.

Ἐνῶ, ὅμως, ετοίμαζα τὴν φωτογραφικὴ μηχανὴ νᾶσου πάλι ὁ Ταχυδρόμος.

— Πάλι πλατεία καὶ πάρκο, ἐρωτῶ.

Ὁ συμπαθητικὸς Ταχυδρόμος δὲν κατάλαβε τὴν ἐρώτησί μου. Μὲ εἶδε κάπως παράξενα ἔκανε μία γκριμάτσα καὶ ἔφυγε.

Ἀκριβῶς μὲ τὴν τελευταία αὐτὴ κάρτα λύθηκε καὶ τὸ μυστήριο τοῦ βομβαρδισμοῦ τῶν καρτῶν — πλατειῶν, πάρκων.

— Τὰ βλέπεις, φίλε; Μοῦ ἔγραφε ὁ φίλος. Ὅλο πάρκα καὶ πλατείες. Ἐνῶ στὴν Ἑλευσίνα μας....

Τότε πιά κατάλαβα γιὰ τὰ καλὰ γιὰ τὸ ὅλοι οἱ γνωστοί μου, τούτες τὶς ἡμέρες μοῦ ἔστέλναι κάρτες, μὲ πάρκα.

— Γράψε καὶ σύ, συνέχιζε ὁ φίλος μου, γιὰ νὰ γίνῃ κανένα πάρκο στὴν Ἑλευσίνα.. — πνιγίκαμε στὴν Ἑλευσίνα. Δὲν νομίζεις πὼς κάποια διέξοδος πρέπει νὰ ὑπάρξῃ καὶ γιὰ μᾶς;

Κάπου δὲν πρέπει οἱ γονεῖς νὰ πηγαίνουν τὰ Σαββατοκύριακα καὶ τὶς καθημερινὲς οἱ μητέρες μὲ τὰ παιδιά;

— Βρὲ τοὺς ἀθεόφοβους σκέφθηκα... Κοινοπραξία ἔκαναν καὶ μὲ τάραξον μὲ τὶς καρτο-πλατείες καὶ τὰ καρτό - πάρκα; Ἄλλὰ αὐτὸς ὁ τελευταῖος τί σοῦ λέει πάλι; Ἄκους ἐκεῖ πάρκα γιὰ ἔξοδο Σαββατοκύριακου; Ἐδῶ δὲν ἔχουμε χωρὸ γιὰ παρκαρισμὰ τῶν αὐτοκινήτων καὶ τῶν ποδηλάτων καὶ ἐμεῖς ζητᾶμε πάρκα μὲ λουλούδια καὶ νερά, γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Βρὲ

για δὲς ἀπαιτήσεις ποὺ σοῦ ἔχουν μερικοί, μερικοί. Φυσικὰ αὐτὰ σκέφθηκα, ἀγαπητοί μου φίλοι, μὲ τὸ μυαλό ἐνὸς ἀπλοῦ ἀνθρώπου. Ἦ ἂν θέλετε μὲ τὸ μυαλό τοῦ ἀνθρώπου πού... καβαλάει τὸ αὐτοκινητάκι του ὅποια ὥρα θέλει καὶ ἀπολαμβάνει τὸν καθαρὸ καὶ παρθένο ἀέρα ὅπουδήποτε ἄλλοῦ ἐκτὸς Ἐλευσίνος.

Ὅμως, ὕστερα σκέφθηκα. Σκέφθηκα πάλι σὰν ἓνας ἄλλος ἀπλὸς ἄνθρωπος καὶ εἶπα:

Ὅχι, δὲν ἔχουν ἄδικο ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Ἐλευσίνος ποὺ ζητοῦν πάρκα καὶ οὔτε παραλογίζονται. Μιλοῦν σωστά, ὀρθὰ καὶ δίκαια. Τί πρέπει νὰ γίνῃ; Κάτι πρέπει...

Σκέφθηκα, γιὰ μιὰ στιγμή νὰ ξαναγράψω κανένα ἄρθρο καὶ νὰ λήῃ περίπτου τὰ ἐξῆς: «Ἄχ Μαρίτσα πονεμένη, ἄχ λαὲ βασανισμένη. Τί κακὸ μᾶς βρήκε μὲ τὴν θάλασσα, ὄχι τὴν θαλασσοπνίχτρα, ἀλλὰ τὴν ψαροπνίχτρα τὴν καταγάλανη καὶ τὴν μοσχοβολοῦσα κλπ. κλπ.

Ἐπειδὴ, ὅμως, ἡ θάλασσα μας χρόνια τώρα ἔχει τὰ κακὰ της χάλια καὶ ἐπειδὴ ἡ... κατανάλωσι δακρύων δὲν εἶναι καὶ πολὺ τῆς μόδας, ἄφησα τὸ θέμα αὐτὸ καὶ εἶπα νὰ γράψω κάτι γιὰ τὴν στερηρά. Κάπως ἔτσι εἶπα νὰ εἶναι: «ἰοῦ εἰσθε κάστρα καὶ πύργοι καὶ ἐκκλησιά, καὶ σεῖς ψηλὲς ραιχοῦρες»..

Ὅμως, θὰ ἦμουν ὅπωςδήποτε ἐκτὸς πραγματικότητος. Ἄλλη πραγματικότητα ζοῦμε σήμερα οἱ Ἐλευσίνιοι. Τὴν πραγματικότητα αὐτὴ ποὺ οἱ λίγοι

δὲν θέλουν, δὲν τοὺς συμφέρει νὰ δοῦν. Τὸ μεγάλο πρόβλημα τῆς Ἐλευσίνος. Τὸ πρόβλημα ποὺ δὲν λύνεται μὲ τὴν διαπίστωσι ἀπλῶς, ἀλλὰ μὲ ἔργα. Μάλιστα φίλοι μου, μὲ ἔργα. Ἡ πόλις μας θέλει νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ.

Ἐκεῖ πρέπει νὰ προβληματισθοῦμε.

Μέσα πρέπει νὰ προσφέρουμε στὴν Ἐλευσίνα καὶ ὄχι κουτσομπολιό καὶ φθηνή, πολὺ φθηνή πολιτική. Πρέπει νὰ ἀγαπήσουμε τὴν Ἐλευσίνα πρῶτα γιὰ νὰ μᾶς σεβασθῇ μετὰ ἐκείνη. Ἡ Ἐλευσίνα ἔχει ἀνάγκη σήμερα ἀπὸ τὴν ἀγάπη μας. Τὸν σεβασμὸ μας πρὸς αὐτὴν πρέπει νὰ δείξουμε.

Ἀνάγκη νὰ γίνουν πάρκα. Μάλιστα πάρκα. Τὸ λέμε καὶ τὸ τόνιζουμε καὶ περιμένουμε ἀπάντησι ἀπὸ τοὺς ἀρμοδίους.

—Τί εἶπατε; Δὲν γίνονται πάρκα καὶ δὲν ὑπάρχουν χώροι;

—Τί λέτε κύριοι; Μόνον τοῦ σπανοῦ τὰ γένια δὲν γίνονται. Ἄλλὰ καὶ αὐτὰ σήμερα γίνονται. Περιμένω, λοιπόν, ν' ἀκούσω σκέψεις καὶ προβληματισμοὺς τῶν τοπικῶν ἀρμοδίων. Περιμένω, ὄχι γιὰ τίποτε ἄλλο ἄλλα γιὰ νὰ μὴν ἀκούσω τίποτα παράπονα ἀπὸ... μὴ ἀσχολούμενους μὲ τὰ Κοινά, οἱ ὅποιοι, μὴ ἔχοντας τίποτα ἄλλο νὰ ποῦν καὶ ἐπειδὴ δὲν ἀσχολοῦνται μὲ τοὺς πόθους καὶ τὶς προσδοκίαι τοῦ Λαοῦ μας, κάθονται στὰ καφενεῖα καὶ ἀπασχολοῦνται μὲ ἐκείνους ποὺ ἀπὸ ὅποιαδήποτε πόστο καὶ μὲ τὶς μικρὲς ἢ μεγάλες δυνάμεις τῶν προσφέρουν λίγα ἢ πολλὰ γιὰ τὴν ἀνάστασι, γιὰ τὴν ἀνάστασι τῆς Ἐλευσίνος.

Οι συνεργάτες του και η συμβολή τους στην Εφημερίδα

Ο Στέλιος είχε δυο αδυναμίες: η μία "όλα για την Ελευσίνα", η άλλη "όλα για τους νέους". Τα υπηρετούσε πιστά και τα δύο. Έδινε με χαρά και ικανοποίηση χώρο στην εφημερίδα του για λογοτέχνες φτασμένους, αλλά και σε νέους, από τα γυμνασιακά χρόνια ακόμη, τα φοιτητικά, το ίδιο και σε νέους και νέες που έβγαιναν στη ζωή. Στην εφημερίδα του υπήρχε χώρος για όλους: για πεζά κείμενα και ποιήματα, για αθλητικά, ιστορικά και οικονομικά θέματα.

Ανέτρεξα στα φύλλα που έχουν σωθεί και σημείωσα μερικά ονόματα απ' αυτά που βρήκα. Στο παρόν βιβλίο αξίζει να συμπεριλάβω με κείμενά τους ή ποιήματα νέους της εποχής εκείνης, αλλά και φτασμένους λογοτέχνες, γιατί, κατά την ταπεινή μου γνώμη, είναι αυτά που δένουν τον Στέλιο και την εφημερίδα "ΘΑΡΡΟΣ" με τον κόσμο της Ελευσίνας.

Μερικά ονόματα:

Έλλη Σακελλαρίου-Μπουκουβάλα. Καθηγήτρια. Από τους πρώτους συνεργάτες σε νεανική ηλικία. Συνεργάτιδα και συντάκτρια της πρώτης προσπάθειας του Στέλιου. Εργασίες της: "Οι ήρωες της Ελευσίνας", "Η ιστορία του τοπικού ποδοσφαίρου".

Μιχάλης Λεβέντης. Καθηγητής. Με κείμενα και ποιήματα, όπως: "Φίλημα", Φ. 232/4-2-1973, "Οδοιπόρος", Φ. 477/10-3-74, κ.ά.

Βαγγέλης Λιάπης. Λαογράφος. Κείμενο για τον Στέλιο και τα δεκατρία χρόνια από τον θάνατό του στην τοπική εφημερίδα "Επικαιρότητα".

Μαίρη Πανταζή. "Επιστροφή του ξενιτεμένου", Φ.70-72/24-12-66.

Καίτη Συμπάρδη. Συμβολαιογράφος. "Δόξα εν υψίστοις Θεώ", Φ.70-72/24-12-66.

Αίγλη Τζανιδάκη.

Μάνια Αμπλιανίτου.

Ιωάννης Μπουκουβάλας, Φ.155/20-7-70

Κυριάκος Ζαχαρίου.

Πολέμαρχος Μπονάτσος.

Λευτέρης Τζόκας. Δημοσιογράφος, λογοτέχνης. Κρατούσε τη δεύτερη σελίδα στην εφημερίδα με τίτλο: "Το θάρρος του πνεύματος και των τεχνών".

Γεώργιος Σολιδάκης. Ιδρυτής της Σχολής "Ελληνική Παιδεία" με τη σύζυγό του Λουκία Σολιδάκη.

Φωτεινή Δ. Μαρίνου, με θέμα: "Αναφορά στην Σχολή Ελληνική Παιδεία".

Νικολέτα Μπονάτσου. Καθηγήτρια, με θέμα: "Μέρες Χριστουγέννων".

Στις επόμενες σελίδες ακολουθούν μερικά από τα κείμενα συνεργατών του.

ΝΕΑ ΕΛΕΥΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΤΟΠΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ

ΑΞΕΧΑΣΤΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΚΩΝ. ΚΑΙ ΒΑΣ. ΚΥΠΡΑΙΟΣ

Ύπο τῆς συντάκτιδός μας
δίδος Ε. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Κάθε πόλις καὶ χωριὸ τῆς Ἑλληνικῆς γῆς ἔχει νὰ μᾶς παρουσιάσῃ εἰς ἀριθμὸν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν οἱ ὅποιοι θυσιάζοντες τὴν ζωὴν των ἢ μέλη τοῦ σώματός των χάριν αὐτῆς ταύτης τῆς ἰδέας, ἢ ὅποια λέγεται πατρίς, εἰσῆλθον εἰς τὴν ὀθανασίαν, γενόμενοι διὰ τῆς πράξεως αὐτῆς φωτεινὰ παραδείγματα πρὸς μίμησιν.

Ἐξέχουσιν θέσιν εἰς ἀριθμὸν ὁ

Ὁ Κ. Κυπραίος

πὲρ πατρίδος πεσόντων, μεταξὺ τῶν ἄλλων Ἑλληνικῶν πόλεων καὶ τέχῃ καὶ ἡ Ἑλευσίς.

Τὴν ἱστορίαν τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἡρώϊκοῦ θανάτου τῶν Ἑλευσινίων ἡρώων, παρουσιάζει ἀπὸ σήμερον ἡ «ΝΕΑ ΕΛΕΥΣΙΣ» ὡς δῶγμα ἐλαχίστου φόρου τιμῆς πρὸς ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἀπέδειξαν ὅτι ἡ Ἑλλάς γεννᾷ λεβέντες προθύμους νὰ θυσιάσουν καὶ τὴν ζωὴν των ἀκόμη ὑπὲρ βιωμῶν καὶ ἐστιῶν.

Ἀρχίζομεν ἀπὸ τὰ δύο ἀδελφία τὸν Κ. καὶ Β. Κυπραίον.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΥΠΡΑΙΟΣ

Ὁ Κ. Κυπραίος ἐγεννήθη εἰς τὴν νῆσον Σύμην.

Εἰς πολὺν μικρὰν ἡλικίαν μαζί με τοὺς γονεῖς του Γεώργιον καὶ Ἑλευθ. Κυπραίον καὶ τοὺς ὑπολοίτους ἀδελφούς του Μιχαήλ, Δημήτριον καὶ Βασίλειον ἦλθε εἰς τὴν Ἑλευσίνα.

Ἐργατικός, τίμιος, ρωμαλαῖος ἀλλὰ καὶ μετριοφρων ὁ Κωνσταντῖνος εὐθύς ὡς ἦλθεν εἰς τὴν κατόλληλον ἡλικίαν ἤρχισεν νὰ ἐργάζεται διὰ τὴν οἰκογένειαν του.

Τὸ 1940, ὅτε ὀλόκληρος ἡ Ἑλλάς εὐρίσκετο ἐπὶ ποδὸς ἀντιτασσομένη ἐναντίον τῆς ἐπιτιθεμένης Ἰταλίας εὐρέθη εἰς τὰς πρώτας γραμμάς τοῦ Ἀλβανικοῦ μετώπου.

Μαχόμενος ὡς λέων ἐναντίον τοῦ εἰσβολέως ἐτραυματίσθη τὴν 31 Ἰανουαρίου 1941 καὶ εἰσήλθεν εἰς τὸ Α΄ Πεδινὸν Νοσηλευτικὸν Τμήμα.

Ὁ Κων. Κυπραίος κατετάγη εἰς τὸν 7ον λόχον. Εἰς τὸ ἴδιον σύνταγμα ὑπηρετοῦσε καὶ ὁ ἀδελφός του Βασίλειος πρὸς τοὺς ὁποίους ἡ μοίρα ἔμελλε νὰ εἶναι ἡ ἰδία: Ἡρωικὸς θάνατος.

Ἐμάχετο ἥρωικὰ ὁ Κωνσταντῖνος. Ἐδέχθη πολυαριθμούς σφαιρας τῶν ἐχθρῶν. Καίτοι τὸ ἄλυκο αἷμα του ἐπότιζεν τὸ ἔδαφος δὲν ἐδέχετο νὰ μεταφερθῆ ἐκ τοῦ πεδίου μάχης, μέχρις ὅτου λυπόθυμος ἀπὸ τὴν ἐξάντλησιν τοῦ χυθέντος αἵματος του μετεφέρθη εἰς τὸ ἐν λόγῳ νοσηλευτικὸν τμήμα.

Ἡ κατάστασις του ἦτο σοβαρὰ συνεπείᾳ τῶν πολλαπλῶν τραυμάτων τὰ ὁποῖα ἔφερον. Καὶ ἕνα βράδυ χειμωνιάτικο καὶ παγερό τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1941 ἐπληροφορεῖτο ὅτι, ὁ ἀδελφός του Βασίλειος ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην τοῦ ὑψώματος 926, τὴν 31 Δεκεμβρίου 1940.

Ο ΝΕΚΡΟΣ ΖΩΝΤΑΝΟΣ

Μόλις ἔμαθε τὸ γεγονός ὁ Κωνσταντῖνος καίτοι εὐρίσκετο εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ θανάτου λές καὶ κάποια ἀόρατος ὑπαρξίς τοῦ ἔδωσε δύναμι — τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ του — πετάχτηκε ἐπάνω ὁ νεκρὸς

ζωντανὸς. Πῆρε τὸ ὄπλο τοῦ ἀρχιάτρου καὶ ὤρμησε πρὸς τὸ ἄγνωστον ζητῶν ἐκδίκησιν τοῦ αἵματος τοῦ ἀδελφοῦ του.

Αἱ στιγμαὶ αὗται εἶναι τραγικαὶ καὶ δὲν περιγράφονται. Μόνον ὅσοι ἤκουσαν ἢ εἶδαν προσφιλῆ των πρόσωπα νὰ πεθαίνουν εἰς τὴν μάχην δίπλα των, εἶναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζουν πόση δύναμιν τοὺς δίδει τὸ χυθὲν παραπλεύρως αἷμα τῶν προσφιλῶν των, ποῖα δύναμις παραφροσύνης — θὰ λέγαμε ἡμεῖς — τοὺς καταλαμβάνει καὶ τοὺς ἐνισχύει διὰ νὰ ἐκδικηθοῦν.

—Κακούργοι, ἐφώναξε ὁ μέλων ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν νὰ ἀποθάνη, χτυπήσατε τὴν πατρίδα μου ἄδολα, σκοτώσατε ἀδέλφια Ἕλληνες, λεβέντες, παλληκάρια, γιὰ ὅλα αὐτὰ ἐκδικηθήκαμε ὅλοι, κιὰ τὸν Βασίλη τὸν ἀδελφό μου, θὰ ἐκδικηθῶ ἐγώ. Ἐκείνη τὴν στιγμὴν ἐφώναξε σὰν ἡμίθεος ὁ Κωνσταντῖνος μὲ τὸ ὄπλο εἰς τὸ χέρι μὲ τοὺς πολυαριθμούς ἐπίδесμούς εἰς τὴν κεφαλὴν, τὸ σῶμα καὶ τὰ ὑπόλοιπα μέλη του.

Ὁρμησε πρὸς τὴν ἐξοδὸν τοῦ νοσοκομείου. Τὸ παγερὸ χειμωνιάτικο κρῦο, οἱ κανονιοβολισμοί, ἀπὸ τὰς γενομένας πλησίον μάχας τὸν συνέφεραν κάπως. Μέσα εἰς τὸ σκοτάδι τῆς νύκτας ἔλαμπε ἡ μορφή του. Μία ἀστραπή ὅμως ξεκαθάρισεν καλλίτερα τὸ πρόσωπό του. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἥρωος εἶχον δακρύσει.

Μόλις ὅμως ἐφθασεν εἰς τὴν ἐξοδὸν.

(Συνεχίζεται)

ΝΕΑ ΕΛΕΥΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΤΟΠΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Ἐκεῖ ποῦ ἀθλοῦνται τὰ νειάτα

Ἡ ἹΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

«Ἀθλητικὴ ἔνωσις Ἐλευσίνος»

Τὸ ἔτος 1929, μία νέα ομάδα ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί της εἰς τὴν πόλιν μας. Ἦτο ἡ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ», μὲ ἰδρυτὰς τοὺς συμπολίτας μας κ.κ. Σπ. Λιάσκον, Τ. Μουρίκην καὶ Νικ. Στάθην.

Ἐνα βράδυ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Σπ. Λιάσκου — δωμάτιον τῆς ὁποίας ἐχρησιμοποιήθη ὡς γραφεῖον τῆς Ἐνώσεως — συνεκεντρώθησαν οἱ ἰδρυταὶ προκειμένου νὰ ἐπιληφθῶν τῶν ζητημάτων τῆς Ἐνώσεως.

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἡμερῶν ἐξελέγη τὸ διοικητικὸν συμβούλιον ἀποτελούμενον ἀπὸ τοὺς ἐξῆς:

Τ. Μουρίκης, πρόεδρος, Νικ. Στάθης, γεν. γραμματεὺς, Σπ. Λιάσκος, ταμίας, καὶ Δημ. Πίππας, Νικολ. Χρυσικός, Κοσμ. Κασιμάτης Τηλ. Κορρός, καὶ Θ. Κριεκούκης μέλη.

Τὰς προπονήσεις τῆς Ἐνώσεως ἔκανε εἰς τὸν χώρον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου (γῆπεδον καὶ τοῦ Ἐλευσινιακοῦ) μὲ οὗς ἐξῆς ποδοσφαιριστάς: Βασ. Πορζάλην, Κωνστ. Ζαφειρίου, Ἀθαν. Μακρῆν, Ἰωάν. Στάθην, Δημητ. Βασιλείου, Κωνστ. Πατάπην, Εὐάγγ. Ἀθανασίου, Κωνστ. Στάθην, Σπ. Πατάπην, Μιχ. Γκιόκαν καὶ Ἰωάν. Ταγκαλάκη.

Τὸ συνεχὲς ἐνδιαφέρον τῆς διοικήσεως καὶ ἡ ἀγάπη τῶν παικτῶν διὰ τὴν ομάδα των, ἡ ἀνοδος τῆς ὁποίας θὰ ἦτο καὶ πρόοδος δική

ἀπὸ τὰς πλέον ἰσχυρὰς τοπικὰς ομάδας.

Κυρίως ἡ Ἐνωσις ἔκαμε ἀγῶνας ἐκτὸς τῆς Ἐλευσίνος συνάντωμένη μὲ ἐπαρχιακὰ σωματεία.

Εἰς τὰ Μέγαρα ἐνίκησε τὸν Βύζαντα Μεγάρων μὲ 3—0, εἰς Πιτράλωνα τὴν τοπικὴν ομάδα, εἰς τὸν Ἀσπρόπυργον κατέβαλε τὸν «Θρασύβουλον» μὲ 2—1. Ἄς σημειωθῆ, ὅτι μὲ τὸν «Θρασύβουλον» ἠγωνίζετο καὶ ὁ παίκτης τοῦ Παναθηναϊκοῦ Δημ. Μπαλτάσης, ὁ ὁποῖος ἀπετέλεσεν ἡγετικὴν μορφήν τοῦ ἀγῶνος. Δὲν ἦτο ὁμῶς μόνον ἡ ποδοσφαιρικὴ κίνησις τὴν ὁποίαν ἐπαρουσίασεν εἰς Ἐλευσίνα ἡ Ἐνωσις. Ἐκδηλώσεις πολιτισμοῦ καὶ ἀθλητικοῦ στίβου, μὰς ἐπαρουσίασε πολλάκις. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἡ μικρὰ ἱστορικὴ ποδοσφαιρικὴ Ἐνωσις προσέθεσεν εἰς τὸ οἰκοδόμημα τοῦ ἀθλητισμοῦ τῆς Ἐλευσίνος πολλά.

Ἀπὸ τὰς μικρὰς αὐτὰς ομάδας ἐδημιουργήθη ἀργότερα ὁ «ΠΑΝΕΛΕΥΣΙΝΙΑΚΟΣ».

Ἀξίζουσι ἰσχυραρητήρια εἰς ὅσους εἰργάσθησαν εἰς τὴν Ἐνωσιν διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀθλητικῆς ἰδέας, εἰς τὴν περιοχὴν μας. Ἀκόμη εἰς τὴν κ. Φ. Σκόρδαν ἡ ὁποία τότε, τόσο πολὺ συνέβαλλεν εἰς τὴν καλὴν ἐμφάνισιν τῆς ομάδος. Οἱ ἔπαινοι τῆς ἀνήκουν.

(Εἰς τὸ προσεχές: Ἡ ἱστορία τοῦ Κελεοῦ καὶ Ἐλευσινιακοῦ).

ΕΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΤΑ ΕΛΕΥΣΙΝΙΩΤΟΠΟΥΛΑ ΓΡΑΦΟΥΝ:

ΣΚΕΨΕΙΣ

Καιράβι πού δέν ἔκανε ποτέ του ἕνα ταξίδι
 πανιά ἔχει ἀνοίξει διάπλατα νά φύγη μακριά
 κι' ὁ μοῦτσος στό κατάστρωμα πικρὴ χολή καὶ ξύδι
 στή μάννα του ἐπρόσφερε τὴ δόλια, τὴ φτωχιά.

Ἐκείνη στέκει ἀντίκρου του μὲ μάτια βουρκωμένα,
 τὸ χέρι της ὑψώθηκε τὸ γιὸ νά χαιρετίση·
 κι' ἐκεῖνος τώρα πού ἔφηβος τῆς ἔφευγε γιὰ ξένα
 λιμάνια, ὄρκο ἔδωσε πὼς πίσω θὰ γυρίση.

Μὰ ἡ μάνα τότε πίστεψε; τὰ δάκρυα ποτάμι
 κυλοῦν ἀπὸ τὰ μάτια της, τὸ σπλάχνο σὰν κυττάζει
 κι' ὁ κόσμος γύρω σβύστηκε... γιατί ἔκανε ἀγῶνα;

Ὁ δύστυχος τὴ λύπη της χαρὰ νά τήνε κάμη
 ἠθέλησα, μ' ἀδύνατον καὶ ἡ καρδιά σπαράζει...
 ὁ γιός μὲ τὴ μητέρα του ζωγράφου ἦταν εἰκόνα.

ΜΙΧΑΗΛ Ε. ΛΕΒΕΝΤΗΣ

ΕΛΕΥΣΙΝΙΑΚΟ

9 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1970
Έτος 7ον Ἀρ. φύλλου 159
ΓΡΑΦΕΙΑ : Νικολάδου 9
Τηλ. 462 73, ΕΛΕΥΣΙΣ

Θαυρος

ΜΥΤΙΑΓΚΙΧΤΟΙ

Ὑπὸ τοῦ κ. Μιχ. Ε. Λεβέντη

Στὴ γήϊνη σαπίλα πού μᾶς ζώνει
ὄλοι μπροστὰ καὶ ὄχι πίσω προχωράμε
κι' ἄν τύχη κάποιος τὴ φωνὴ μὲ λύπη νὰ ὑψώνη
γιὰ κάποια πλάνη φοβερή, στὴν ἄκρη τὸν πετᾶμε.

Καὶ λέμε μὲ συνείδηση πολὺ ἀναπαυμένη:
«Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ποὺ τὶς χαρὲς τολμᾶ νὰ μᾶς στε-
ρήση;

Τὸ θέλει ἢ ἐξέλιξι, ὁ ἄνθρωπος νὰ βαίνη
πάντα ψηλά, πολὺ ψηλά νὰ κατακτᾶ τὴ φύση.

Καὶ πέφτουνε ἀκόλαστοι κι ἀχόρταγοι μὲ πάθος
στὸ δρόμο πού ριχτήκαμε—ποιὸς ξέρει ποῦ νὰ βγά-
ζη;—

γι' αὐτόνε δὲ ποῦ τόλμησε νὰ κάνη τέτοιο λάθος
τονίζοντας τὰ σφάλματά.. καθένας μᾶς στενάζει.

ΜΙΧΑΗΛ Ε. ΛΕΒΕΝΤΗΣ

Γάργαρος
ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
 ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΤΟΠΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
 ΤΩΝ ΔΗΜΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ ΠΕΡΙΟΧΗΣ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ
 4 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1973
 Έτος 10ον Περίοδος Β!—
 Αρ. φ. 238 Τιμή φ. 2.50
 ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ
 - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
 Στέδ. Μ. Βασιδάκης
 ΕΔΡΑ ΓΡΑΦΕΙΑ:
 28ης Οκτωβρίου 51
 Μέγαρα
 ΕΛΕΥΣΙΣ:
 Γεωργ. Νικολαΐδου 88
 ΤΗΛ.: (0291) 46273 —
 42600—0296 29710

— ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ —

(Μ. Ε. Λεβέντη)

Γομπιετής μισόκλεισα τὰ μάτια, ν' ἀπιθώσω
 τὸ φίλημα στὴν ὕφανση τῆς αὐλῆς μορφῆς,
 στὸν ἄγγελο ποὺ βάσταζε ρομφαία στὸ δεξί του
 καὶ τρίλοβη, περίιγλεχτην ἀσπίδα στὸ ζερβί.

Στὴν ἔκσταση, στὴ ζήτηση τῆς δίψας γιὰ τὴ δρόσο
 ποὺ πόθαγαν τὰ χεῖλη μου, τὰ μάτια σφαλιχτά
 ἀπὸ να δάκρυ, στέρωσαν εὐθύτητα στὸ στόμα,
 π' ἀψήφισε τὸ πρόσωπο, λησμόνησε τὰ χέρια
 καὶ πῆγε καὶ καρφώθηκε στ' ἀγγελικὰ φτερά.

ΕΥΡΙΑΚΗ
25 ΜΑΡΤΙΟΥ 1973
Έτος 10ον Περίοδος Β΄—
Αρ. φ. 280 Τιμή φ. 2.50
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ
- ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Στέφ. Μ. Βοσιδάκης
ΕΔΡΑ ΓΡΑΦΕΙΑ:
28ης Οκτωβρίου 51
Μέγαρα
ΕΛΕΥΣΙΣ:
Γεωργ. Νικολ. Τ. 88
ΤΗΛ. (0291) 46273 —
42600 — 0296 29710

—≡≡≡ 'Ηρώων Πατρεις ≡≡≡—

● ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ Ε. ΛΕΒΕΝΤΗ

Τούτ' ή γη που έμεις την πατούμε,
των παιδιών της 'Ελλήνων πολλές
κρύβει δόξες. Όστών είναι πλήρης
των ήρώων, βαθειά πιστισμένη.
μ' αίμα θρέφουν φυτά που βλοστόνουν
κι αντικρύζουν άλλόρθα τον ήλιο.

Τούτ' ή γη που έμεις την πατούμε,
χώρο τάφου σ' ήκεινων παρέχει
τις μορφές, όπου θρέφουν κι ανθίζουν
εώνιδιές ήλιολεύτερης τ' άνθη.

1821

Τη λύρα μου δέν άρπαξα με διάση να βροντήξω
με χτύπους —της συγκίνησης παιδιά— χαράς, άγρίως.

Σαλεύτηκε ή διάνοια τ' ασάλευτου κορμιού μου
στον έρχομό πανέμορφης τής Λευτεριάς - 'Ελλάδας.

Ξασκέπασε τò πέπλο της ή νύφη, μ' άγαλιμάτισε,
άφίνοντας τή σιωπή στη θέση μου τής λύρας.

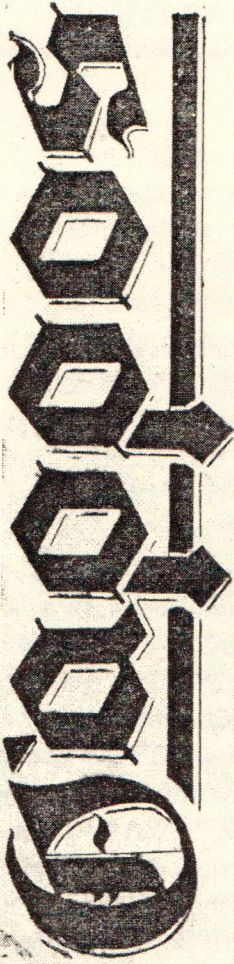
Μ. Ε. ΛΕΒΕΝΤΗΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΘΕΜΑΤΑ

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟΥ

Υπό ΜΑΡΙΑΣ Κ. ΠΑΝΤΑΖΗ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΤΟΠΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΛΕΥΣΙΝΙΑΚΟ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 1966
*Ετος Γ' Αριθ φύλλου 70-72
ΓΡΑΦΕΙΑ : Νικολαΐδου 9
Τηλ. 076.595, ΕΛΕΥΣΙΣ

ΠΑΡΑΜΟΝΗ Χριστουγέννων. Πυκνές χιονάδες στροβιλίζονται τρελλά παρασυσμένες απ' τόν τσοιχτερό βορριά, κάθονται απαλά στις στέγες τών σπιτιών του μικρού χωριού, και δίνουν μια φαντασμαγορική όμορφιά στο τοπίο. Σ' αντίθεσι με τὸ λευκὸ τῆς γῆς βαρειά μολυβένια σύννεφα σκεπάζουν τὸν οὐρανό. "Όλα εἶναι τόσο ἀρμονικὰ συνδυασμένα, ὥστε νὰ δημιουργοῦν ἕνα πραγματικὸ χριστουγεννιάτικο διάκοσμο.

Μέσα στὰ χαμηλοτάβανα δωμάτια τών σπιτιών ἐπικρατεῖα πυρετώδης ἀτμόσφαιρα τῆς προετοιμασίας, γιὰ τὴν μεγάλη γιορτὴ, ποὺ θὰ ἔσημερώσει. Οἱ κουζίνες μοσκοβολοῦν χίλιες εὐωδίες, γλυκισμάτων. Τὸ σπῆτι, στολισμένο καὶ χαροῦμενο, ἐτοιμάζεται νὰ γιορτάσῃ τὴν γέννησι τοῦ Χριστοῦ. "Όλα λάμπουν ἀπὸ καθαριότητα καὶ φρεσκάδα. Γελοῦν τὰ μάτια τών παιδιών, ἀστράφτουν τὰ πρόσωπα τών μεγάλων.

Πέραν, στὴν ἀκρὴ τοῦ χωριού, διακρίνεται τὸ μικρὸ κατάλευκο σπιτάκι τῆς κυρᾶ—Μαρίας, μιάς μεσόκοπτης γυναίκας, χήρας ἀπὸ πολλὰ χρόνια. Πόσο εἶναι λυπημένη! Τὸ ἀδρὸ χωριάτικο πρόσωπό τῆς τὸ ἀυλακάνουν βαθεῖες ρυτίδες καὶ στὰ χεῖλη τῆς εἶναι ἀκόμη ὑγρὰ ἀπ' τὸ πρόσωπο κλάμμα τῆς.

"Όλοι στὸ χωριὸ ξέρουν τὴν ἱστορία τῆς. Νέα ἔμεινε χήρα, ἡ δύστυχη, με μὴν κατηγορία τῆς, τὸ μοναδικὸ ἀγόρι τῆς. Κι' ἀπὸ τότε ἀφιερῶθηκε ὀλότελα στὴν ἀνατροφή του. Μόχθησε, ἀγωνίστηκε, δίχως γογγισμούς, γιὰ νὰ μὴ νοιώσῃ τὸ παιδί τῆς τὴν στέρῃσι τῆς ὀρφάνειας. Μὲ πόθο περιέμενε ἡ μάνα νὰ ζεστάνῃ τὴν ψυχὴ τῆς ὁ ἴσκιος τοῦ ὀ αντιχίου, θῆαν, παλληκάρι πιά, θὰ περνοῦσε τὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ τῆς τοῦ χαροκαμμένου γιὰ νὰ ξεκουράσῃ με τὴν ἐργασία του τὰ χέρια τῆς τὰ ροζιασμένα καὶ ν' ἀπαλύγῃ τὸν μεγάλο κημὸ τῆς.

Ἐκεῖνος ὅμως, μόλις πάτησε τὰ δεκαοχτὼ χρόνια του, πλανεμένο, ποῖός ἔχει ἀπὸ ποῖο ὄραμα μαγευτικὸ, ἀπὸ πιά δολερὴ ὄπτασια, πήρε τὴν ἀπόφασιν νὰ ξενητενῆ. Μάταια ἡ δόλια μάνα προσπάθησε νὰ τὸν ἀποτρέψῃ με δάκρυα, με συμβουλές. "Ἐνα πρωί, ῥάχος ἀνθρώπινο, εἶδε τὸ ψηλὸ κορμί του νὰ χάνεται στὸ βάθος τοῦ δρόμου, ποὺ θὰ τὸν ἐφερνε στὰ ξένα, στὴν πλανεύτρου μαγεία τοῦ ἀγνώστου.

Πέρασαν ἀπὸ τότε χρόνια πολλὰ. Τραβηγμένη σὴ μοναξιά τῆς ἡ μάνα δὲν ζοῦσε, παρὰ μόνον με τὴν νοσταλγία τοῦ γυρισμοῦ του. Καὶ τοῦτα τὰ Χριστουγέν-

να, ὀλομόναχη μες στὸ πεντακάθερο σπιτικὸ τῆς, καθισμένη μπρὸς στὸ τζάκι, με τὰ μάτια καρφωμένα στὰ ξύλα, ποὺ τριζοβολοῦσαν στὸ παραγῶνι, ἐνοιῶθε τὸν πόνο νὰ θεριεῖτῃ μέσα τῆς, νὰ τὴν πνίγῃ. Καὶ στὰ στεγνὰ τῆς χεῖλη αὐθόρμητα ἀνέβηκε μιὰ δυνατὴ, μιὰ ὀλόψυχη εὐχὴ: «Χρὶ στέμου, Σὺ ποὺ σήμερα ἔρχεσαι στὴ γῆ, νὰ τὴν γεμίσης με ἀγάπη, εἰρήνην καὶ εὐτυχία, στείλε, ἅγιο Βρέφος τῆς Βηθλεὲμ, καὶ στὸ δικὸ μου τὸ φτωχικὸ τὴ χαρὰ!... Φέρε πῶς τὸ παιδί μου!!». Σταυροκοπήθηκε κι' ἔμεινε ἐκεῖ καθισμένη ὡρα πολλή.

Ἐάρνου στ' αὐτὴ τῆς σὰν νὰ ἔφθασε ἤχος ἀπὸ καλπακοῦ ἀλόγου, πνιγμένος στὸ βαθθὸ στρώμα τοῦ χιονιοῦ. Δὲν κινήθηκε. "Όποιος καὶ νάταν, σίγουρα δὲν ἦταν γι' αὐτὴν, τὴν ὀλομόναχη τὴν ὀρφανεμένη. Ὁ καλπακοῦς σταμάτησε τότε καὶ ἡ μικρὴ πόρτα τῆς αὐλῆς ἔτριξε ἑλαφρὰ. Κάποιος ἔρχόταν. Τσακισμένη ἀπ' τὸν πόνο τῆς δὲν ἔκανε καμία προσπάθεια νὰ κινήθῃ, ἀδιαφορώτρια γιὰ τὸ ποῖός ἦταν στὸ κατώφλι τῆς. Δειλὰ χτυπήματα ἀκούστηκαν στὴν πόρτα. Δὲν ἀπάντησε. Ἐγίναν δυνατότερα. Ποῖός νάταν ἐκεῖνος, ποὺ ἔρχόταν νὰ τῆς θυμίσει, τί μέρα ἦταν, καὶ ν' αὐθῆσῃ τὴν πίκρα τῆς:

«Μάνα!» ἀβρόωσε τότε δειλὰ ἡ φωνὴ τοῦ ἐπισκέπτου τῆς. Τὴ νάχηκε ἠλεκτριζμένη, λές ἀπὸ χίλιους σπινθήρες. Νέμοσε ποὺ ὀνειρευόταν. Βέβαια, ἦταν ἀδύνατο, ἀσφαλῶς γέννημα τῆς φαντασίας τῆς. Δυνατότερη ἀκούστηκε ἡ φωνὴ: «Μάνα μου!». Ὁρθώθηκε, σπρωγμένη λές ἀπὸ μιὰ παράφορη δύναμιν, ὤρμησε στὴν πόρτα, τὴν ἀνοῖξε. Καὶ τότε τὸν εἶδε. Εἶδε τὴν κορμωστασιά του τὴν λεβέντικη, τὸ πρόσωπό του, τὸ ἀλλαγμένο λίγο ἀπὸ τὸν χρόνον, τὰ χέρια του ἐτοιμα νὰ τὴν ἀγκαλιάσουν, τὰ μάτια του τὰ πλημμυρισμένα δάκρυα. «Παιδί μου!». ἀκούστηκε τρεμάμενη ἡ φωνὴ τῆς. «Ὁ Θεέ μου, κάνε νὰ μὴ με γελοῦν τὰ μάτια μου!». Μὰ δὲν γελῶταν. Μπρὸς τῆς ἦταν ὁ γυῖός τῆς, ποὺ με κλάμματα τῆς ζητοῦσε συγγνώμη γιὰ τὸν πόνον, ποὺ τὴν πότισε. Τὸν ἀγκάλιασε τρισευτυχισμένη.

Τ' ἀπόβραδο εἶχε ἀρχίσει νὰ πέφτῃ. Σὲ λίγο τ' ἀστὲρι τῆς Βηθλεὲμ θ' ἀνέτελε στὸ στερέωμα. Καὶ μάνα καὶ γυῖός, ἀγκαλιασμένοι ἀκόμα στὸ κατώφλι, ἔχυναν δάκρυα εὐτυχίας, δάκρυα κατὰ, ποὺ ἔλιωναν τὸ χιόνι στὴ γῆ καὶ τὸν πόνον γιὰ πάντα ἀπ' τὴς καρδιές.

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

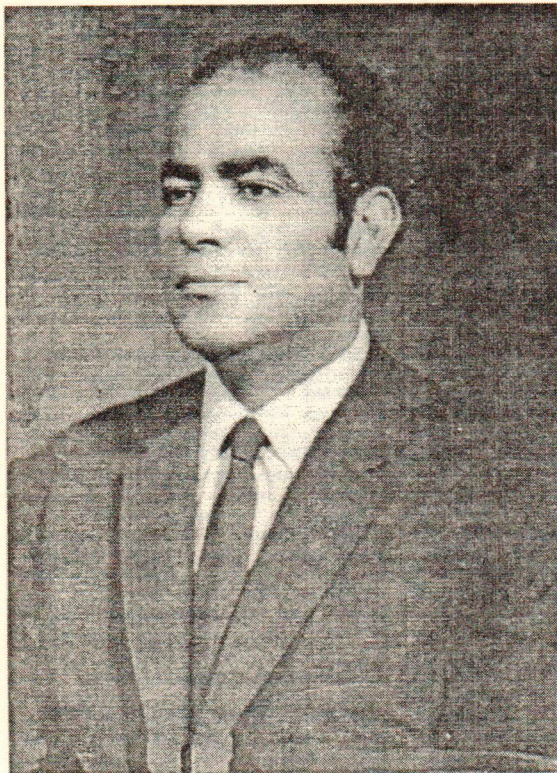
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΔΥΤΙΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 21 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1998 * Εδρα: ΕΛΕΥΣΙΝΑ * Αρ. Φύλλου: 477 * Δ/ση Περασφόνης & Χατζηρόακα (εναντι Νομαρχίας) τηλ. 5543682 και τηλ. & fax: 0296 - 27410 * ΤΙΜΗ 180

Στέλιος Βασιλάκης

Άρθρο του Βαγγέλη Π. Λιάπη

Η τοπική εφημερίδα που μέτρησε τα περισσότερα φύλλα στην Ελευσίνα από τις αρχές του αιώνα μας ίσαμε σήμερα ήταν αυτή του Στέλιου Βασιλάκη.

Το πρώτο φύλλο κυκλοφόρησε στις 22 /2/1964 και ο τίτλος της ήταν "ΕΛΕΥΣΙΝΙΑΚΟ ΘΑΡΡΟΣ". Στις αρχές κυκλοφόρησε σαν "Δεκαπενθήμερος ανεξάρτητος τοπική εφημερίς" και αυτό συνεχίστηκε μέχρι το φύλλο 79 (Πάσχα του 1967) οπότε η χούντα, ποιος ξέρει γιατί, ενοχλήθηκε από τη λέξη "ανεξάρτητος", την διέγραψε η λογοκρισία με το πολύ μυαλό και από τότε έβγαινε σαν "δεκαπενθήμερη τοπική εφημερίς". Από το τεύχος 179 και πέρα έγινε ημερήσια μέχρι το τεύχος 198. Ο εκδότης τότε, που αντιμετώπιζε προβλήματα με τα μάτια του και τελικά έχασε την όραση του, συνέχισε την έκδοση με τον ανεψιό του Βασίλη Μεγαλούδη υπό την επίβλεψη και ακουστική επιμέλεια του ίδιου, μέχρι που έφτασε στον αριθμό 671 (Φεβρ. 1988). Ο Στέλιος Βασιλάκης πέθανε σαν σήμερα 21/8/1985. Αυτό με

έκανε να τον θυμηθώ.

Ήταν ένα φτωχόπαιδο που δεν μπόρεσε να τελειώσει τις σπουδές του στην Πάντειο για οικονομικούς λόγους και καταπιόστηκε με τη δημοσιογραφία για να κερδίσει από αυτήν το ψωμί του. Η Ελευσίνα τον γνώρισε σεμνό, ήρεμο, γλυκόκαρδο και συμπαθέστατο. Τον χάρηκε όμως και σαν αφοσιωμένο της.

Από το πρώτο μέχρι το τελευταίο φύλλο, αριστερά του τίτλου, διαβάζουμε: "Αρχή μας τα πάντα για την Ελευσίνα". Η ευαισθησία του για το πνευματικό και

πολιτιστικό ανέβασμα της Ελευσίνας είχε γίνει έργο ζωής. Να θυμίσουμε ότι, εκτός που ήταν παρών σε όλες τις πνευματικές και πολιτιστικές εκδηλώσεις, όσες σημειώνονταν κατά καιρούς, ο ίδιος, με δική του πρωτοβουλία και έξοδα, δημιούργησε το "Πρότυπο Πολιτιστικό Κέντρο Εργαστήρι" καθώς και ομάδα παραδοσιακών χορών. Αυτό που πρέπει να σημειωθεί (γιατί κάποιους συμφέρει να ξεχαστεί και να εξαφανιστεί) είναι ότι ο Στέλιος Βασιλάκης θυμήθηκε ότι στα 1975 είχαν συμπληρωθεί τα 2.500 χρόνια από τη γέννηση του Ελευσινιώτη τραγικού ποιητή Αισχύλου.

Μάζεψε μια ομάδα φίλων, τους το ανακοίνωσε και υπέδειξε να φτιαχτεί ένα μετάλλιο με την προτομή του Αισχύλου. Η ιδέα ήταν μεγαλειώδης. Από την πρώτη στιγμή φάνηκε, ότι μπορούσε ο Βασιλάκης και η παρέα του να φτιάξουν ένα μετάλλιο αλλά, Αισχύλος ήταν αυτός, παγκόσμια δόξα, τεράστια ευθύνη των εγγονών, οπότε προέκυψε η ανάγκη να συνοδευτεί αυτό με κάποια εορτή. Και για να έχει ακόμα πιο επίσημο χαρακτήρα, είπαν να μετάσχει και ο Δήμος. Ο Δήμος, που εκτίμησε τη σημασία του πράγματος, γιατί ήταν κάτι που εξυπηρετούσε την προβολή, παραμέρισε τον Βασιλάκη και τους άλλους, έφτιαξε το μετάλλιο και οργάνωσε την εορτή "ΤΑ ΑΙΣΧΥΛΕΙΑ" που έγινε θεσμός.

Πάντα υπάρχουν οι αφανείς. Το κακό όμως με τους εμφανείς είναι όταν κλέβουν τη δράση των αφανών και την παρουσιάζουν σαν δική τους πρωτοβουλία. Αυτά για τα "ΑΙΣΧΥΛΕΙΑ" (για να μπουν μερικά πράγματα στη σωστή τους θέση).

Για το δημοσιογραφικό του έργο του απονεμήθηκε χρυσό μετάλλιο από το Σώμα Ελλήνων Προσκόπων (1975), δίπλωμα τιμής ένεκεν από το Σύλλογο Ελλήνων Λογοτεχνών "προς επιβράβευση των εξαίρετων αυτού προσπαθειών και επιτευξέων" (1979) καθώς και δίπλωμα του Ελευσίνιου Σωματίου "ΟΜΑΣ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ", που άρρησε εποχή.

Είναι ένα από τα πρόσωπα που δεν πέρασαν απαρατήρητα από την Ελευσίνα, που κόπιασε για το πνευματικό ανέβασμα του τόπου, που το έκανε από μεράκι και όχι από επιθυμία προβολής. Ευτυχώς βρέθηκαν μερικοί που τίμησαν το έργο του.

Ηγέτες της Ελευσίνας, που θάβετε τα παιδιά της με το χώμα της εξαφάνισης, μια και δεν είσατε ικανοί να κάνετε κάτι γι' αυτούς που πρόσφεραν, γράψτε τους τουλάχιστον σε έναν κατάλογο για να τους βρουν αυτοί που θα σας διαδεχτούν. Γιατί αυτοί θα έχουν ανοιχτά μυαλά. Δεν μπορεί. Κάποτε θα φέξει. Γιατί είναι στη μοίρα της Ελευσίνας, να μην είναι τυφλή.

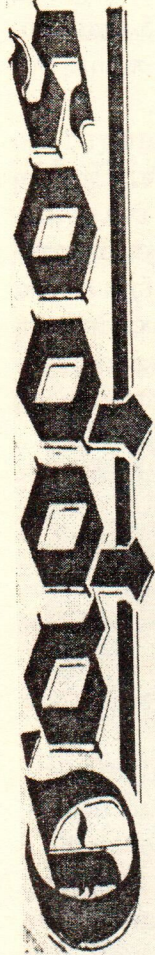
Κάντε τουλάχιστον αυτό το απλό ... Δεν χρειάζεται ικανότητα. Μπορείτε να το κάνετε," όσο ανίκανοι και αν είστε σε αυτά. -

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 22 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1964 Γραφεία: Παγκάλου 29 ΕΛΕΥΣΙΣ	ΕΛΕΥΣΙΝΙΑΚΟ ΘΑΡΡΟΣ	ΑΡΧΗ ΜΑΣ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΣΙΝΑ ΕΤΟΣ Α' ΑΡ.ΦΥΑ. 1 ΤΙΜΗ 2ΑΡΧ.
● ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΤΟΠΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ●		

«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ»

ὑπο ΚΑΙΤΗΣ Ι. ΣΥΜΠΑΡΔΗ

ΕΛΕΥΣΙΝΙΑΚΟ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 1966
-Ετος Γ' Αριθ. φύλλου 108-92
ΓΡΑΦΕΙΑ: Ν. ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΙΟΥ 9
ΤΗΛ. 076.595, ΕΛΕΥΣΙΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΤΟΠΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ! Θεία, οὐράνια γιορτή! Ὡ καὶ νὰ γινώταν νὰ βρεθοῦμε ξανά κοντὰ στὴν εὐλογημένη φάτνη, νὰ παρᾶσθα οἱ μὲ στὸ πρῶτο θαῖμα τοῦ Χριστοῦ μας ποῦ εἶναι αὐτὴ ἡ Ἁγία τοῦ Γέννησις!.. Ἄδύνατο θὰ πῆτε. Κι' ὅμως τὸ ὑπέροχο αὐτὸ κοντάκι τοῦ Ρωμανοῦ, ποῦ ἡ σκηνοθεσία τῶν στροφῶν τοῦ τὸ παρουσιάζει σὰν ἓνα δράμα, μπορεῖ νὰ μᾶς μεταφέρει στὴν ἅγια νυχτιά.

Μὲ τοὺς πρώτους στίχους, ἡ αἰλαία ἀνοίγει καὶ ἡ ταπεινὴ σπηλιὰ παρουσιάζεται μπροστά μας. Ἄγγελοι, ἀστέρες, βοσκοί, ἴμνοι καὶ φῶς οὐράνιο στὴς νύχτας τὴν σιγαλιὰ καὶ τὸ μυστήριο.

Καὶ μέσα στὴν φάτνη ὁ Θεὸς παιδί!

Λάμπη ἡ σπηλιὰ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ τὴν φανέρωσι. Ὁ σταῦλος τῶν ζώων οὐρανόσ, καὶ ἡ φτωχὴ Κόρη τῆς Ναζαρέτ, τῶν Οὐρανῶν Πλατυτέρα!

Κοιμῖα ἄλλη μητέρα τῆς γῆς δὲν ἀξιώθηκε νὰ δῆ ἓνα τέτοιο μυστήριο νὰ τὴν περιβάλλῃ. Μπορεῖ τὰ παιδιά της νὰ γεννηθῆσαν σὲ παλάτια χρυσὰ καὶ κανονιοδολιτοῖ νὰ ἀνήγγειλαν τὴν γέννησι τῶν βασιλοπούλων.

Ἐφερνε καὶ ἡ Παρθένος στὸν κόσμο τὸ Υἱόν, καὶ συνεκινήθη τὸ Σύμπαν. Ἡ γῆ ἀνατριχιάζει ἀπὸ ταπεινώσι καὶ χαρὰ — ὁ οὐρανὸς κλίνει τὸ γόνυ ἐνώπιον τῆς Παναγίας.

Μυριόστομος ἀμονία ἀγγελικὴ σίξει δια πρώτην καὶ μοναδικὴν φορὰν τὸ παρατέτασμα τοῦ οὐρανοῦ. Κλίμαξ οὐράνια ἐκνώνει τὴν γῆν μὲ τὰ ἐπουράνια. Καὶ πλῆθος ἀγγέλων ἕμνει καὶ δοξολογεῖ τὸν Θεόν: «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Παντοτεινὸν ἔργον τῶν ἀγγέλων εἶναι νὰ ἕμνουσ καὶ νὰ δοξολογοῦσ τὸν Θεόν. Τὸν ἔδοξολόγησαν γεμάτοι θαυμασμόν ὅταν ἐδημιούργησε τὰ πλῆθη τῶν ἀστρῶν. Τὰ ἄπειρα συστήματα τῶν ἀστεριῶν καὶ τῶν γαλα-

ξίων. Τοὺς ἀνεξερεύνητους νόμους μὲ τοὺς ὁποίους ἡ σοφία τοῦ κυβερνᾶ τὸ Σύμπαν. Καὶ εἶχαν σταθεὶ ἐκθαμβοὶ ὅταν ἐπλασε τὴν κορωνίδα τῆς δημιουργίας: τὸν ἄνθρωπο.

Καὶ τώρα! Ὡ, τώρα πῶς νὰ σιγήσουσ!

Τὸ μέγα, τὸ ἀκατάληπτον μυστήριον τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων ἐκτυλίσσεται ἐνώπιόν των. Ἐκθαμβοὶ οἱ ἅγιοι ἄγγελοι παρακολουθοῦν καὶ δοξολογοῦν τὴν θείαν Γέννησιν. Τὸ χάσμα μεταξὺ Οὐρανοῦ καὶ Γῆς ἐγεφυρώθη, μεταξὺ ἁγίου Θεοῦ καὶ ἀμαρτωλῶν ἀνθρώπων τὸ ἐγεφύρωσεν ὁ Μονογενὴς Υἱός. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Ἐκκλητικὸν διὰ τοὺς ἀγγέλους! Ἀσίληπτον καὶ ἀκατανόητον ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ Πάνσοφος Δημιουργὸς γίνεται νήπιον. Καὶ ἀπογράφεται εἰς τὰ βιβλία τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας ὁ ἄχρονος καὶ ἄναρχος Θεός.

Ὁ ἀόρατος, ὁ Κύριος τοῦ παντὸς καὶ βασιλεὺς τῆς Δόξης ὁράται μὲ τὴν μορφήν ἀνθρώπου.

Ὁ ἀχώρητος καὶ τὰ πάντα πληρὸν Κύριος, τυλίσσεται εἰς τὰ σπάργανα. Ὁ Θεὸς ποῦ κανεὶ νὸς ἔχει τὴν ἀνάγκη, δέχεται ὡς Βρέφος τὰς ἀναγκαίας περιποιήσεις τῆς Παναγίας. Καὶ κρατεῖται ἀπὸ τὰς ἀγνάς ἀγκάλας ὁ ἀπρόσιτος καὶ ἀπερίγραπτος Θεός. Διὰ τὸν Θεὸν τῆς ἀγάπης δὲν εὐρέθη φιλόξενο σπίτι, καὶ εὐρίσκειται εἰς τὸν παγερὸν σταῦλον, ἐξαπλωμένος εἰς τὴν φάτνην μὲ τὴν συντροφιά τῶν ἀλόγων.

Ὁ ἄγραπος Προνοητὴς καὶ Κυβερνήτης τοῦ κόσμου κοιμᾶται! Καὶ κινδεύει νὰ σφαγῆται ἀπὸ τὸ ξίφος τοῦ Ἡρώδη ὁ Παντοδύναμος. Ὁ ἀσιγήτως προσκυνούμενος καὶ δοξαζόμενος ἀπὸ τὸν οὐράνιο κόσμὸ δέχεται ὡς πρῶτον προσκυνητὰς του τοὺς πτωχοὺς βοσκούς τῆς Βηθλεὲμ! Ὁ θησαυρὸς ὅλων, τῶν ἀγαθῶν καταδέχεται τὸν χρυσοῦν

ποῦ τοῦ προσφέρουσ οἱ Μάγοι. Ὡ! Βάθος ταπεινώσεως καὶ συγκαταβάσεως! Ἄνεξιχνίαστοι οἱ τρόποι τοὺς ὁποίους χρησιμοποιεῖ γιὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου. Πῶς λοιπὸν νὰ μὴ διασαλεύσουσ τὴν δόξαν του οἱ ἄγγελοι του;

Ἐπτόχευσε γιὰ νὰ πλουτίσωμεν ἑμεῖς μὲ τὰς ἀρετὰς του. Κατέβηκε στὴν γῆ γιὰ νὰ μᾶς ἀνεβάσῃ στὰ ὕψη. Ἐγινε ἄνθρωπος γιὰ νὰ μᾶς κἀνῃ νὰ ἀπολαύσωμεν τὸ μεγαλεῖον τῆς θεότητός του. Νὰ σκορπίσῃ στὴν καρδιά μας τὴν συγγνώμη. Νὰ φέρῃ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Νὰ γίνῃ γι' ἑμᾶς «ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Μὲ τὴν ψυχὴν γεμάτη θάμβος ἀπὸ τὸ ὑπέρλαμπρον μεγαλεῖον τῆς ταπεινώσεώς Του, ἄς γονατίσωμε κι' ἑμεῖς ἐμπρὸς στὴν φάτνην Του, σὰν τοὺς ταπεινοὺς βοσκούς τῆς Βηθλεὲμ. Καὶ ἀπὸ τὰ βάθη μιᾶς καρδιάς ἀπλῆς καὶ καθαρῆς ἄς ψάλλωμε ἀγγελικὸν ἴμνον πρὸς τὸ Θεῖον Βρέφος.

Μὲ χάριν ἀπὸ τὴν χάριν Του ἄς τοῦ ζητήσωμε νὰ μᾶς πλουτίσωσ. Ἄπλοϊ καὶ ταπεινοὶ νὰ ζήσωμε. Χωρὶς νὰ μᾶς ξιπᾶσῃ τιμὴ καὶ δόξα, μὰ νὰ μιμοῦμεθα τὴν ταπεινὴ ζωὴ τοῦ Σωτῆρος.

Κι' ἂν Αὐτὸς θελήσῃ κάποιος ἀπὸ μᾶς νὰ ἀνεθῆ ψηλά — εἴτε εἰς μόρφωσιν, εἴτε εἰς γνώσιν, εἴτε εἰς θέσιν κοινωνικὴν ἄς μὲνῃ πάντα ταπεινός. Εὐσπλαγχνιὸς ὅπως ὁ Ἰησοῦς. Κοντὰ στοὺς ἀνίμπορους καὶ τοὺς δυστυχεῖς ἔτοιμοι γιὰ ἓνα χεῖρι βοηθείας. Πρῶτοιμοι νὰ δίνομε ἀπὸ τὰ ἄγαθα ποῦ μᾶς ἐσώζοιεν ὁ Λυτρωτής.

Ἐπάργει ἄραγε καλύτερὰ ἐκδηλωεῖς εἴγνωμοσύνης ἀπὸ αὐτὴν; Ἡ ταπεινὴ συμπεριφορὰ μας, ἡ γεμάτη ἀγάπη καὶ στοργὴ θὰ εἶναι ὁ καλύτερος ἴμνος δοξολογίας πρὸς τὴν Μεγαλωσύνην Του.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΕΓΑΡΙΑΔΟΣ

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΤΟΠΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΤΩΝ ΔΗΜΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ ΠΕΡΙΟΧΗΣ ΜΕΓΑΡΙΑΔΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ
13 ΜΑΪΟΥ 1973
Έτος 10ον Περίοδος Β1—
Αρ. φ. 320 Τμήτ. φ. 2.50
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ
- ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Στέλ. Μ. Βοσιδάκης
ΕΔΡΑ ΓΡΑΦΕΙΑ:
28ης Οκτωβρίου 51
Μέγαρα
ΕΛΕΥΣΙΣ:
Γεωργ. Νικολάου 88
ΤΗΛ.: (0291) 46273 -
42600-0296 29710

ΓΙΓΑΝΤΕΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

• Τῆς συνεργάτιδός μας Αἴγλης Τζανιδάκη

«Κἂν νᾶχαν ποτὲ τελειω-
μὸ τὰ πάθια κι οἱ καημοὶ
τοῦ κόσμου».

Μιά μεγάλη ἀλήθεια, πού ὁ
διηγηματογράφος, ποιητής, δη-
μοσιογράφος Ἀλέξανδρος Πα-
παδιαμάντης ἔγραψε σὰν παρά-
κλησι στὸν Ὑψιστο, σὰν ἀπαι-
σιόδοξο μήνυμα γιὰ τὴ ζωὴ, σὰν
προτροπὴ σ' ἕνα ἀγῶνα ἄξιο ν'
ἀγωνισθῆς.

Πραγματικά τυχεροὶ αὐτοὶ
πού τὸν διάβασαν, πού τὸν δια-
βάζουν πῶς τυχεροὶ αὐτοὶ πού
ἐπισκέφθηκαν τὸν τόπο του, τὸ
καταπράσινο νησί του, τὴν μο-
ναδικὴ Σκιᾶθο.

Ξεχωριστοὶ εἶναι ὅσοι ἔζησαν,
ἀγκάλιασαν τ' ἀγαπημένο του
νησί, τ' ἀγαπημένα μέρη, τ' ἀ-
γαπημένα πράγματα, αὐτοὶ πού
τὸν γνώρισαν πού ἔνοιωσαν ἔ-
στα καὶ λίγο μερικὲς στιγμὲς
μόνο μαζί του καὶ εἶδαν ἀπὸ
κοντὰ τὸν ἀγνὸ ἄνθρωπο, τὸν
ἀπλὸ ἀληθινὰ μεγάλο συγγρα-
φέα, τὸν ξεχωριστὰ χριστιανὸ,
τὸν λογοτέχνη ἀφιερωμένο ἐξ ὀ-
λοκλήρου στὸν Θεὸ καὶ δημίουρ-
γῶντας γιὰ τὸν ἄνθρωπο.

Ὁ Παπαδιαμάντης μὲ τὴν σε-
βάσμια μορφή, τὸ φιλόσθενο
σῶμα καὶ τὴν δυνατὴ προσωπι-
κότητα, πού ἡ ἀπλότης καὶ συ-
χνὰ ἡ ταπεινοφροσύνη, τὸν ἔκα-
καν νὰ περνᾷ ἀπαρατήρητος, ἔ-
γραφε τ' ἀριστουργήματα τῆς νεο-
ἐλληνικῆς ἢ λογοτεχνίας, ὅπως
τὴν «Φόνισσα», καὶ ἄλλα ὅπως
«Ἡ χολερισμένη», «Ὁ πεντάρ-
φανος», «Ὁ νεκρὸς ταξιδιώτης»,
«Πασσαλινὰ διηγήματα», «Χρι-
στογενεϊάτικα ἰδιγήματα»,
«Πρωτοχρονιάτικα διηγήματα»,

«Οἱ ἔμποροι τῶν Ἀθηνῶν», «Ἡ
γυφτοπούλα», «Αἱ μάγισσες», «Τὰ
ρόδινα ἀκρογιάλια», «Ἡ νοσταλ-
γός», «Τὰ Χριστούγεννα τοῦ
τεμπέλη», «Τ' ἀπαντα», «Ὁλό-
γυρα στὴ Λίμνη».

Ὅλα αὐτὰ ἐξεδόθησαν τὸ
1912 μετὰ τὸν θάνατό του.

Ὁ Παπαδιαμάντης ἐργάστη-
κε στὴν Ἀθήνα δημοσιογραφῶν-
τας σὲ ἐφημερίδες καὶ περιο-
δικὰ Γνώριζε πολὺ καλὰ τὴν ἀγ-
γλική, ἰταλική, καὶ γαλλικὴ
γλώσσα. Ὁ ἴδιος μετέφραζε
δλόκληρο τὸ «Νέον Πνεῦμα» τοῦ
Γαβριηλίδη καὶ δημοσιογραφου-
σε στὴν «Ἀκρόπολι». Ὅταν κά-
ποτε ὁ Γαβριηλίδης τοῦ παρήγ-
γειλε ἕνα ἄρθρο γιὰ τὴν ἐφημε-
ρίδα αὐτὸς ἀπάντησε: «Μήπως
εἰμπαρῶ ἐγὼ νὰ τὸν εὐχαριστή-
σω; Ἐγὼ δὲν ἤξεύρω νὰ γράφω
τέτοια πράματα. Ἐγὼ γράφω
ὅπως μὲ καταβαίνει».

Ἐσπούδασε φιλολογία στὸ
Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν, χωρὶς
νὰ τελειώσῃ τῆς σπουδές του. Αἱ
τία ἦταν ἡ φτώχεια του καὶ οἱ
πολλές ἐθύνες πού σήκωνε
στοὺς ὤμους του. Ἐπρεπε νὰ
βοηθήσῃ τῆς ἀδελφές του, τοὺς
γέροντες γονεῖς του καὶ τὰ παι-
διὰ τοῦ ἀδελφοῦ του πού παρ-
φρόνησε καὶ τὰ ἐγκατέλειψε.

Ἡ ζωὴ τοῦ Παπαδιαμάντη ἦ-
ταν μετὰ τῶν γραφείων τῶν
ἐφημερίδων, τῶν ξεχασμένων ἐ-
ρημοκλησιῶν καὶ τῶν φτωχῶν ὑ-
πογείων καπηλιῶν ὅπου εὕρισκε
λίγη λησμονιά στὴν μικρὴ χαρὰ,
πού τοῦ ἔδινε τὸ δῶρο τοῦ Διο-
νύσου.

Κάποτε ὁ Παῦλος Νιρβάνας

τὸν εἶδε νὰ βαδίξῃ διασπικὸς
πρὸς τῆς στήλες τοῦ Ὀλυμπίου
Διὸς καὶ τὸν ἐφώνασε, μὰ ἐ-
κεῖνος τοῦ ἀπάντησε καὶ τὸν ἄ-
φησε κατεσυγκινημένο καὶ ἐκ-
πληκτο: «Ἀφσέ με, πηγαῖνω
νὰ προσβάσω τὸν ἥλιο πρὶν δύ-
ση. Εἶναι ἕνας μῆνας πού ἔχω
νὰ τὸν ἰδῶ. Καὶ ποτὲ δὲν τὸν
προφθαίνω».

Πάντοτε λαχταροῦσε τὴν ἐπά-
νοδο στὴν πατρίδα του. Ἦταν
ἄρρωστος καὶ ἐν ἐσχέπτετο
τίποτα παρὰ μόνον τὴν Σκιᾶ-
θο καὶ τοὺς δικούς του, γι' αὐ-
τὸν αὐτὰ ἦταν ἡ γιαιτριά του.

Ἡ ἀσκητικὴ σεβάσμια μορφή
τοῦ Παπαδιαμάντη ἦτο ἀγνωστος
στὸ κοινὸ τῶν ἐφημερίδων καὶ
περιοδικῶν τῆς ἐποχῆς του.

Ἐνῶ πολλοὶ ἄσχημοι διηγημα-
τογράφοι φιγυραρίζαν στῆς ἐφη-
μερίδες καὶ τὰ ἐξώφυλλα τῶν
περιοδικῶν. Ὅταν κάποτε ὁ Π.
Νιρβάνας τοῦ ζήτησε σὰν χάρι
νὰ τὸν τραβήξῃ μιὰ φωτογρα-
φία ὁ Π. τοῦ εἶπε: «Ἡ φίλια,
ἐνίκησε τὸ ζορμπολῆκι» καὶ χω-
ρὶς ν' ἀλλάξῃ κοθόλου ἐσεῖ καὶ
στάση μὲ τὸ κεφάλι γεμμένο λί-
γο ἐμπρός, τὰ μάτια μισοκλει-
στα καὶ τὴν γυλῆνια εἰρηνικὴ
μορφή γεμάτη σκέψεις πού ἔδι-
νε μιὰ εὐγένεια στὸ πρόσωπό
του, ἐδέχθη, γιὰ ἐλάχιστα δευ-
τερόλεπτα τὴν ἐπίδραση τῆς
«κόδας».

Σὲ ἡλικία 60 ἐτῶν, ἡ μεγάλη
αὐτὴ φυσιογνωμία ἐγκατέλειψε
τὰ ἐγκόσμια καὶ ἐκλήθη πρὸς
ἀπάντηση Ἐκεῖνου, ἀφοῦ πρῶ-
τα εἶδε γιὰ τελευταία φορὰ τ'
ἀγαπημένα μέρη καὶ ἔπαλλε γιὰ
τελευταία φορὰ στὸ ἐκκλησάκι

του 'Αγίου 'Ελισσαίου, ίσως μαζι πάλι όπως παλιότερα, με τον συμπατριώτη του όμότεχνο φίλο του 'Αλέξανδρο Μωραϊτίδη.

Τά περισσότερα των διηγημάτων του είναι αναμνήσεις της νεανικής του ζωής στη Σκιάθο.

'Η γλώσσα του είναι καθαρεύουσα χωρίς όμως να λείπουν και στοιχεία δημοτικής μέσα κυρίως για έμφαση και έκφραση ύφους του.

'Αξιόλογος ζωγράφος λαϊκών τύπων, λυρικός, αισθηματικός, άπαισιόδοξος μπορεί να χαρακτηριστεί με τον Βυζυηνό και τον Καρκαβίτσα ό δημιουργός του νέου 'Ελληνικού διηγήματος.

'Η Σκιάθος κι οι πατριώτες του τών τίμησαν άνεγείροντας άδριάντα. Στο παλιό νεκροταφείο της Σκιάθου ένας ασήμαντος, ταπεινός τάφος μέσα σε τόσους, του άνήκει. 'Ο έπίσκοπος της Σκιάθου θαυμάζει άπληστα, το νησί του «κοσμοκαλόγερου», χαιρέται άντικρίζοντας τ' άσπρα σπίτια με τις κόκκινες στέγες, τ' άνηφορικά καλύτερίμια που ρυθμικά κτυπούν τά πέταλά τους τά ύπομονετικά τετράποδα, τά μπαλκόνια που μοσχοβολούν από βασιλικό, γεράνια και γιασεμιά. Το πράσινο και το γαλάζιο σε μιá θεϊκή, θά έλεγε κανείς άρμονία.

'Απέραντες χρυσοκίτρινες άμμουδιές και γραφικά άκρογαλία είναι γεμάτη ή Σκιάθος.

Πινακίδες στους δρόμους, γραμμένες έλληνικά και άγγλικά, οδηγούν στο σπίτι του Παπαδιαμάντη. Έξω από το σπίτι,

βρίσκεται ένα γέρικο πεύκο κι ένα λαδοφάναρο. Μέσα όλα βρίσκονται στην άρχική τους θέση, άπειράχτα, άνέγγιχτα, όπως τ' άφησε εκείνος. Το παλιό κρεβάτι, το γραφείο του, ή πέννα του, το δωμάτιο όπου έμεναν οι άδελφές και τ' άνήψια του. 'Ενας γέρος ψαράς κατοικεί εκεί τώρα και λέγεται ότι είναι ό τελευταίος συγγενής του.

Το νησί συνδυάζει την ήρεμία και το κοσμοπολίτικο περιβάλλον, ή τουριστική κίνηση είναι έντυπωσιακή κι έδώ, χωρίς καθόλου να χάσει το νησί κάτι από την άγνή φυσική του γοητεία.

Το δειλινό όταν ξανοίγονται οι μικρές ψαρόβαρκες κάτω από το φώς της κατακτηθείσης υελλήνης και όταν τ' αστέρια κauhώνται σ' αυτήν, τρεμοπαίζοντας το λιγοστό φώς τους κι όταν άκόμη ή παραλία σφίζη από ζωή, από φωνές, γέλια και μουσικές νότες, συμπληρώνεται ένα άληθινά άλλόκοτο, μαγευτικό σκηνικό κι έρχονται άσυναίσθητα στο νου δυο μικροί στίχοι του 'Εθνικού ποιητού Σολωμού:

«Νύχτα γιομάτη θάματα, νύχτα σπαρμένη μάγια».

Οι περίφημες γνωστές τοποθεσίες του νησιού, όπως Κουκουναριές, 'Αχλαδιές, Τσουγκριά, Λαλάρια κάθε μιá κάτι το

ξεχωριστό έχει να δώσει στον έπισκέπτη. 'Η Σκιάθος είναι και το μόνο κατοικίσιο μέρος σ' όλο το νησί, το υπόλοιπο κατάπρασino, με φουντωτούς θάμνους, πεύκα, έλιές, όπωροφόρα δένδρα, σικιές, χαμηλά κλήματα, εύωδιάζει. Οι Κουκουναριές διαθέτους 1000 μέτρα σπαρμένα με χρυσοκόκκινη καυτή άμμο, που προκαλεί τον έπισκέπτη να την γευθή.

Τά ξακουστά Λαλάρια με την Τρύπια Πέτρα που μοιάζουν σαν κάτι άπόκοσμο, έχοντας συντροφιά μόνιμη τά πλατεία όλοστρόγγυλα βότσαλα. 'Απέχει από τη Σκιάθο μιá περίπου ώρα με πλωτό μέσο.

Τώρα τελευταία στο νησί άνοιξαν καινούργια κέντρα ψυχαγωγίας, έστιατόρια, ξενοδοχεία. 'Αλλά οι Σκιαθιώτες, φύσει φιλόξενοι, δίνουν και αυτά τά σπίτια τους άκόμη για να έξυπηρετήσουν τους πολυάριθμους έπισκέπτες, μένοντας έτσι πιστοί και άκολουθώντας κατά γράμμα το πιστεύω του συμπατριώτου του 'Αλεξάνδρου Παπαδιαμάντη.

«Τό έπ' έμοι ένόσω ζω και άνοιπνέω και σωφρονώ, δέν θά παύσω να ύμνώ μετά λατρείας τον "Υψιστόν μου, να περιγράφω μετ' έρωτος την φύσιν και να ζωγραφώ μετά στοργής τά γήγισια έλληνικά ήθη».

ΑΙΓΛΗ ΤΖΑΝΙΔΑΚΗ

ΑΠΟΘΗ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΙ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΝΕΟΤΕΡΙΣΜΩΝ

ΕΠΙΠΛΩΝ & ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ ΣΥΣΚΕΥΩΝ

ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ 18 - ΑΙΣΧΥΛΟΥ 1-5

'Η 'Αγγλική Γλώσσα ὡς Κοινωνική 'Ανεσις

**Υπό τοῦ
Καθηγητοῦ
'Αγγλικῆς
κ. Μπουκουβάλα
'Ιωάννου**

Αἱ ἐποχαὶ ποῦ διαδέχονται ἀ-
διαλείπτως ἡ μία τὴν ἄλλην, ἔ-
χουν κάθε μία τὰ χαρακτηριστι-
κά των γνωρίσματα εἰς τοὺς
διαφόρους τομεῖς τῶν ζωῆς τῶν
ἀνθρώπων: εἰς τὸν πολιτικόν, τὸν
πνευματικόν, τὸν θρησκευτικόν,
τὸν οἰκονομικόν καὶ γενικώτερον
τὸν κοινωνικόν τομεα.

Ἀπὸ τὴν ἱστορία γνωρίζομε ὅ-
τι σὲ πολλὰς ἐποχὰς οἱ ἄνθρωποι
ἐπέτυχαν, μὲ τὰ μέσα τοῦ πο-
λιτισμοῦ ποῦ διέθεσαν, νὰ ἐξευγε-
νίσουν τὸ ἐπίπεδον τῆς ζωῆς των,
νὰ ἀνυψώσουν τὸ πνεῦμα των
καὶ νὰ κατακτήσουν ὅσα ἡ φιλο-
δοξία των τοὺς εἶχε ἐμπνεύσει.

Σήμερον διατρέχουμε τὸν 20ον
αἰῶνα, ὁ ὁποῖος ἐδοκίμασε τὴν
ἀνθρωπάτηρα μὲ δύο φοβεροὺς
παγκοσμίους πολέμους, ἀλλὰ,
παράλληλα ἐχάρισε εἰς τοὺς ἄν-
θρώπους μία ἀνώτερη σκέψη. Ζω-
ῆς μὲ πνευμα συναδελφώσεως καὶ
ἀλληλοβοηθείας. Εἰς τὸν αἰῶνα
μας ἀνεπτύχθησαν ἡ οἰκονομική
συνεργασία τῶν λαῶν, οἱ διε-
θνεῖς ὅροι καὶ αἱ συνθήκαι ποῦ
ἐξασφαλίζουν τὴν εἰρήνην, τὴν ἐρ-
γασίαν καὶ τὰ δικαιώματα τῶν
ἐργαζομένων. Τὰ ἔθνη συνειδη-
σαν ν' ἀνταλλάσσουν τὰ προϊόν-
τα τῶν χωρῶν των, ν' ἀνταλλάσ-
σουν ἐπιστημονας, μελετητὰς τῶν
πραγμάτων, ἐρευνητὰς, ποῦ ὅ-
λοι μαζί ἔχουν ἓνα ἰδανικόν: νὰ
συνδέσουν μὲ στερεοὺς δεσμοὺς
τὰς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων. Ἡ
δυσκολία ἦτο εἰ τὸ σημεῖον τῆς
διαφορὰς τῶν γλωσσῶν, γνωρί-
ζαμεν δὲ ὅτι παλαιότερον, ἡ
Γαλλικὴ γλῶσσα ποῦ εἶχε γίνει
πειραδεκτὴ ὡς διεθνῆς γλῶσσα,
δὲν εἶχε ἀποδώσει ἐξαιρετικὸς
καρποὺς καὶ τοῦτο διότι ἡ
γλῶσσα αὐτὴ, ἡ «φιλολογοῦσα
γλῶσσα», δὲν ἠμπόρεσε νὰ κα-
λύψῃ τίς ἀνάγκες τῶν ἀνθρώπων
εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ζω-
ῆς.

Καὶ φθάνομεν εἰς τὰς δύο
τελευταίας δεκαετίας, αἱ ὁποῖ-

αι ἔφεραν τὰ ἔθνη εἰς μίαν κα-
θολικὴν συμφωνίαν, σικωπηρῶς
ἢ ἐξ ἀνάγκης, τῆς διεθνοποιήσε-
ως τῆς Ἀγγλικῆς Γλώσσης, πα-
ρὰ τὴν ἐπιμονὴν ὀλίγων, οἱ ὁ-
ποῖοι μὲ σκεπτικισμὸν παρηκο-
λοῦθουν τὰ πράγματα. Ἔτσι εἰς
ὅλας τὰς χώρας ἤρχισε ἐντατικὴ
ἡ διδασκαλία τῆς Ἀγγλικῆς
Γλώσσης, ἀπὸ τὰ πανεπιστήμια
ἕως τὰ σπῆτια τῶν ἀπλῶν ἀνθρώ-
πων καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν
ἀφάνταστα καρποφόρον.

Τὰ πάντα μὲ τὴν Ἀγγλικὴν
γλῶσσαν ἐγίναν πάρα πολὺ ἁ-
πλά. Τὰ ταξείδια, εὐκόλα, ὁ
τουρισμὸς ἔλαβε σημαντικὴν ζωὴ,
αἱ σπουδαὶ ἀξιόλογοι, τὰ μέσα
δυνατὰ εἰς κάθε περίστασιν, αἱ
ἀγοραὶ ἀνοικταὶ δι' ὅλους, αἱ το-
ποθετήσεις τῶν προϊόντων ἀκο-
λουθοῦν ἓνα ἄριστα δημιουργι-
κὸν πρόγραμμα. Ἀκόμη μὲ τὴν
'Αγγλικὴν Γλῶσσαν ἀνεπτύχθη-
σαν ὅλαι αἱ σχέσεις τῶν ἄν-
θρώπων μεταξὺ τῶν διαφόρων
λαῶν, ἀκόμη καὶ εἰς σημεῖον δη-
μιουργίας οἰκογενειακῶν δεσμῶν.
'Αλλὰ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐχάρισε
ἡ γνώσις τῆς Ἀγγλικῆς, εἶναι
ἡ **κ ο ι ν ω ν ι κ ῆ** ἀνεσις
καὶ ἡ εὐχέρεια κάθε ἀτόμου, τὸ
ὅποιον ζεῖ καὶ κινεῖται μὲ ἀνώ-
τερα ἰδανικά.

Ἄς σκεφθοῦμε τὴν εὐκολίαν
μὲ τὴν ὁποίαν πλατύνουν τὰς
σπουδὰς των οἱ ὑπότροφοι Σχο-
λῶν διαφόρων χωρῶν, ἔξω τῆς
πατρίδος των. Ἄς ἐνθυμηθῶμεν
πῶς τοὺς βλέπομεν νὰ ἐπιστρέ-
φουν ἀξιοί, ἱκανοὶ καὶ ἐλπιδο-
φόροι νέοι διὰ νὰ ἐπιδοθοῦν,
εἴτε εἰς τὰ ἐπιστημονικά, εἴτε
εἰς τὰ τεχνικά, εἴτε εἰς τὰ στρα-
τιωτικά των ἔργα. Θὰ ζηλεύσω-
μεν τὴν ἀνεσίαν μὲ τὴν ὁποίαν
κινοῦνται, τὴν εὐκολίαν μὲ τὴν
ὁποίαν κερδίζουν τὴν κοινωνικὴν
ἀναγνώρισιν, τὴν ἐπιτυχίαν εἰς
κάθε ἐπίδοσίν των, τὴν δραστη-
ριότητα εἰς κάθε ἐκδήλωσίν των
ἀλλὰ καὶ τὴν χαρὰν τῶν οἰκο-
γενειῶν των, ποῦ εἰς τοὺς κό-
πους καὶ τὰς φροντίδας των διὰ
τὴν ἀνάπτυξιν τῶν τέκνων των;
πρῶτος παραστάτης ὑπῆρξεν ἡ
'Αγγλικὴ Γλῶσσα. Εἴμαι δὲ εὐ-
τυχῆς διότι μοῦ ἔλαχε ὁ κληρὸς
νὰ εἴμαι ἓνας ἀπὸ τοὺς διδα-
σκάλους τῆς Ἀγγλικῆς Γλώσ-
σης.

Ποιοί

ΛΕΥΣΗ ΠΥΛΑΚΟ

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΤΟΠΙΚΗ: ΕΦΗΜΕΡΙΣ

20 ΙΟΥΛΙΟΥ 1970 - Έτος 7ον Ἀρ. φύλ. 155

Τιμὴ φύλλου 500 π. 3,50

ΓΡΑΦΕΙΑ: Νικολαΐδου 9 - Τηλ. 6273, ΕΛΛΕΥΣΙΣ

ΤΑ ΕΛΕΥΣΙΝΙΩΤΟΠΟΥΛΑ ΓΡΑΦΟΥΝ: ΜΕΣ' ΤΗ ΦΟΡΕΣΙΑ ΕΝΟΣ ΣΠΟΥΡΓΙΤΙ...

ΕΞΩ ΧΙΟΝΙΖΕ... Χιόνιζε τόσο πολύ, πού θαρρούσες ότι θα σκέπαζε τ' αντικρινό υπόγειο ή παγωσιά. "Εξω χιόνιζε... Χιόνιζε τόσο πολύ, πού τὸ κάτασπρο σάβανο εἶχε κιόλας μισοσκεπάσει τὴν αντικρινὴ δυστυχία, πού σίγουρα ζαρωμένη σέ μιὰ γωνιά θὰ προσπαθοῦσε νὰ θυμηθῆ τὴν ἔννοια πού κρύβη μέσα τῆς τῆ λέξης ζέστη... ζέστη... ἴσως νάναί λίγη φωτιά τὴν ὥρα πού χιονίζει... ἢ μπορεῖ νάναί ἕνα σπῆτι ἔξω ἀπ' τὰ σπλάχνα τῆς γῆς πού στάζουν παγωμένο ἰδρώτα, κάθε τέτοια ἐποχὴ. Μπορεῖ πάλι νὰ εἶναι μιὰ συντροφιά ἕνας καλὸς λόγος... Καὶ τότε ὁ χειμῶνας θάταν ἀνυπαρξία. Εἶναι ὁμως ὑπαρξίς κι' αὐτὸ προὔποθετει τὴν ἔλλειψι ἄλλων, ἐκείνων πού κατῶρθωσαν νὰ μποῦν στὸν κύκλο τῆς ἀνυπαρξίας...

Παρατηρῶ τὶς νυφάδες τοῦ χιονιοῦ. Διαλέγω μιὰ καὶ πάνω τῆς ζωγραφίζω τὴν μορφή σου — ζωντανή, ἀνάλαφρη, γλυκειά,— μὰ πρὶν τελειώσω τὴν δημιουργία μου, μοῦ ξεφεύγει. Χάνεται μέσα ἀπ' τὰ χέρια μου καὶ διάζεται νὰ πέση στὴ γῆς νὰ χαθῆ. Διαλέγω μιὰ καινούργια. Τὴν προφτάνω ἐνῶ εἶναι ἀκόμη ψηλά καὶ μέ νέα χρώματα τώρα, τὴ στολίζω φτιάνοντας ἔτσι μιὰ καινούργια μορφή διάφορη ἀπ' τὴν πρώτη πού χάθηκε... Τελειώνω καὶ καθὼς πάω πιὸ πέρα νὰ τὴν καμαρώσω, μοῦ ξεφεύγει ἀκολουθώντας τὴ μοῖρα τῆς ἀδελφῆς τῆς. Μιὰ καινούργια — ἢ τρίτη— δὲν πρόφθασα οὔτε νὰ

τὴν πιάσω. Ἀπελπισμένη ἀφῆνω κάθε προσπάθεια.

Καὶ τότε ἔρχεται ὁ καπνὸς ἀπὸ κάποιο κοντινὸ φουγάρο. Περνᾶ μπροστά μου σὰν μαῦρος πειρασμὸς καὶ μοῦ δίνει δύναμι γιὰ μιὰ καινούργια προσπάθεια.

Σ' ἐπλάθα λοιπὸν καὶ σέ ζωγράφισα μέ καπνὸ... Τὰ μάτια σου, τὰ χέρια σου, τὸ κορμί σου, καί, θαρροῦσα πὼς ἔφτιανα μιὰ μορφή τέλεια, ὁμοια μέ τὴν δική σου —μεγάλη, βαθειά— πού ὄλο κι ἀνέβαινε, ὄλο κι ἔφευγε ἀπὸ μένα. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ξαναπροσπάθησα —ἐνίωσα μέ μιὰς τοὺς αἰώνιους νόμους.

"Εμεινα λοιπὸν νὰ περιμένω γιὰ νὰ χαράξω τὴν μορφή σου πάνω στὴν ὕλη π' ἄφησε ὁ Θεὸς γιὰ σένα.

Δὲν ἄργησες νᾶρθεις. Μοῦ κτύπησες τὸ τζάμι κι σ' ἄνοιξα μέ λαχτάρια. Χώθηκες μέ μιὰς πεταρίζοντας τὰ φτερά σου καὶ ζαρώθηκες σέ μιὰ γωνίτσα. "Ενίωσα τὰ χέρια μου ἑτοιμα γιὰ δημιουργία. Τὸ κατάλαβες καὶ μοῦπες:

—Μὴ λυπᾶσαι πού φορῶ τὴ φτωχὴ φορεσιά τοῦ σπουργίτι, εἶχα κι ἄλλες μὰ τίς κάμω ἀγάπη νὰ στὴ χαρίσω. Μὴ λυπᾶσαι πού μέ βλέπεις μικρὸ καὶ ταπεινὸ μπροστά σου, εἶχα κι ὄνειρα μεγάλα μὰ τάκαμα φτερά γιὰ νᾶρθρω κοντά σου.

"Εξ χιόνιζε κι ἐγὼ μέσ τὴν παγωνιά μάθαινα ὅτι ζέστη θὰ πῆ ὁ ἔρχωμὸς τῆς ἀγάπης σου μέσα στὴ φορεσιά ἐνὸς σπουργίτι.

Μ. Γ. ΑΜΠΛΙΑΝΙΤΟΥ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Μάνιας Άμπλιανίτου

Γλυκὸ κορίτσι τρυφερὸ,
μὴν κλαῖς.
Δὲν θάρθη ἡ ὥρα τοῦ χαμοῦ,
ποτὲ γιὰ σένα.

Εἶσαι μικρὴ, μὴν τὸ ξεχνᾷς.
Κι' ἂν ἴσως πίστεψες πὼς
ἔγινες γιὰ νὰ σκορπίσης εὐτυχία,
Δὲν εἶναι ψέμμα.

Συνέχιζε νὰ τὸ πιστεύης!
Κι' ἂν δὲν συναπάντησες
ἀκόμη τὴ χαρά. Κεῖνο
τ' ὄμορφο ὄνειρο ποὺ
πλάθεις τόσα χρόνια,
μὴν ἀπελπίζεσαι.

Χαμογέλα, γιὰτὶ ἔτσι μόνον
θὰ δῆς τὴ ζέστη ποὺ κρύβεις
μέσα σου.

Καὶ τ' ὄνομά σου; Πῶς τὸ ξενᾷς;
Φώναζε τὸ ν' ἀκουστῆ μακρὰ
πολὺ μακρὰ.

Κι' ὅταν γυρίση πάλι σ' ἐσένα
βαρὺ ἀπ' τὸ φορτίο ποὺ
θὰ σέρνη μαζύ του,
τότε θὰ νοιώσης πὼς δὲν
ἦταν τυχαῖο ποὺ σέ εἶπαν
Ἄφροδίτη.

Μεγάρδος

ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΤΟΠΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΤΩΝ ΔΗΜΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ ΠΕΡΙΟΧΗΣ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ
18 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1973
Έτος 10ον Περίοδος Β'
Αρ. φ. 250 Τιμή φ. 2.50
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ
- ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Στέφ. Μ. Βασιλάκης
ΕΔΡΑ ΓΡΑΦΕΙΑ:
28ης Οκτωβρίου 51
Μέγαρα
ΕΛΕΥΣΙΣ:
Γεωργ. Νικολαΐδου 88
ΤΗΛ.: (0291) 46273 —
42600—0296 29710

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ ΤΟΥ Κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΟΛΙΔΑΚΗ,,

Το εκπαιδευτήριο, που επί σειράν ετών
έπιτυχώς προσφέρει εις τον πνευματικόν τομέα
ΤΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΔΟΣ ΜΑΣ ΔΙΔΟΣ ΦΩΤΕΙΝΗΣ Δ. ΜΑΡΙΝΟΥ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ από κάθε πλευρά και με όλα τα προσόντα (ευάερον, εύηλιον κλπ.) πρόσβαλλει το κτήριο του ιδιωτικού Δημοτικού Σχολείου, επί της προεκτάσεως της οδού Νικολαΐδου και πλησίον του Γυμνασίου Ήλευστος, το Ίδιωτικόν Νηπιαγωγείον — Δημοτικόν Σχολείον του κ. Γεωργίου Σολιδακή «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ». Έτος ιδρύσεώς του ή σχολική περίοδος 1967—1968, λειτουργησε από την αρχήν και με τὰ 6 τάξεις, σύν την τάξιν του Νηπιαγωγείου.

Φωλιές, άκουγόντουσαν από τὰ παιδιά, καθώς έπαιζαν ήσυχα εις τὸ προαύλιο του Σχολείου. Και τὸ άγρυπνο μάτι του εκπαιδευτικού, πρόσεχε τὰ πάντα. Ήπιμέλεια εις τὴν εμφάνισί τους, πρόθυμα στις διαταγές τῶν άνωτέρων, εύγενικά εις τούς ξένους. Τὸ στοιχείον τῆς άγωγῆς έκδηλον εις τὸν χαρακτήρα των.

Οί μαθηταί άνέρχονται εις έκατόν πενήντα!

Τὰ εκπαιδευτικά συστήματα γίνονται με ειδικάς μεθόδους διδασκαλίας εις τὸ Νηπιαγωγείο κυρίως, διὰ τῶν οποίων οί μαθηταί μαθαίνουν νὰ γράφουν και νὰ διαβάζουν προτού εισαχθούν εις τὴν Α' τάξιν. Ένστατική είναι ή παρακολούθησις δι' έκαστον μαθητὴν και άντιμεταπίζονται με φοντίδα τὰ τυχόν προβλήματα που θά παρουσιάσῃ.

Μία άποψις του εκπαιδευτηρίου.

Όλες οί τάξεις είναι έφοδιασμένες με βιβλιοθήκες και με άλλα όργανα, άπαραίτητα εις τὴν διδασκαλία του έκάστοτε μαθήματος.

Η μέθοδος διδασκαλίας είναι ή αναλυτικοσυνθετική ή κατά τὰς περιστάσεις όλική μέθοδος διδασκαλίας με βάση πάντα τὴν προσωρινή παρακολούθησι ενός έκάστου μαθητοῦ. Όλα αυτὰ μαζί με τὴν συνεργασία τῶν

γονέων συντείνουν εις την καλήν διαπαιδαγώγησιν των μαθητών. Οί ίδιοι οί γονεΐς έχουν συνεχώς επικοινωνίαν με τους διδασκάλους, ώστε να ενημερώνονται πλήρως διά την πρόδοον των παιδιών των. Ουσιώδη άλματα επτετεύχθησαν από το έν λόγω Σχολείον, διά την πνευματική άνύψωσι των παιδιών, ακόμη και για τα παιδιά εκείνα που είναι κάπως καθυστερημένα διανοητικώς, των οποίων ή μάθησις θα ήτο αδύνατοςμέ τ' άλλα συστήματα διδασκαλίας ή σε ομάδα με πολλούς μαθητάς.

Τό Σχολείον Γ. Σολιδάκη φροντίζει και διά την πνευματικήν άνύψωσι του τόπου μας.

Ο αριθμός των μαθητών εις εκάστην τάξιν είναι περιορισμένος, τό δε Σχολείον προσητοιμάζει διά συνεχούς φροντηστηρίου τους μαθητάς της Έκτης τάξεως διά τας εισαγωγικάς εις τό Γυμνάσιον. Μέχρι σήμερα όλοι οί άποφοιτήσαντες μαθηταί εισήλθον εις τό Γυμνάσιον και πρωτεύουν πολλοί από αυτούς.

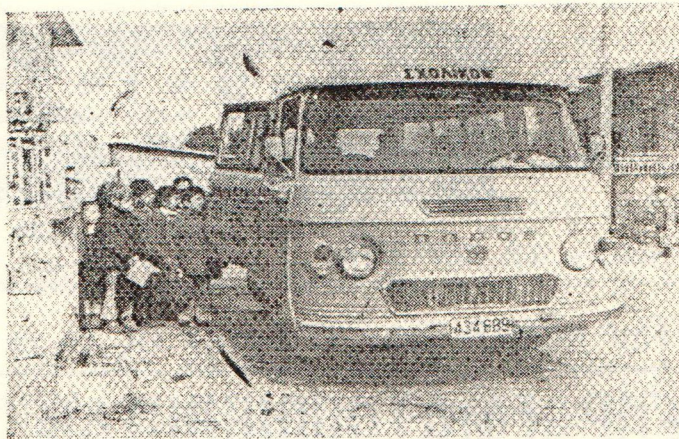
Αρχή του έν λόγω Σχολείου ή ταχύτερα εκμάθησις γραφής και αναγνώσεως εις τα νήπια.

Η μεταφορά των μαθητών εις τας οικίας των γίνεται με τό αύτοκίνητο του Σχολείου.

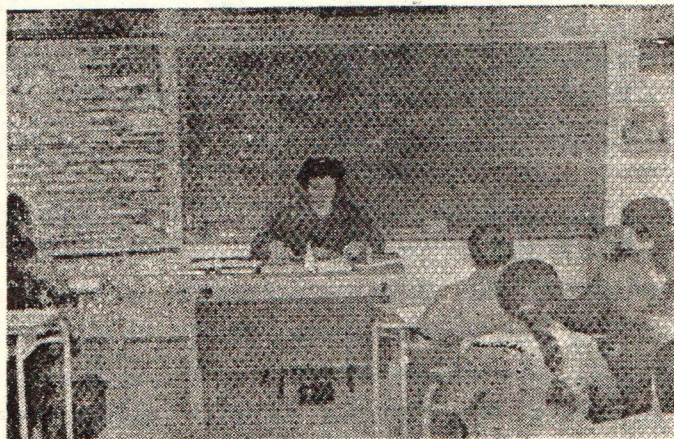
Η εύπρέπεια του διοράφου κτηρίου του κ. Γ. Σολιδάκη, τό υγιεινόν περιβάλλον, λόγω της τοποθεσίας του, τής εύρισκομένης μακρύτερα από την άτμοσφαιρα του κέντρου τής πόλεως, ή ήσυχία με την όποιαν τά παιδια παρακολουθοούν την διδασκαλία, τα μέσα διδασκαλίας, ή συνεχής και υπεύθυνος άνάληψις ύποχρεώσεων, συνετέλεσαν εις την άρίστην προδοον των μαθητών τόσον τής πνευματικής, όσο και εις τον τομέα του ήθους.

Ίδρυταί τής Σχολής «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ» είναι ο κ. Γ. Σολιδάκης, πτυχιούχος τής Νομικής Σχολής, και ή σύζυγός του κυρία Λουκία Σολιδάκη εκ παιδευτικός. Καί οί ιδρυταί προσητοιχίζονται από έξοχον προσωπικόν, που τό άποτελοούν οί κ. κ. Στάθη Δέσποινα και Γκίνη Πανωραία καθώς και ή δεσποινίς Δαράκη Μαρία.

Τό κουδούνι σήμανε τό τέλος του μαθήματος και μεις εγκαταλείψαμε την «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ» με τας καλλιτέρας έν τυπώσεις, βέβαιαι διά την πρόσδό του, και διά την συμβολήν του εις την πνευματικήν πρόδοον τής περιοχής.

Η μεταφορά των μαθητών είναι πολύ άνετη.

Η άρα του μαθήματος.

Τό Γραφείον του Προσωπικού

Γάργος

ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΤΟΠΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Κυριακή 24 Μαρτίου 1974 - Έτος 11ον - Άρ. Φ 478 - Γραφεία: Νικολαΐδου 88 ΕΛΕΥΣΙΣ Τηλ. 5546.273 - 5542.600

Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην εἰς τὸ ἐν Ἐλευσίνι Γυμνάσιον

ΕΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΘΗΣΑΝ ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΓΥΜΝΑΣΙΑΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

Τὰ ἐγκαίνια ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ Δημάρχου Ἐλευσινίων κ. Πέτρου Ρόκκα Αἰ ὁμιλίας τῶν κ.κ. Ἰωάννου Παπαδάκη - Προέδρου τοῦ Συλλόγου Γονέων καὶ Κηδεμόνων, Πολέμαρχου Μπονάτσου - Τῆς «Ὁμάδος τῶν Πέντε» - Εὐαγγελίας Γκίνη - Γυμνασιάρχου καὶ Νικ. Πνευματικοῦ Γεν. Ἐπιθεωρητοῦ Μαθηματικῶν

ΘΕΤΙΚΗ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ κ. ΙΩΑΝ. ΛΑΤΣΗ ΠΡΟΣ ΑΡΙΣΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ

Ἡ ὁμιλία τοῦ κ. Πολέμ. Μπονάτσου

Σοφὰ λόγια λένε πῶς, ταξεῖ-
δι πού θὰ φθάσῃ χίλια μίλια,
κι αὐτὸ θὰ ἀρχίσῃ μὲ ἓνα πρῶ-
το βῆμα.

Κι' ἐμεῖς, ἡ ΟΜΑΔΑ ΤΩΝ
ΠΕΝΤΕ, μὲ τὸ τόλμημα αὐτό,
τῆς δημιουργίας καὶ λειτουργί-
ας τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Γυμνα-
σίου τῆς πόλεώς μας, αὐτὸ τὸ
πρῶτο βῆμα κάνουμε, στὸν δύ-
σκολο, κουραστικὸ μὰ καὶ ἰσ-
ραῖο δρόμο πού ἀνιδιοτελῶς χα-
ράξαιμε γιὰ τὴν πνευματικὴ ἀ-
νάπτυξι τοῦ τόπου μας.

Αγαποῦμε τὸν τόπο μας,
τὴν Ἐλευσίνα μας, κι' ἂν θέ-
λουμε νὰ ζήσῃ περισσότερα χρό-
νια, πρέπει νὰ φροντίσωμε γιὰ
ἀκόμη περισσότερη μάρφωσι τῶν
ἀνθρώπων τῆς.

Αὐτὸς εἶναι ὁ στόχος τῆς Ο-
ΜΑΔΟΣ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ, ἡ ὁποία
ΟΜΑΔΑ εἶναι γνωστὴ καὶ ἀπὸ
ἄλλες ἐκδηλώσεις, συνέχεια τῶν
ὁποίων εἶναι καὶ τὸ ἔργο αὐτὸ
καὶ πού σὰν πρῶτο βῆμα, σὰν
πρῶτο μέρος, σὰν πρώτη φάσι,
παραδίδεται σήμερα στοὺς νεους
καὶ κοντὰ σ' αὐτοὺς σε ὅλους
τοὺς Ἐλευσινίους.

Δὲν ζητοῦμε νὰ δρέψωμε χει-
ροκροτήματα, ὅταν ἀνέφερα τὴν
ΟΜΑΔΑ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ καὶ τίς
ἐπιδειώσεις τῆς, οὔτε νὰ διεκ-
δικήσωμε ἀποκλειστικὰ τὴν πα-
τρίτητα, ἔτσι, αὐτοῦ τοῦ ἔργου.
Ἄν, ὅμως, ἀπὸ ἀνάγκη πρέπει
νὰ τονισθῇ κάτι, αὐτὸ εἶναι ὅ-
τι: Τὰ χειροκροτήματα ταιριά-
ζουν στοὺς μαθητὰς πού βοή-

θησαν με τον τρόπο τους το έργο αυτό, καθώς και την Κυρία Γυμναστιάριχη και τους κυρίους Καθηγητάς των οποίων ή συμπαραστάσις για την δημιουργία αυτού του μικρού πνευματικού κέντρου ειλικρινά μ'ας εξέπληξε.

Έχομε βάλει καλά στο μυαλό μας και πολύ προσεκτικά προγραμμάτιζομε μεθοδεύομε και παρουσιάζομε σειρά έργων, καλών και άναγκαίων έργων, που έχουν μοναδικό στόχο την πνευματική ανάπτυξι του τόπου μας

Όμως είμαστε πέντε. Όμως βαδίζομε σιγά, πολύ σιγά, στην έκτέλεσι τέτοιων καλών και μεγάλων για την πόλι μας έργων. Και τούτο διότι, τις ενέργειές μας τις πράξεις μας, δεν τις καλύπτομε με τον μανδύα ενός Σωματείου. Και δεν τις καλύπτομε γιατί έτσι θα περιπέσομε πιο εύκολα σε αδράνεια και σκοπός μας δεν είναι ή αδράνεια αλλά ή δημιουργία.

Επιθυμία μας είναι οι πέντε να γίνουν δέκα και οι δέκα είκοσι και πιο πολλοί, για να μπορέσωμε όλοι να προσφέρωμε το κατά δύναμιν, και σε τούτο επικαλούμεθα την συμπάραστασι του κράτους, των τοπικών Αρχών και ιδιαιτέρως την βοήθειαν των οικονομικώς ισχυρότερων της περιοχής μας, για να μπορέσωμε να ολοκληρώσωμε το έργο που σήμερα εγκαίνιαζεται και να συνεχίσωμε με νέες

δυνάμεις για νέα έργα εξ ίσου καλά και ωφέλιμα.

Όμως το σήμερα είναι για τους νέους και στο σημείο αυτό έφιστώ την προσοχήν των μαθητών και μαθητριών, όχι μερικών αλλά όλων.

Αγαπητά μας παιδιά, ή Βιβλιοθήκη δεν είναι έπιπλο, απλώς να το καμαρώνοιμε αλλά περιέχει βιβλία, γνώσεις για το παρελθόν το παρόν και το μέλλον. Αξίζει να ενδιαφερθήτε, αξίζει να συμπαρασταθήτε για το καλόν σας και κοντά μ'ας και κοντά κυρίως στο βαρύν έργο των καθηγητών σας. Δείξτε τους πως πιστεύετε ότι θα γίνετε καλύτεροι απ' αυτούς σαν τα αρχαία Σπάρτιατόπουλα. Δώστε τους έτσι να αισθανθούν τη χαρά, ότι οι κόποι των δεν πήγαν χαμένοι. Δεν σας ζητούν τίποτε άκατώρθωτο. Προσοχή, σεβασμό, μελέτη, θετική προσωπικότητα... ότι χρειάζεται ένας αύριανός καλός πολίτης βγαίνοντας στην διοπάλη.

Όμως δεν είμαστε τόσο μεγάλοι για να συμβουλευώμε, ούτε τόσο μικροί για να άκούμε. Είμαστε οι μεσαίοι αλλά οι δυνατοί που δανειζόμαστε την πείρα των μεγάλων και τον ένθουσιασμό και την δίψα για μάθησι των νέων, άποτέλεσμα των σκέψεων αυτών είναι ή πεποίθησις ότι βοηθώμε τα παιδιά μας, βοηθώμε τους άκπαιδευτικούς, βοηθώμε την κοινωνία μας.

Έτσι φθάσαμε στο σημείο αυτό που σείς χαίρεσθε, έμείς δέ, νοιώθουμε ικανοποιημένοι, τὰ δέ παιδιά οί μαθηταί αὐτῆ τῆ στιγμῆ φορτώνονται μὲ σκέψεις, μὲ φιλότιμο μὲ προθυμία καὶ μὲ τὴν κρυφὴ ὑπόσχεσι τοῦ... θὰ γίνωμε καλύτεροι ἀπὸ σᾶς.

Δὲν σᾶς καλέσαμε νὰ σᾶς συγκινήσουμε οὔτε νὰ συμμερισθῆτε τὸν κόπο καὶ τὸν χρόνο που χάσαμε γιὰ αὐτὰ τὰ παιδιά που τὸ ἀξίζουν. Ὅμως ὑποσχεθῆτε μας ὁ καθένας ἀπὸ τὸ πόστο του, ὅτι θὰ βοηθήσετε νὰ μεγαλώσῃ αὐτὸ τὸ ἔργο καὶ ἄχι νὰ χαλάσῃ γιατί... μὴ σᾶς φαίνεται παράξενο κι' αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνῃ. Δυστυχῶς ἔχομε μέσα μας αὐτὸ τὸ σαράκι, τοῦ νὰ χαλάει ὁ ἕνας ὅτι ὁ ἄλλος μὲ κάμπο φτιάχνει κι' ἀκόμη χειρότερο κάμπο, νὰ θερίζῃ ἄλλος ὅτι ὁ ἕνας σπέρνει.

Γιαυτὸν εἰδικῶς τὸν λόγον μὴ ρωτήσετε ποτὲ τίνος ἦταν ἡ ἰδέα. Τὸ ἔργο αὐτὸ δὲν διεκδικεῖ πατρότητα τοῦ ἑνός.

Εἶναι ἀπλούστατα ὑλοποιήσαι σκέψεων, ἰδεῶν καὶ προοδευτικῶν τάσεων τῆς ΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ, ἐν συνδυασμῶ μὲ ὅσα πολλοὶ Ἐλευσίνιοι βλέπουν πῶς μποροῦν νὰ γίνουν μὰ δὲν θέλουν ἢ καὶ ἀνάπαδα: Θέλουν μὰ δὲν μποροῦν. Πέραν αὐτῶν εἶναι καὶ ἄλων τῶν νέων τοῦ Γυμνασίου μας που μαζί μὲ ἄλους

τοὺς κυρίους καθηγητὰς των ἀποτελοῦν τὴν βάσι. Προσθέστε τοὺς ἰδιώτας που οἰκονομικῶς συνέβαλλον περισσότερο καὶ τὶς μεγάλες οἰκονομικὲς μονάδες τῆς περιοχῆς μας που συνέβαλλον λιγώτερο καὶ θὰ ἔχετε τὴν πατρότητα αὐτοῦ τοῦ ἔργου που ἐπὶ χρόνια ἢ μῆνες προβάλλει ἀπὸ τῶν στηλιῶν τῆς ἢ τοπικῆς ἡμερίδας μας «ΘΑΡΡΟΣ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ».

Τελειώνοντας τὰ λίγα λόγια που εἶχα νὰ σᾶς πῶ ἐκ μέρους τῆς ΟΜΑΔΟΣ τῶν ΠΕΝΤΕ αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην, νὰ εὐχαριστήσω τοὺς τιμῶντας τὰ ἐγκαίνια, ὅλους ὅσους συνέβαλλον σαυτὸ τὸ πρῶτο βῆμα καὶ νὰ ἀπευθύνω θερμὴν παράκλησι: Βοηθήστε ὅλοι νὰ ολοκληρωθῇ τὸ ἔργο αὐτὸ γιὰ τὸ καλὸ τῶν παιδιῶν καὶ τῆς πόλεως καὶ δώστε χερί μείας σὲ τρεῖς καινούργιες ἐξορμήσεις.

Στὴν ὀργάνωσι τῆς Β' Πανελευσινακῆς ζωγραφικῆς νέων.

Στὴν Πανελευσινακῆ ἐργασία μὲ θέμα: Νὰ γνωρίσωμε τὴν Ἐλευσίνα καὶ τὸ πιὸ σημαντικὸ καὶ ὠραῖο: Ἐλάτε νὰ δημιουργήσωμε στὴν Ἐλευσίνα μας τὸν θεσμό τῶν ΥΠΟΤΡΟΦΙΩΝ. Τὸ ἀξίζουν τὰ Ἐλευσινιωτόπουλα που σπουδάζουν. Θερμὰ συγχαρητήρια ἐκάλυψαν τὸ τέλος τῆς ομιλίᾳς τοῦ κ. Μπολάτσου.

ΑΓΑΠΗ

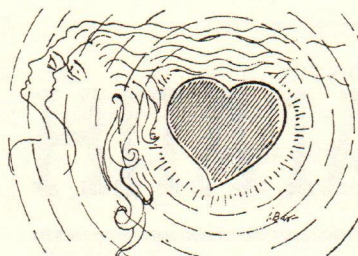
Όταν τὰ μάτια σου γιαλίσουν άπ' τόν έρωτα,
τριαντάφυλλο, τὰ χείλη σου διψάσουν για φιλιά,
λόγια βαθειά μου θ' αναβλύσουν άφανέρωτα
σάν βυθιστώ στη βελουδένια σου άγκαλιά.

Κάθε μου ανάσα στα μαλλιά σου άεροφίλημα
κι είναι τὸ χτυποκάρδι μου μέσα στη σιγαλιά
μέ τή γλυκειά θροή τῶν φύλλων κρυφομίλημα
καὶ λίκνο στ' άστρα ή έρωτική μας ή φωλιά.

ΕΛΕΥΘ. Β. ΤΖΟΚΑΣ

ΛΕΥΤΕΡΗΣ Β. ΤΖΟΚΑΣ
ΚΤΥΠΟΙ ΚΑΡΔΙΑΣ
ΠΟΙΗΣΗ

ΑΘΗΝΑ 1991

ΟΤΑΝ ΕΦΥΓΕΣ

Στο φίλο δημοσιογράφο
Στέλιο Βασιλάκη

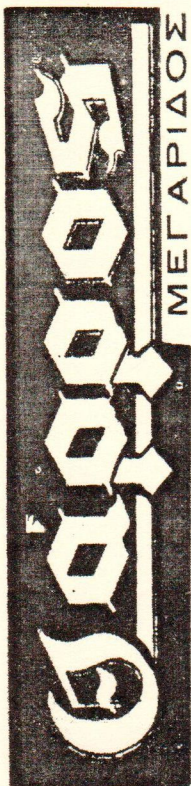
Τις τελευταίες λέξεις σου
γκόλφι βαθιά μου κρατώ,
φίλε ακριβέ μου,
Κύκνειο Άσμα το στερνό σου αντίο,
που δεν αξιώθηκα ν' ακούσω,
όταν γύπας γαμψόνυχας σε πήρε,
σε μέρος μακρινό.

Το καλοκαίρι εκείνο, το ζεστό,
μίσεψα στη θάλασσα,
στον κάμπο, στο βουνό
κι ολιγώρησα
κι έπρεπε να διαστώ,
όταν στην πόρτα σου ακούστηκαν
του Χάρου οι χτύποι
κι έμεινες στην κλίνη αποσταμένος
κι άφωνος εγώ στο μήνυμά σου! ..

Στον ουρανό υψώνω τη φωνή μου,
για τ' άδικο του χρόνου που κυλά,
είναι η Πύρινη Ρομφαία του θανάτου
και η χολή, το ξύδι,
που σε πότισαν πικρά,
η λόγχη, τα καρφιά,
που κέντησαν τα στήθια
κι εσύ χέρι ατσάλινο,
γαντζώθηκες στη ζωή,
να κρατηθείς φίλε σεμνέ,
δεν ήταν μπορετό σου!

Τώρα δαντέλλα, χάντρα - χάντρα,
στο Πνεύμα, πλέκουν τ' όνειρό σου,
π' αγώνα δίκαιο έκανες να ζήσει
και με αγάπη περισσή
να μακροημερεύσει
κι οι φίλοι ταπεινά όρκο σου κάνουν,
να σε κρατούν αλώβητο στο χρόνο
και θεία αγαλλίαση,
ν' αισθάνεσαι αιώνια...

Μέρες Χριστουγέννων

ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ

ΕΤΟΣ 22ον ΑΡ. ΦΤΛ. 649

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ 38

ΤΗΛΕΦΩΝΟ: 5546273

ΕΛΕΥΣΙΣ

ΠΕΜΠΤΗ

31

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

1985

Δυο κόκκινα μάγουλα, μια Βιτρίνα, ένα δώρο, χιλιάδες φάνες! Μια γωνιά, ένα κουρέλι, ένα χέρι απλωμένο στην τύχη, ένα οπίρτο, μια φάνη!

Κι όμως είναι Χριστούγεννα. Χριστούγεννα για όλους, για μικρούς και για μεγάλους. Χριστούγεννα για τις ψυχές, για τις ζωές όλων.

Σαν εκείνο τον παλιό, καλό καιρό, που μέσα σε μια νύχτα εκπληρώθηκε το θέλημα του Θεού, εμφανίζοντας μπροστά μας μια αχτίδα γεμάτη φως. Μια αχτίδα που για χάρη της έλαμψε όλος ο κόσμος μαζί της.

Και ήταν ωραία τότε η φάνη! Ένας στάβλος άδειος στην αρχή, χωρίς κάποιο σημαντικό νόημα, με λίγα πρόβατα και γελάδια που έτρωγαν σανό. Μετά όμως μονομάς γέμισε, απόκτησε κάποιο νόημα, στην αγκαλιά του έπαρνε όσους ήθελε, όλον τον κόσμο. Και κάπου υπήρχε μια μικρή κούνια από άχυρα, που φιλοξενούσε ένα Νογέννητο αγοράκι.

Και ήταν ωραία τότε με τους τρεις μάγους και με τα πλούσια δώρα τους, με τη γλυκιά Παναγία που υπέφερε τόσο πολύ, με τον υπέροχο Ιωσήφ, που το πρόσωπό του ήταν Ζαρωμένο απ' την ταλαιπωρία, με τον μικρό Χριστό, την αχτίδα του κόσμου, με τους αγγέλους που η μελωδία τους αντηχεί ακόμα στις μέρες μας.

Και φτάνουμε σήμερα μπροστά σε μια βιτρίνα. Τί σημασία όμως μπορεί να έχει αυτή η Βιτρίνα; Κι όμως έχει κι αυτή το νόημά της, όπως όλα γύρω μας έχουν κάποιο νόημα.

Ένα κοριτσάκι χαρούμενο χαζεύει με τη μητέρα του έξω από... κενη τη Βιτρίνα. Κοιτούν τα χριστουγεννιάτικα παιχνίδια και χαίρονται. Κοιτούν τον ψεύτικο Αϊ-Βασίλη και γελούν έτσι, όπως είναι ντυμένος πάντα στα κόκκινα. Κοιτούν τα Χριστουγεννιάτικα δέντρα, που είναι φορτωμένα με λογίων — λογίων στολίδια. Έτσι χα

Ζεύοντας απ' την μία ως την άλλη πλευρά της Βιτρίνας κάπου σκοντάφτουν. Όμως δε γυρνούν να κοιτάξουν τί ήταν αυτό που τους δέκοψε το θέαμα. Μπαίνουν στο κατάστημα. Δαλέγουν ένα όμορφο παιγνίδι, παίρνουν το πιο χαριτωμένο ελαφάκι και φάνες πολλές. — Δεν ξέρω γιατί. Ίσως για κάποια δώρα. — Φεύγουν. Πάλι κάπου σκοντάφτουν. Μα και τώρα φεύγουν αδιάφορα κρατώντας τις τσάντες γεμάτες δώρα.

Και δεν είναι οι μόνοι που σκοντάφτουν στους δρόμους τέτοιες μέρες. Είναι πολλοί, μα πολλοί είναι: συνάμα κι εκείνοι πάνω στους οποίους σκοντάφτουν!

Ας ξαναγυρίσουμε σε κείνη την εκθαμβωτική βιτρίνα.

Στη γωνιά της κάθεται μια γριούλα ντυμένη στον γκρίζο της εαυτό. Δυο, τρία κουρέλια τη σκεπάζουν για να μη κρυώνει. Το χέρι της Ζαρωμένο και γραμμένα πάνω του όλα της τα χρόνια, απλώνεται κάπου — κάπου δεξιά. Όμως σπάνια το αφήνει απλωμένο. Τις περισσότερες φορές το τυλίγει με τα κουρέλια. Τότε, το πρόσωπό της που είναι γεμάτο ρυτίδες και τα μάτια της, που έχουν κάνει γύρω — γύρω μαύρους κύκλους από την κούραση και την αγρύπνια, κλείνουν μέσα τους κάποια απογοήτευση. Κάποιος περαστικός σκύβει στο μέρος της και σφού κάτι της λέει, αφήνει μπροστά στα πόδια της μια όμορφη, Ξύλινη φάνη. Τότε εκείνη κοιτάξε προς τον ουρανό. Έκανε το σταυρό της και προσευχήθηκε. Πήρε τα κουρέλια της κι έφυγε. Χάθηκε μέσα στον κόσμο, αλλά είχε ξεχάσει στη γωνιά της, τα χρήματα που είχε συγκεντρώσει. Δεν την ένοιαζε. Προχωρούσε όσο πιο γρήγορα μπορούσε κρατώντας στα αδύναμα χέρια της εκείνη τη φάνη, που της την χάρισε κάποιος Ξένος, αφηφώντας για τα χρήματα... Προχωρούσε... Και ήταν ευτυχισμένη.

Νικολέττα Μπονάτσου

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Δεν ισχυρίζομαι πως εξάντλησα το κεφάλαιο ΣΤΕΛΙΟΣ ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. Ένα φόρο τιμής προσπάθησα να δώσω στον φίλο μου. Ίσως στο μέλλον κάποιος ακόμη γράψει για τον Στέλιο και να προσθέσει έτσι με τα γραπτά του στην προσωπικότητα του ανδρός. Το εύχομαι από καρδιάς.

Ειλικρινά και ταπεινά θέλω να ζητήσω συγγνώμη από όσους με τα λίγα που έγραψα δεν ανταποκρίθηκα στο θέμα όπως θα έπρεπε και για πιθανά λάθη που διέπραξα. Δεν είμαι λογοτέχνης, δεν είμαι συγγραφέας, και δεν είχα την πρόθεση με το παρόν βιβλίο να προσεταιριστώ κάποια ιδιότητα που δεν μου ανήκει, ούτε να οικειοποιηθώ καμιά αλήθεια.

Πολέμαρχος Μπονάτσος

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

[The following text is extremely faint and illegible due to the quality of the scan. It appears to be a multi-paragraph document.]

ΣΑΒΒΑΤΟΝ
22 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1964
Γραφεία: Παγκάτου 29
ΕΛΕΥΣΙΣ

ΕΛΕΥΣΙΝΙΑΚΟ ΘΑΡΡΟΣ

ΑΡΧΗ ΜΑΣ
ΤΑ ΠΑΝΤΑ
ΔΙΑ ΤΗΝ
ΕΛΕΥΣΙΝΑ
ΕΤΟΣ Α' ΑΡ.ΦΥΛ. ΙΤΙΜΗ ΣΑΡΧ.

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΤΟΠΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ISBN 978-960-8147-13-3